

ဝန်ကြီးဌာန

(လုံခြုံရေးအတွက်)

ရင်မြတ်နိုး

တစ်ပင်တည်းပါပဲ ရင်ထဲမှာတော့ရှင်နေတယ်

L. nE

- စာပေပုံနှိပ်ရေးအမှတ် - ၅၀၀၈၃၀၉၁၁
- ပျက်စီးမှုပုံနှိပ်ရေးအမှတ် - ၅၀၁၂၀၁၀၁၁
- အုပ်စိုးခြင်း - L လင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြို့-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြို့-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်အက်
၆၈ စကားဝါလမ်း၊
အင်္ဂလိပ်ပြင်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်အုပ်စု - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ရှင်မြတ်နိုး
တစ်ပင်တည်းပါပဲ ရင်ထဲမှာတော့ ရှင်နေတယ် / ရှင်မြတ်နိုး ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၈၈ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) တစ်ပင်တည်းပါပဲ ရင်ထဲမှာတော့ ရှင်နေတယ်

စိန်...ရွှေ...ငွေ...တိုက်...ခြံ...ကား
မလိုဘူးပြောရင်
ပိုတယ်ဆိုမလား။
တကယ်လိုချင်တာ
သက်တမ်းတိုတဲ့ ဒီဘဝမှာ
တူနှစ်ကိုယ် နေထိုင်ခွင့်သာ...။

* * *

ဆိုပြီး အရူးထကျန်ရစ်တာတော့ ထည့်မပြောဖြစ်တော့။
ခွက်ပြီးနှင့် မျက်လွှာချနေသော ချိုကိုကြည့်ရင်း ရင်ခန့်သံက အရိုင်း
ဆန်စွာ ငယ်မူပြန်လာခဲ့သည်။ အရာအားလုံးက လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်
ဆယ်ကျော်ကအတိုင်း။ အဲဒီတုံးက ချိုနှုတ်ခမ်းတွေ အခုထက်ပိုပြီး
မွှန်းစိုနီမြန်းပေမဲ့ ချိုမျက်ဝန်းတွေထဲက တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့် တောက်ပ
နေသော လက်ရှိအကြည့်တစ်စုံအား သူ ပိုမြတ်နိုးပါသည်။ ချိုက
တော့ သူ့ထံ မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ရင်း အခုမှ စိတ်အေးဟန်နှင့်
ရင်ဘတ်ဖိကာပြုံး၍...

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ချိုကလေ သမီးဆိုတော့ မအေးနေရာ
မှာ တခြားတစ်ယောက် အစားမထိုးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ဘာဘာညာညာ
နဲ့ ထကန့်ကွက်မှာစိုးရိမ်နေတာ”

“ချိုက ပြောင်းပြန်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့”

မျက်ဆန်နက်လေး ထောင့်ကပ်ပြီး မေးပုံကလည်း
ဟိုးအရင်တွေ့စကအတိုင်း။ ဒါကိုပဲ ဦးရှိန်ဝါက မချင့်မရဲဖြစ်ကာ
စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ချိုလက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းထွေးဆုပ်တော့

“အို...အစ်ကို ဆိုင်ထဲမှာလူတွေနဲ့”

“ဒီလောက်တော့ တင့်တယ်ပါတယ် ချိုရဲ့၊ ကိုယ့်ဝမ်းသာ

အခန်း (၅)

“ဘာတဲ့လဲ ချို”

“အစ်ကို့ဘက်ကရော”

“ကိုယ့်ဘက်က အစောကြီးကတည်းက ပြောထားပြီးသား
ပဲကို၊ အထွေအထူး ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ သမီးက ကိုယ်ပြောတာနဲ့
ခေါင်းညိတ်ပြီးသား”

“ဒါ အဆန်းတကြယ်မှ မဟုတ်တာ၊ ကိုရီးယားမှာဆို
နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာက ဖက်ရှင်တစ်ခုလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ
ပေမေရဲ့” ဘာညာဆိုပြီး နောက်ဆက်တွဲဆိုတာက...

“မင်္ဂလာဆောင်ရင် ကိုရီးယားလိုဆောင်ပါလားပေမေ၊
အင်း အစားအသောက်လည်း ကိုရီးယားအစားအစာပေါ့”

လုံးဆိုသွားလို့ပါ။ ကိုယ်တကယ်နိုးရိမ်တာ ချို့သားကိုလေ၊ မအေတွေ
နောက်အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့အခါ သားတွေကပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ကန့်ကွက်ကြတာမဟုတ်လား။”

“သားက အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး အစ်ကို”

“မပြင်းထန်ပေမဲ့ ကန့်ကွက်သေးတယ်ပေါ့ အဲဒီလိုလား”

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် စားပွဲစွန်းနှင့် ရင်ဘတ်ထိကပ်မိ
တဲ့အထိ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်မိသည်။ ချိုကတော့ သူ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး သဲ့သဲ့ရယ်ကာ...

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါဖြင့်”

“မေမေသဘောတဲ့”

ဖုန်းထဲက ကြားတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော်
သုံးစရာရှိတာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သုံးရတာပေါ့ မေမေ၊ ငါလို
မှဆိုမရှာစာကို မင်း ထိုင်ဖြုန်းနေဆိုတဲ့ မေမေ့သြဝါဒက လွတ်သွား
တာပေါ့” တဲ့။ ပြောပုံက ကိုယ်ကပဲ သင်းစိတ်တိုင်းကျ လက်ဝါး
ဖြန့်ဖို့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပေးရသလိုလို။ တကယ်တမ်းတော့ ဒီဘဝ
မှာ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုဖို့ မလိုအောင် တစ်ဦးတည်းသောသားက
ယောက်ျားလေးပီစ အပြည့်ပြုပြီးသား။

“ယောက်ျားတွေရဲ့ တတ်အပ်သောပညာရပ်ထဲမှာ
သောက်တတ်စားတတ်တာက ပူးတွဲပါပြီးသား၊ ယောက်ျားမြင်
လက်ညှိုးထောင်ခိုင်းကြည့် မသောက်တတ်တဲ့သူဆိုရင် အဟွန်း
အားလုံး လက်ညှိုးမရှိတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ၊ ဖေဖေတုန်းကလည်း
သောက်ခဲ့တာပဲ”

အရွယ်လေးရလာတော့ ဆုံးမစကားနားမဝင်။ သူ့မှာ
အကြောင်းပြရန် ဆင်ခြေဆင်လက်ကအသင့်...

“မင်းအဖေတုံးက သောက်လို့ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့
တာလေ”

လို့ သူမကပြောတော့ မအေကို ကျောနောက်မှ သိုင်းဖက်
ကာ...

“စိတ်ချ...ကျွန်တော် သောက်တဲ့နေ့ကျရင် တက္ကစီပဲ
စီးမယ်” တဲ့။ အသောက်အစားပြီးတော့ ပွေတယ်ရွပ်တယ်ဆိုတဲ့
ကဏ္ဍ။

“ဒါတော့ လွန်ပြီ ပြင်းရှု၊ မင်းအဖေက စီးပွားရေးလုပ်ရင်း
သောက်တာ မကင်းရာမကင်းကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကိစ္စမပါဘူး
ဟဲ့၊ အခုကြည့်စမ်း မင်းမှာ ထားလိုက်ရတာ ဖုန်းတွေက နှစ်လုံး
သုံးလုံး၊ ကောင်မလေးတွေ ထည်လဲတဲ့လိုက်တာ ကားတစ်စီးပြီး

နောက်တစ်စီး ပြောင်းမစီးနဲ့၊ ဒီတစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းသွားပြီး ကားနှစ်စီးပြိုင်စီးလို့မရတာသာရှိမယ်၊ ရည်းစားကျ တော့ နှစ်ယောက်ပြိုင်တွဲနေတာက”

“အဲဒါ အတည်မဟုတ်ဘူး မားသားရဲ့”

“ဟဲ့...ဒါဆို”

“ကျစ်...ခေတ်မီပါမားသားရာ၊ ဒီခေတ်မှာ သုံးနှစ်သုံး မိုးကြိုက်တာတို့၊ ပိတောက်တိုတစ်ယောက်တိုဆိုတာ မရှိတော့ဘူးဗျ၊ လှမယ်၊ မိုက်မယ်၊ သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ချိတ်လို့ ရတယ်၊ အဲဒါ ရည်းစားလို့မခေါ်ဘူး၊ ချစ်သူလို့မသတ်မှတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့တစ်နေ့တာ ရင်ခုန်ဘက်၊ ဒါပဲ”

ရှင်းပြတော့ ချို့မှာ သားဖြစ်သူကို လက်ဖျားခါအောင် အံ့ဩရင်း...

“မင်းရဲ့ဒဿနကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ”

လို့ ပြောယူရတဲ့အထိ၊ ဒီစရိုက်တွေထဲမှာ ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ကားပြိုင်မောင်းခြင်း၊ မိန်းမအပြိုင်ပွဲခြင်း၊ အို...စုံတကာစုနည်းလမ်း တွေထဲမှာ ပြင်းရှုဟာ သူတလူငါတမင်း အုပ်စိုးဆဲ။ ချို့က မိန်းမ သားပီပီ စိုးရိမ်သမျှ ပြင်းရှုအံ့တွက် ရယ်စရာဖြစ်သွားတတ်တဲ့ ပဋိပက္ခတွေထဲမှာ ဒီသားအမိ ဆက်ဆံရေးက မပြေပြစ်ပေမဲ့

ဆက်ထုံးတော့မရှိခဲ့။

“ကြီးကြီးတို့နဲ့ တစ်လှည့်သွားနေဦးမယ် မားသားကြီးရေ၊ ဟိုက ဂျပန်မလေးတွေရဲ့ ရင်ခုန်သံကို ကျမ်းပြုစုမလို့”

ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ တစ်လကျော်ကြာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ဘက်က ပြောဦးလဲမှုတွေ ဖြစ်လာသည့်အခြေအနေအား သားဖြစ်သူထံ လှမ်းတိုင်ပင်ဆွေးနွေးတော့ ရင်က တထိတ်ထိတ် ရယ်ပါ။

“လက်ထပ်ပါ မားသားရာ၊ ဘာကန့်ကွက်ရမှာလဲ၊ ကြီးကြီးပြောတော့ အဲဒီဦးရှိန်ဝါဆိုတာ မားသားရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးဆို၊ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာပဲ ဒူးသာဒူး၊ အဲ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ထူတဲ့ အပင်က တောင့်တင်းဖို့တော့လိုတယ်နော်၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဟယ်...ဒီကောင်လေး ဘာတွေလျှောက်ပြောတာလဲ၊ ဒါ မအေကိုပြောရမဲ့စကားလား”

“ရော်...ခက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ငွေကြေးဥစ္စာကို ပြောတာ၊ ဖေဖေထက် စီးပွားရေးအနေအထား မလျှော့ဖို့လိုတယ် ဒါကိုပြောတာ”

တဲ့။ သားဖြစ်သူရဲ့စကားကို ပြန်ကြားယောင်တိုင်း အရှိန် အဝါကြီးမားလှတဲ့ ဦးရှိန်ဝါရဲ့ စီးပွားရေးအောင်မြင်မှုကို တွေ့ရတဲ့

ချိုသင်းရီမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ရစမြဲ။

“ချို”

“ရှင်”

“သောက်လေ ချို၊ ကိုယ်ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ချို အတွေးတွေ လွန်နေသလား ချို”

“အဟွန်း...သားအကြောင်း တွေးမိလို့ပါ”

ဦးရှိန်ဝါ ဖျော်ပေးထားသော ကော်ဖီကို တစ်ငုံယူမည်းရင်း ပြောရသည်။

“ကိုယ်ကတော့ အခုချိန်မှာ မင်္ဂလာကိစ္စပဲ ဆွေးနွေးရင် ကောင်းမလားလို့၊ ကိုယ့်ဟိုတယ်မှာပဲ ဧည့်ခံပွဲ စီစဉ်မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘိ(ချ်)တစ်ခုခုသွားပြီး”

“အို...အဲဒီလောက်အထိ မစီစဉ်ပါနဲ့အစ်ကိုရဲ့၊ ချိုက စဉ်းစားထားတာလေ”

“အင်း...ပြောလေ ချိုစိတ်ကူး”

“မင်္ဂလာဦးအလှူအဖြစ် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတို့၊ စာသင်ကျောင်းတို့မှာ အလှူလုပ်မလားလို့၊ ဟို ချိုတို့က ငယ်တော့ တဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့လေ၊ ပြီးရင်တော့ သားနဲ့သမီးပါခေါ်ပြီး မိသားစုဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြမယ်လေ၊ ချိုစိတ်ကူးကို ပြောတာပါ။

ဟို အစ်ကိုကရော”

ဦးရှိန်ဝါက ရှက်ရွံ့ခြင်းကြားထဲက ဣန္ဒြေဆည်ထားသော ရင့်ကျက်ခြင်း အလှတရားများနှင့် ငယ်ချစ်ဦးအား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ရင်း...

“ကိုင်း...ချိုသဘောပါဗျာ၊ ချိုသဘော”

တလိုက်တလဲကြီး ပြောချပစ်လိုက်သည်။ အဲဒါကြောင့် စာဆိုတောင်ရှိခဲ့တာကိုး။ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာတဲ့။

. . .

ဘာလဲ။ ဦးရှိန်ဝါက သိလိုစိတ်ဖြင့် တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်
သည်။ အတွင်းခန်းထဲ ခေါင်းပြုကြည့်တော့ သူ့ကို ကျောပေးလျက်
အနေအထားနှင့် ဖုန်းပြောနေသောသူသမီး။

“ဟင့်အင်း...ငါစိတ်မလျှော့နိုင်ဘူးသိလား စန္ဒီ၊ သူက
သစ္စာဖောက်သွားတာကိုး၊ အို ဘယ်လိုအခြေအနေပဲရှိရှိပေါ့ဟဲ့၊
ငါ့စိတ်ရင်းကို သူသိသွားတာပဲ၊ တော်ပြီ မုန်းတယ်၊ ငါ့ချစ်သူစာရင်း
ထဲက သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ သွား”

နောက်ပြန်ပစ်၍ လွင့်ခနဲကျလာသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံက
ဦးရှိန်ဝါရှေ့ ခြေဦးထိပ်နား ကွက်တိကျသည်။ သိလိုစိတ်နှင့်
ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူကြည့်တော့ ဓာတ်ပုံထဲကလူပုံချောမှာ အောက်
တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ဦးရှိန်ဝါအား ပြုံးပြနေ၏။ အသားဖြူဖြူမှာ နှုတ်ခမ်း
တွေကရဲရဲ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးစေ့နှင့် ထိုလူ့မျက်နှာအား ဦးရှိန်ဝါမှာ
ရင်းရင်းနှီးနှီးသိသလိုလို။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း မသိ
သလိုလိုနှင့်။

“ဘာ...လိမင်ဟို၊ ဟင့်အင်း မကြိုက်ပါဘူး၊ ရုပ်လေး
ချောသားနဲ့ ဘော်ဒီမှမလှတာ၊ ဂျူမုံနေရာမှာ ငါအစားထိုးမဲ့လူ
ရှိပြီးသား၊ အဟိ...ဘော်ဒီလည်း အမိုက်စား၊ ဆွဲဆောင်အားက
အပြည့်ပဲ၊ အမယ်...နင်က နုနုရွရွတွေ ကြိုက်တာကိုး၊ ငါကတော့
သိတယ်မလား ဟိဟိ ညှို့အားပြင်းရမယ်”

အခန်း (၂)

“ဟင့်အင်း စန္ဒီ၊ ငါ သူ့ကိုအဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီ”
အခန်းတံခါးဖွင့်ရန် လက်လှမ်းနေသော ဦးရှိန်ဝါ
လက်တွန့်သွားရသည်။ ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်ကလည်း သွေးခုန်နှုန်းကို
ဖိအားပေးလိုက်သလို။ ဘုရား ဘုရား အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုပါ
လား။ ပြီးတော့ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ပြောသံဟာ ငိုသံပါကြီးနှင့်။ ဒီသမီး
လေး ရည်းစားသနားတွေများ ရနေပြီလား။ စိုးရိမ်ခြင်းက ပူပင်ခြင်း
ကို ပြောင်းသွားသည်။ ဒီခေတ်ကောင်ကလေးတွေဟာ ရိုးသားကြီး
မြတ်သူဆိုတာ စိန်ကောင်းတစ်ပွင့်လို ရှားလည်းရှား တန်ဖိုးလည်း
ကြီးသည်။ ဒါဆို သမီးရထားတဲ့ ကောင်ကလေးက ဘယ်လို
ဖြစ်ချ၊ န်မျိုးကြောင့် အဆက်ဖြတ်သည့်အဆင့်အထိ ရောက်သွားရ

ဟယ်...ဒီကောင်မလေး။ နောက်မှာ ဖအေတစ်ယောက် လုံးထားပြီးတော့ ထင်ရာစွတ်ရွတ်ပြောနေတယ်လို့ မျက်နှာပူပူနှင့် တွေးရင်း ဓာတ်ပုံကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒါပေါ့...ဂျူမုံကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

ဂျူမုံ လွှင့်ပစ်သည်ဆိုမှ ဆက်စပ်မိသည်။ ဦးရှိန်ဝါ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်ရိုက်ပြီး ‘သေဟဲ့ ရှိန်ဝါ’ လို့ အော်ပစ်ချင်စိတ် သာ ပေါက်တော့သည်။ ဟုတ်ပေသားပဲ ဒါ ဂျူမုံမင်းသားလေ။ ဇာတ်လမ်းတွဲထဲ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်ဖူးသည်။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ခါ မြန်မာပြည်ရောက်သည်ဆိုပြီး ဂျာနယ်ထဲ ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ပါဖူး၏။ ငါ့နှယ် ကိုယ့်သမီး အရူးအကြောင်း သိသိကြီးနဲ့လို့တွေး ပြီး သူမနောက်ကျောဆီလျှောက်ကာ ပခုံးပေါ်ကျော်ကြည့်တော့...

“လီမြောင်ဟွန်းလေ၊ အိုင်းရစ်မင်းသား၊ အချစ်ကြီးတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ၊ သူ့မျက်နှာမှာပေါ်ပြီးသား စန္ဒီရဲ့၊ သူက ငါ့ရဲ့ အခုလက်ရှိချစ်သူ”

အောင်မာ...နောက်ထပ်မင်းသားပုံတစ်ပုံကို နံရံမှာ အသေ အချာကပ်ရင်း ဖုန်းပြောနေတဲ့ ဦးရှိန်ဝါရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဂုဏ်ထည်ဝါ။ သမီးဖြစ်သူကတော့ ဖအေတစ်ယောက်လုံး အခန်း ထဲရောက်နေတာကို သတိထားမိပုံမပေါ်။ သူ့ဇောနှင့်သူ ကမ္ဘာပတ် ကောင်းတုံး။

“ဒါပေါ့...ဒီနေ့ကစပြီး လီမြောင်ယွန်းကားတွေစုမယ်၊ လီမြောင်ယွန်းဓာတ်ပုံတွေစုမယ်၊ အေး...အေး ဒါပဲဟေ့၊ ဆီးယူ မနက်ဖြန် သင်တန်းကျမှတွေ့မယ်၊ အိုခေ...ဘိုင့်ဘိုင့်”

ဟွန်း...ပြောတော့ဖြင့် ကိုရိုးယားတဲ့။ နှုတ်ဆက်တော့ အင်္ဂလိပ်လိုနှင့် ဆယ့်နှစ်မျိုးချင်းသုပ်ဖြစ်နေရှာသော သမီးဖြစ်သူအား စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အနောက်ကနေ ခါးထောက်ပြီး ကြည့်နေမိ ပါသည်။ ထည်ကတော့ ဖုန်းကိုခေါက်ပြီး လီမြောင်ဟွန်းအား ဖျတ်ခနဲနှမ်းပြီး ဒီဘက်အလှည့်...

“အမေ”

နောက်နားက လူတစ်ယောက်ရပ်နေတာကို တွေ့ကာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီးမှ...

“အယ်...အာဘူဂျီ”

“ဘာ...အာဘူဂျီကလဲ၊ သူ့ကျတော့ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ နဲ့”

ထည်က ခြေဆောင့်ကာ မျက်စောင်းရွယ်ပြီးပြောတော့ ဖေဖေလက်သီးက ခေါင်းပေါ်ဝဲလိုပဲနှင့် ရှိနေပြီးမှ မထုရက်သလို လက်ပြန်ချရင်း...

“ဖအေကိုများ ဘာယဉ်ကျေးမှုမရှိတာလဲ”

“ဟင့်...အာဘူဂျီကလည်း ဒါတောင်မသိဘူးလား၊

ကိုရီးယားကားတွေမှာဆို သားသမီးအခန်းကို ဖအေမအေဝင်မယ်ဆို ရင် တံခါးလေးအရင်ခေါက်ပြီးမှ ဝင်တာလေ”

“ဟာ...တော်စမ်း သမီးရယ်”

ဦးရှိန်ဝါက လက်မောင်းမှာပါးအပ်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း ကိုရီးယားတရားဟောရန်ကြံသော သမီးအား အော်၍တားရသည်။ ဒါတောင် ဂုဏ်ထည်ဝါတို့က မကျေမနပ်နှင့်...

“ဟုတ်တာပြောတော့လည်း အာဘူဂျီက လက်မခံပြန်ဘူး”

“ကဲ...တော်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ အရေးကြီးကိစ္စပြောမလို့”

“ထည်ဝါသိပါတယ် အာဘူဂျီရဲ့၊ အာဘူဂျီရဲ့မင်္ဂလာပွဲ မဟုတ်လား၊ အဟိ ထည်က ဝတ်ရမဲ့ဝတ်စုံတောင် ကြိုစဉ်းစားပြီး ပြီ၊ ဂါဝန်အကားလေးနဲ့ ကရောင်းလေး ဆံပင်မှာဆောင်းမလားလို့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာသမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာဆွမ်းကပ်မှာ၊ ညည်း ဒါမျိုးတွေဝတ်လို့မရဘူး”

ဦးရှိန်ဝါက သမီးဖြစ်သူကို ခေါင်းစခြေဆုံးကြည့်ရင်း ပြောမိသည်။ ဝတ်ထားတဲ့အရောင်ကိုက ကိုယ့်ကားယား။ လိမ္မော်ရောင်ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီက ဂါဝန်ကိုတို။ ခါးအောက်နားမှာ အတွန့်အထပ်တွေနှင့် ပေါင်လယ်အထိပဲ အရှည်ရှိကာ အဲဒီဂါဝန်တိုရဲ့ အောက်မှာ အသားကပ်ဘောင်းဘီကလည်း လိမ္မော်ရောင်မို့ သမီး

ဟာ အများအမြင်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားလေး။ အသားရောင်က နို့နှစ်ရောင်ပေါက်နေတာမျိုးကြောင့် ကိုယ့်သမီးက ဘာအရောင်ဝတ်ဝတ် အသားဆောင်မှန်းလည်းသိပါသည်။ အဓိက သူ့ပွဲမှာ သမီးက အရောင်ရွေးရမှာမဟုတ်ဘဲ အဝတ်အစားရွေးရမည့်ပွဲ။ ကိုယ့်သမီးမှာ ဘုရားသွားကျောင်းတက်အတွက် မြန်မာဝတ်စုံမရှိဘူးဆိုတာ ဦးရှိန်ဝါအသိဆုံး။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဂုဏ်ထည်ဝါက ကိုရီးယားရူး ဗမာလူမျိုးလေ။ ထည်ကတော့ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး၌ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒါမျိုးဝတ်လို့မရတော့”

“ဗမာဝတ်စုံ ဝတ်ရမှာပေါ့”

“အာ...အာဘူဂျီကလည်း ထည်မှ အဲဒါမျိုးမဝတ်တတ်တာ”

“မဝတ်တတ်လည်း ဝတ်တတ်အောင်ဝတ်ရမှာ၊ အဲဒါ ဒီနိုင်ငံမှာဆိုမှာ အင်္ကျီအတူတူအပ်ဖို့ ဒီနေ့ခင်း မေဖေပြန်လာခေါ်မယ်၊ သမီးနဲ့ချီက အရောင်ဆင်တူဝတ်ရမယ်”

“ဟာ...အောက်တယ်ကွာ၊ အာဘူဂျီက ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရက်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီထဘီတွေအင်္ကျီတွေ ထည် မဝတ်တတ်တဲ့ဟာကို”

ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်နေသော မျက်နှာနှင့် ခြေထောက်ကို ဆောင့်

ဆောင့်ပြောတော့ မေးဖျားအထိ ဆံပင်ချွန်ချွန်တွေနှင့် နားဆွဲရှည်တွေက ပလုတ်တုတ်ခါသလို။ ဦးရှိန်ဝါက စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ထည်ဟာ ဖအေကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေအတွေ့ပေါက်သည်မသိ ချက်ချင်း အရေးတကြီးပုံစံ ဖြစ်သွားပြီး...

“အာဘူဂျီ...ဟို အန်တီချိုရဲ့သားဆိုတာကရော”

“အေး...လာမှာပေါ့၊ ဧည့်ခံပွဲမတိုင်ခင် ရောက်မှာတဲ့”

“ဪ...ရောက်မှာသိတာပေါ့၊ အန်တီချိုက ထည်နဲ့ တွေ့တုံးပြောပြထားပြီးသားကို၊ ထည်ပြောတာက အဲဒီလူက ကိုရီးယားမင်းသားတွေ ဘာတွေနဲ့ တူသလားလို့၊ ထည်က သူ့ကို အိုပါးလို့ခေါ်မယ်တောင် စဉ်းစားထားပြီးပြီ၊ အဟိ အာဘူဂျီက မဆိုးဘူး”

“ဘာကိုမဆိုးတာလဲ”

မျက်မှန်ကိုချွတ်ရင်း မေးသည်။ ထည်က ဖအေဖြစ်သူလို ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“ဪ...ယူမဲ့ယူတော့ ထည်အတွက် အစ်ဇီ တစ်ယောက်ပါပါတဲ့ လူကိုယူတာလေ၊ အာဘူဂျီ သူ့ကိုမြင်စုသလားဟင်၊ သူ့စတိုင်က”

“ဂျပန်က ယာကူဇာဂိုဏ်းချုပ်ပုံ”

အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြောပစ်သည်။ နို့မို့ ကိုရီးယားစာတို

သုပ်ထဲက ထွက်ရမှာမဟုတ်။ ထည်ကလည်း ဖအေရွဲ့ပြောမှန်း သိ၍ တမင် မျက်နှာကိုမဲ့ရင်း...

“ကောင်းသားပဲ၊ ထည်လည်း ကိုရီးယားပါးရိုက်နည်း သင်ထားတော့ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဘာ...ကိုရီးယားပါးရိုက်နည်း”

ဂျပန်ပါးရိုက်နည်းပဲ ကြားဖူးသော ဦးရှိန်ဝါတို့ မျက်စိ တောက်လည်သွားသည်။ ထည်ကတော့ ဆံပင်ချွန်လေးတွေ မေးဖျား သိအောင် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဖျတ်ခနဲမြည်ရုံနဲ့ လူပါယိုင်ထွက်သွားမှာ”

“ဖြောင်းခနဲမြည်တာ မဟုတ်ဘူးလားဟယ်”

ဦးရှိန်ဝါက စိတ်ပျက်စွာ ခါးထောက်ရင်းမေးတော့ ထည်က အသည်းယားစဖွယ် တမင်မျက်နှာကိုမော့ရင်း...

“မြည်သံပြောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုက်ချက်ပြင်းတယ်၊ အဲဒါ ကိုရီးယားစတိုင်”

တဲ့။ ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ဦးရှိန်ဝါမှာ သာ အခန်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီးကျန်ရစ်ရာမှ ငေးငေးကြီး ရေရွတ်မိတာက...

“ဪ...ပါးရိုက်နည်းတောင် ကိုရီးယားနည်းတဲ့”

ဒါနဲ့ရှိသည့် အိမ်ကြီး၌ သုတ်ထားသော ဆေးကလည်း အစိမ်းနု
ရောင်။ အထပ်တိုင်းမှာ လခြမ်းပုံ စတီးဝရန်တာကြီးတွေနှင့်မို့
ဒီအိမ်ကြီးက အဝေးကကြည့်တာနှင့် ကြွားကြွားရွားရွားရှိတာတော့
အမှန်။

“မေမေတော့ လာမကြိုနိုင်ဘူး သားရယ်၊ မင်းကလည်း
ပွဲရက်အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတာ သားရဲ့”

သူ့ကိုလာမကြိုနိုင်သည့်အတွက် အခက်တွေ့နေသော
မေမေအား...

“မပူနဲ့မားသား... ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သား၊ လာတတ်
ဘယ်၊ အိမ်လိပ်စာအတိုင်း၊ မားသားသာ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ပြော
ပြောတန်းတန်းလုပ်”

“အောင်မလေး... ကိုယ့်သားလူလည်ကြီးမှန်း မေမေ
သိတယ်၊ မင်းအိမ်တန်းမလာဘဲ ဟိုဒီသေထိုးနေမှာစိုးလို့၊
ခဲခြေထောက်မှာ ငွေပါတဲ့အတိုင်း ဘာမှနောက်ဆံမငင်ဘဲ သွားတတ်
ဘုံအကြောင်းကိုသိလို့ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်၊ အဲဒီက ဘယ်အချိန်ထွက်
လာမှာလဲ၊ မေမေ လေဆိပ်လာကြိုမယ်”

ပြောတုံးကပြောပြီး ပြင်းရှုတကယ်ပြန်လာသော ရက်မှာ
တော့ မေမေ လာမကြိုနိုင်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၃)

“ရပြီ... ဒီမှာပဲရပ်တော့”

ပေါ်တီကိုအောက် အဝင်ဝမှာဘူးလာသော ကားကိုရပ်ခိုင်း
သည်။ ကျသင့်ငွေကို ထုတ်ရှင်းပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်အထိ
အိမ်ကြီးဆီမှ လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရသေး။ ပြင်းရှုက တစ်ဖက်မှ
လပ်(ချုံ)ဂေ(ချုံ)ကိုဆွဲရင်း လက်တစ်ဖက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်
ကာ တစ်ခြံလုံးမြင်ကွင်းအား လည်ပြန်အောင်လှည့်ကြည့်သည်။
ခြံရံစတိုင်ကဟော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။ အစိမ်းရောင်များများသုံးပြီး
ပြင်ဆင်ထားတယ်ထင်ရအောင် အစိမ်းရောင်မြက်ခင်းပြင်ကြီးက
တနံတလျား။ ထိုမြက်ခင်းပေါ်မှ အစိမ်းရောင်အပင် ပုပုပိုင်းပိုင်း
လေးတွေကို ပန်းအိုးကြီးတွေနှင့် ထည့်စိုက်ထားသည်။ သုံးထပ်ခွဲ

“အန်ကယ့်ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေ လွတ်ကြိုခိုင်းလိုက်မယ် သား”

လို့ ဦးရှိန်ဝါက ပြောသားပင်။ ဝတ္တရားကျေချင်တာလား။ တကယ့်စိတ်ရင်းလား ပြင်းရှု မသိပေမဲ့ သူငြင်းခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် တခြားလူတွေ တာဝန်မပိုစေချင်တာလည်းပါသည်။ အခုမှ ထိုစိတ်ဟာ မှားများသွားပြီလားလို့ ပြန်တွေးရတဲ့အထိ။ ကြည့်လေ ကြိုမည့်သူမရှိဘဲ လပ်ရေ(ချ)ကြီးဆွဲပြီး ‘ဒေါ်ချိုသင်းရှိရဲ့ သားပါ။ ဒီမှာနေဖို့ရောက်လာတာပါ’ လို့ ပြောပြီးတက်သွားရမှာ ဖီလင်အောက်သလိုကြီး။ ပြင်းရှုက လှုပ်လှုပ်ခြည်ကင်းမဲ့နေသော အိမ်ကြီးရဲ့ လှေကားထစ်တွေဆီတက်ရင်း ပိတ်ထားတဲ့ ငွေစိမ်း ရောင်မှန်တံခါးကြီးဆားက လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို နှိပ်သည်။ သိပ်မစောင့် ရဘဲ အတွင်းမှ လှုပ်ရှားအရိပ်နှင့်အတူ မှန်တံခါးကြီး လျော့ခနဲ ပွင့်သွားပြီး

“အယ်...ဧည့်သည်”

“ဟင်...ဘာကြီးလဲ”

ရုတ်တရက်တွေ့ရ၍ ပြင်းရှု လန့်သွားသည်။ ခြေလှမ်း တောင် ယောင်ပြီး နောက်ကို နှစ်လှမ်းလောက်ဆုတ်မိ၏။ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တိုတိုကို အကောက်အကျွေးတွေဖြစ်အောင် လုပ်ထားသည်။ ကွဲကော်ကိုင်လို အဝါရောင်ကိုင်ကြီးကြီး မျက်မှန်

တပ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းထူထူမှာ နှုတ်ခမ်းနီက ရဲရဲ။

“အဟဲ...ဝင်ပါ အစ်ကိုလေး”

ဪ...လန်ပါတယ်ဆိုမှ ပါးစပ်ပြကြီးကို အတင်းဖြဲပြီး ရယ်ပြနေသေးသည်။ ပြင်းရှုက မျက်ခုံးတွေ ထိလှမတတ်ကျုံ့ပြီး စူးစမ်းတော့မှ သူ့အဖြစ်ကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည်။

“အဟီး...မမလေးက ကိုရိုးယားစတိုင် ပြင်ပေးမယ်ဆို တာနဲ့ အလှပြင်ထားတာပါ။ ဝင်ပါရှင် ဧည့်ခန်းထဲကို”

ကိုယ်ကိုရှိပြီး ဖယ်ပေးသည်။ ပြင်းရှုက ဧည့်ခန်းထဲရောက် တာနှင့် အဝါနုရောင် ဆိုဖာကြီးတွေဆီ လက်လှမ်းပြရင်း...

“ထိုင်ပါဦးရှင်၊ ဦးဦးနဲ့အန်တီတော့ မရှိကြဘူး၊ မမလေး တော့ရှိပါတယ်၊ ခေါ်ပေးပါ့မယ်ရှင်”

သူ့ကို လှည့်ဧည့်ဝတ်ပြုပြီးမှ ကြောင်လိမ်လှေကားလို ဝိုက်ဝိုက်ကြီးရှိသော လှေကားခြေရင်းမှ...

“မမလေး”

“ဝေး”

“ဧည့်သည်”

“လာပြီ”

အောင်မာ အတိုင်အဖောက်ညီသားလို့တွေးပြီး ဆိုဖာမှာ မထိုင်ဖြစ်သေးဘဲ သူလည်း လှေကားအနီးမှာ ရပ်နေတုံး။

“ဟင်”

အစိမ်းရောင် သစ်ရွက်တစ်ရွက် အပေါ်ထပ်မှ ကြွဆင်းလာသလားထင်ရသည်။ လှေကားလက်ရန်းအတိုင်း လျှောတိုက်ဆင်းလာသော မိန်းကလေးက ပြတ်ခနဲ သူ့ရှေ့ခန့်ချရပ်သည်အထိ ပြင်းရှက် မျက်လုံးကြီးဖြူးကာ ငေးကောင်းတုန်း။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

စားလက်စ ခေါက်ဆွဲကို ပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်း မေးသည်။ တစ်ခါသုံး ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖူးထဲက ခေါက်ဆွဲတွေကို တူနဲ့ညှပ်ပြီး ပါးစပ်ထဲထပ်သွင်းပြီးမှ...

“မေးနေတယ်လေ၊ လူကြီးတွေတော့မရှိဘူး”

“အို...ငါက”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ရန် ပြင်းရှက် နှုတ်ခမ်းပြင်တုံး ရှိသေး သူမက လက်ကျန်ခေါက်ဆွဲကို နှုတ်ခမ်းစုပြီး ရှုလွတ်ဆို ဆွဲစုပ်သွင်းကာ...

“နေဦး...ရှင်ကို ထည် မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“ငါ့ကို”

ပြင်းရှက် သူ့မျက်နှာသူ လက်ညှိုးနှင့်ထိုးမေးသည်။ ထည်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီးမှ ချက်ချင်းခေါင်းပြန်ခါကာ...

“သေချာကြည့်တော့လည်း မတူပါဘူး၊ ရှင်က ဘယ်သူ ဆီလာတာလဲဟင်”

“ငါက”

“ဪ...ခဏလေး ဖုန်းလာနေလို့”

ဖူးထဲက လက်ကျန်ခေါက်ဆွဲပြုတ်ရည်တွေကို မော့သောက်ပြီးမှ အိမ်နေရင်း ဘောင်းဘီစစ်စိမ်းရောင်ပွပွကြီးရဲ့ ဘေးအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်သည်။ အစိမ်းရောင် တီရှပ်ခါးတိုနှင့် ခပ်ရောင်ဘောင်းဘီကြောင့် သူမအသားက မြစ်စိမ်းရောင်သန်းနေသည်။ ဂဝယ်ပုံဂိုက်ချထားသည့် ဆံပင်ဟာ စကားပြောတိုင်း မေးဖျားသွယ်သွယ်နား ထိခတ်သွားတတ်၏။ မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ် ကျယ်မှာ မျက်လွှာတစ်ခါခတ်တိုင်း မျက်တောင်ကော့ကော့တွေက ပူးယက်ပိတ်ကျသွားတာလည်း အထင်အရှားတွေ့နေရ၏။ ဒါ မေမေပြောပြထားသည့် ဦးရှိန်ဝါရဲ့သမီးဆိုတာများလား။

“ဂုဏ်ထည်ဝါတဲ့”

နာမည်ကြားစက သူ့မှာ VZO ထဲမှာပင် ရုပ်ကမ္မဲရှိပြီး...

“နာမည်ကလည်း မိုးပေါ်ကမဆင်းတဲ့ဒီဇိုင်းပါလား မားသားရာ”

ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ပြောမိတော့...

“ဟဲ့...မဟုတ်ဘူးသားရဲ့၊ ထည်ဝါလေးက ကလေးဆန်

ဆန်လေးပါ။ ကိုရိုးယားစတိုင်ပေါ့”

“ယောဘဝရော”

ကိုရိုးယားစကားသံကြောင့် အတွေးထဲက ကိုရိုးယား
တောင် ပျောက်သွားရသည်။ ပြင်းရှရှေ့က မချောက ဖုန်းထူးနေ
ရင်းက...

“အန်တီချိုလား...ဟုတ် ပြောလေ”

ကိုယ့်အမေ့နာမည် ကြားတော့ ပြင်းရှ အားတက်သွားပုံ
များ လူတောင် မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်အထိ။

“ဟုတ်...ထည် သွားကြိုပေးရမှာလား၊ ခြော် ကြိုစရာ
မလိုဘူး၊ အိမ်ကိုလာမယ်၊ ဟုတ် ထည်ရှိတာပဲ၊ အယ်”

ပြောရင်း ထည်က အယ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ပါးစပ်
ကိုယ် လက်နှင့်အုပ်ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိတာ အလန့်
တကြား။ ထည်နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့သူ။ တီရှပ်အဖြူပေါ် ကုတ်
အနက်ကို ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ ဒီတိုင်းဝတ်ထားသည်။ ဂျစ်တစ်တစ်
မျက်နှာမှာ မျက်လုံးပြူးကာ နှုတ်ပေါ်၏။ ဒီလူ...ဒီလူက...

“သမီး မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အန်တီချိုနဲ့ တွဲရိုက်ထား
တဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကလေ”

“ဟို...အဲဒီတုံးက ဆံပင်အရှည်”

ဖုန်းထဲကို ပြန်ဖြေရင်း ရှေ့ကလူရဲ့ဆံပင်ကို ကြည့်မိတော့

လှိုင်းတွန့်ပါသော ဆံပင်ကို အတိုညှပ်ထားသည်။ ဒါဆို ဒီလူဟာ
သူ့နောက်၌ ဆွဲထားရက်တန်းလန်း ခရီးဆောင်သေတ္တာကိုမြင်တော့
ထည့်စိတ်ထဲက ဇေဝဇေဝက ပိုရေရာသွားပြီး...

“စိတ်ချ အန်တီချို၊ ထည် ဧည့်ခံထားလိုက်မယ်၊ ဒါပဲ
နော်”

ဖုန်းအမြန်ချပြီးမှ ထည်က ရှေ့မှကိုလူစိမ်းအား...

“ရှင်က...အန်တီချိုသား ပြင်းရှ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ပြင်းရှ”

“ဪ...အို...ပါး”

တစ်လုံးချင်းခွဲပြီး အကျယ်ကြီးခေါ်တာကြောင့် ပြင်းရှမှာ
တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ဟ...ဘာလဲ”

“ထည်က အိုပါးမှန်းမသိလို့ပါ၊ ဒါများ ပြောပြောက
စောရောပေါ့၊ ပေး...ပေး ဒီကိုအဝတ်သေတ္တာ”

ပျာပျာသလဲ အတင်းဆွဲယူမဲ့ဟန်ပြင်တော့ ပြင်းရှကပင်

“ဟာ...ရတယ် နေ”

လို့ မနည်းတားယူရသည်။ ထည်က လက်နှစ်ဖက်ရှေ့
ယှက်ရင်း ပခုံးစုံတွန့်ကာ ပြုံးပြရွှံ့...

“အဟိ...အဲဒါကြောင့် တွေ့ကတည်းကတူပါတယ်လို့

အဟောင်း ဆံပင်ကကွဲသွားတော့ တည်လည်း မမှတ်မိဖြစ်သွားတာ ပေါ့၊ အွန်စော...ဟဲ့...အွန်စော”

“ရှင်...လာပြီ မမလေး”

ခေါ်တာနှင့် နောက်က အပြေးရောက်လာကာ ဆံပင် ကောက်ကောက်၊ နှုတ်ခမ်းထော်ထော်နှင့် တစ်ယောက်။ အမည်က အွန်စောဆိုပဲ။ ပြင်းရှုက နောက်သို့ မျက်ခုံးကျုံ့ပြီး ကျော်ကြည့် သည်။ အွန်စောသာကြားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားနိုင် သည်အထိ ရပ်ရည်ရှိလှတဲ့တစ်ယောက်က...

“ရောက်ပြီ မမလေး”

“ဟယ်...နင်က တစ်ယောက်တည်းလာရသလားဟဲ့၊ ဝျန်စောပါ ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဝျန်စောပါ ရှိသေးတာ”

မအောင့်နိုင်လို့ ထုတ်မေးရတဲ့အဖြစ်။ ထည်က နားဆွဲ တွေလှုပ်ခါသွားအောင် ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ရှိတယ် အိုပါးရဲ့၊ တွေ့ချင်ရင် ထယ်စောက်တောင်ရှိ သေး၊ အဟောင်း ခြံနောက်မှာ မာလကာသီးခူးခိုင်းထားလို့”

ဪ...ဖြစ်ရလေလို့ ရင်ဘတ်ထုပြီး ငိုချင်းသာချပစ်ချင် တော့သည်။ ကုရီးယားက အကျော်အမော်တွေမဟုတ် အတော်ဝင်ကြီး ရှာသည်လို့ ပြင်းရှုကတွေးရင်း...

“ကဲ...အွန်စော သေတ္တာကူသယ် အိုပါးကို အခန်းလိုက် ပြလိုက်၊ သွား...မြန်မြန်၊ အိုပါး ခရီးယန်းလာတာ နားချင်ပြီပေါ့”

တဲ့။ သူ့အရပ် သူ့ဇာတ်နှင့်တော့ အဟုတ်။ ပြင်းရှုက အွန်စောလိုက်ပို့သော အခန်းဆီ လျှောက်လာရင်း စိတ်ကထွေပြီး လူက လေချင်နေသည်။ မားသားကြီးကတော့ ပြောရှာပါသည်။ သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းပါသည်တဲ့။ ပြင်းရှုအတွက်တော့ ချစ်စရာတင်မက ညှစ်စရာပါကောင်းသည်။ လည်တိုင်ကျော့ကျော့ ကို ပြောပါတယ်။ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်လေ။

ထည်က လှေကားဘုလုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အားပြု
ထောက်ရင်း လက်ရန်းပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းသည်။ ထို့နောက်
ဧည့်ခန်းနံရံ၌ တခမ်းတနား ချိတ်ထားသော မှန်ဘောင်သွင်း
မိသားစုဓာတ်ပုံကြီးဆီမှ စန္ဒာကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်ရင်း နံရံအကွယ်
ဆီ လက်ဆွဲခေါ်လာ၏။ စန္ဒာက ထည် ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့
ယက်ကန်ကန်ပါလာရင်းက...

“ဟဲ့...အဲဒီလောက်အထိ ပုံမတုံးပါဘူးဟဲ့၊ နင့်ကို
အလန်းစားတွေနဲ့ တွေ့နေရတော့ အမြင်ဆန်းသွားတာမျိုးပါ။ သခွား
ရောင် ခါးတိုလေးနဲ့ ချိတ်အစိမ်းနဲ့ ရွှေရောင်ဖောက်ဝတ်ထားတဲ့
နင့်ပုံစံက”

“ဟယ်...တော်တော့ဆို၊ စန္ဒာနော် ငါ မနက်စာ ဘာမှ
မကျွေးဘဲနေလိုက်မှာ”

ညဝတ်ဂါဝန်က ပခုံးချိတ်ရုံ ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းနှင့်
ခြေဖျားအထိ တစ်ဆက်တည်းရှည်သော အပြာရောင်။ ထိုဂါဝန်
အပေါ် ထပ်ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီရှည်ကြီးကလည်း အပြာရောင်
ရင်ကွဲဂါဝန်ပိုးထည်တို့ ခေါင်းအခါ ခြေအဆောင့်မှာပဲ နှစ်ထပ်ဂါဝန်
ရှည်ကြီးက တလွင့်လွင့် တဝဲဝဲ။ ထည် ဖြစ်ပျက်နေပုံကို စန္ဒာက
ဘေးကကြည့်ကာ တဟိဟိရယ်မဆုံးဘဲ...

“အေးဟယ်...ဦးဦးက ဘာအိုင်ဒီယာနဲ့ နင့်ကို ဒီဇိုင်း

အခန်း (၄)

“ဟီး...ဟီး”

“ဘာ...ဟီးဟီးလဲ၊ စန္ဒာနော် နင့်အသံကြီးက”

“ရယ်စရာကြီးကိုဟာ...နင့်ပုံစံက၊ ရှေးမင်းသမီးကြီးဒီဇိုင်း
နဲ့ ဘိုးတော်ဘုရား လေးဖက်သွားခေတ်ထက်တောင် နောက်ပြန်ဆွဲ
ဦးမယ်၊ အဟိ...ဘိုးတော်ဘုရား မွေးကင်းစခေတ်ကရုပ်ကြီး”

“တော်ဟာ...အဲဒီပုံလည်း မကြည့်နဲ့၊ ငါဆို အဲဒီပုံကို
မကြည့်မိအောင် ဧည့်ခန်းထဲဝင်တာ နှာခေါင်းပိတ်ပြီးဝင်တာ”

“ဟယ်...ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဓာတ်ပုံကြီးက
ဒီလောက်ထင်းနေတာ”

“မကြည့်နဲ့တော့ဆို”

ပြောင်းချင်လဲမသိဘူး၊ ဒီလောက် ဟိုတယ်တွေပိုင်ပြီး နိုင်ငံတကာ နဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေရှိပြီးတော့”

“အမလေး...အပြင်ဒီနိုင်ငံချည်း ပြောင်းရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ အခုက အတွင်းဒီနိုင်ငံပါ ပြောင်းချင်တာ”

“နင် အတွင်းခံဝတ်တဲ့ကိစ္စလား”

“ဟဲ့...ဟုတ်မလား အဲဒါ”

ထညီက မျက်လုံးပြူးပြီး ဇက်ကလေးပုကာ မေးလာတဲ့ စန္ဒီလက်ကလေးကို ဖျန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်ရင်း...

“နင်က ခုံးဝေးတာတအားပဲ၊ မိသားစုအတွင်းရေးဆိုတော့ ငွေရေးကြေးရေးပေါ့၊ ငါ့တစ်လအသုံးစရိတ်ကို ကန့်သတ်တာပြော တာ”

“ဟယ်...တကယ်ကြီး”

“တကယ်ပါဆို”

ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ထည့် အတွေးထဲမှာ အားဘူဂျီရဲ့ ဆုံးမစကားတွေ ပလုပ်စီလာသည်။

“ဖေဖေတို့အတွက်က မစိမ်းတော့ဘူးဆိုပေမဲ့ ဒါ နှစ်မိသားစုက တစ်မိသားစုတည်းဖြစ်အောင် ပေါင်းစည်းကြတာမျိုး သမီး၊ ဒီတော့ တစ်ဖက်က ကိုယ့်ကို အထင်အမြင်မသေးသွား အောင် အနေအထိုင် အပြုအမူအားလုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း ပြုပြင်

ဒါ့ပြောတာလည်း နားထောင်၊ သူက ကိုယ့်ရဲ့ ဒုတိယအမေဖြစ်သွား ြိ”

လို့ပြောတုံးက ထည့် အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံ ခဲ့ပေမယ့်လည်း အသုံးစရိတ်လျှော့ချရန် အပြောခံလာရသည့်အခါ

“ဒါ...ဘာသဘောလဲ အာဘူဂျီ၊ အန်တီချိုတို့သားအမိ တိုးလာလို့ ထည့်က”

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ အဲဒီလိုထင်ရာကို စွတ်စွတ်ပြော တတ်တဲ့ အကျင့်ကို ပျောက်စမ်း၊ ဖေဖေနဲ့ချိုက အခုအထိ လူချင်း သာ လက်ထပ်တာ၊ စီးပွားရေးက သပ်သပ်စီပဲ၊ ချိုက ပူးပေါင်းရ အောင်လို့ မပြောခဲ့လို့ အခုထိ သီးခြားလုပ်နေတာလည်းပါတယ်”

“ဪ...ဒါဖြင့် အန်တီချိုက ဝင်ငွေအကုန်အပ်ဆိုလည်း အာဘူဂျီက မငြင်းဘူးပေါ့၊ ထည့်က ပေးသလောက်ပဲ၊ ကျွေးတာ နဲ့စားရမဲ့ လက်ဝေခံပေါ့”

“ဘယ်သားသမီးက အုပ်စိုးခွင့်ရခဲ့လဲ သမီး၊ ဖေဖေပြော နေတာက ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပြောတာ၊ ဒါပေမယ့် ချိုကလည်း အဲဒီလိုမပူးပေါင်းပါဘူး၊ သူ့သား အနေအစားကျပ်မှာစိုးလို့”

“ဟွန်း...မအေအေအေအေတာ အဲဒါပဲ”

ထည့်က တမင်ပင် ပွစိစိရှေ့တံကာ ဖေဖေကြားသာ အောင်ပါ။ မိထွေးနှင့် ပထွေးဆိုတာ ရှေးပဝေသဏီပုံပြင်တွေထဲ

မှာကိုက ကောင်းသောအစဉ်အလာနှင့် ရပ်တည်ခဲ့သူများမဟုတ်။ သို့သော် အန်တီချိုကတော့ အခုထိ ထည်အတွက် ဆိုးဝါးသူမဖြစ် လာသေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးအရေးကျတော့ အာဘူဂျီထက် စဉ်းစားတာပိုသည်။ သူ့သားကို ဦးစားပေးအဆင့်တစ်နေရာ။ အာဘူဂျီကတော့ ထည့်ကို မျက်မှောင်ကျုံ့ကျုံ့နှင့် စိတ်မရှည်သလိုကြည့် ရင်း...

“စကားပြောရင် လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး၊ ကြားက ဖောက်ပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီးနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေတို့လက်ထပ်ပြီး ပြီး...ညည်းနဲ့ပြင်းရှက ဖေဖေသားသမီးပဲ၊ ချိုလည်း ဒီသဘောထား တဲ့အတွက် ဖေဖေတို့မရှိရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာက ညည်းတို့ပဲရ မှာ၊ ဒီတော့ အသုံးနဲ့အဖြန့်ကို အခုကတည်းက စစ်စိတ်အောင် ကျင့်ပေးရမှာ မိဘတာဝန်”

တဲ့။ ထည်ပြောပြသမျှ နားထောင်သော စန္ဒီကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း...

“အေး...ဦးဦးပြောတာလည်း မှန်တာပဲ”

“မမှန်ပါဘူး”

“နင် သုံးရမှာလျော့သွားမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့...အခုရတဲ့နှုန်းတောင် မလောက်တာ၊ ဒီထက် လျော့ရင်တော့ ငါ့အဖြစ်က သေပြီဆရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊

ငါ့အကွက် ရှေ့မှာရှိတယ်”

“ဘာအကွက်လဲ ငါ့ပါအမူပတ်မယ်နော်”

အရေးထဲ ကြောက်သွေးပြနေသည့် စန္ဒီကို သူမက မျက်စောင်းရွယ်သည့်အချိန်မှာပဲ...

“ဟော...ကြည့်စမ်း၊ ထမင်းစားခန်းအဝမှာ စကားသံ ကြားပါတယ်ဆို၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုး၊ ဧည့်ခန်းထဲထိုင်ပြီး စကားမပြောဘူး၊ ဒီနားမှာ မိုးတိုးမတ်တပ်”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာဆို ဓာတ်ပုံကြီး”

ဖျတ်ခနဲ စန္ဒီလက်ကိုဆွဲဆိတ်ပစ်သည်။ ဓာတ်ပုံကြီးမမြင် ချင်လို့ဆိုတဲ့ နေရာအထိ မရောက်ဘဲ စကားစက ပြတ်သွားမှ ထည်က...

“အဟင်း...ဓာတ်ပုံထဲက အိုပါးကို သူက မြန်မာဝတ်စုံ နဲ့လိုက်လို့ဆိုပြီး ပြောနေတာ အန်တီချိုရဲ့”

မပြောဘဲ တမင်အပြောလုပ်၍ စန္ဒီက မျက်လုံးပြူးပြဲ သည်။ ထည်က စန္ဒီပုံစံကို အန်တီချိုမမြင်အောင် ပခုံးကိုဆွဲဖက်၍ လှည့်ပစ်တာ ထမင်းစားခန်းဆီ။ အန်တီချိုကတော့ သူမသားကို မြန်မာဝတ်စုံနှင့်လိုက်သည်ဟု အပြောခံရ၍ သဘောခွေသွားပုံရကာ

“ဒါတောင် မနည်းဝတ်ခိုင်းရတာ စန္ဒီရေ၊ သူက ဂျင်း(နီ) ဘောင်းဘီအဝတ်များတော့လေ၊ သူ့ဦးကို အားနာပြီး ဝတ်တာတဲ့၊

ကံ စန္ဒီလည်း ရောက်တုန်း တစ်ခါတည်း မနက်စာဝင်စားသွား၊
အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်တယ်”

“ဝါး...အဲဒါကြောင့် မွေးနေတာ အန်တီချို၊ ထည့်စား
တော့မယ်”

ခုံဆွဲကာ ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ်ဝင်ထိုင်တော့ အန်တီချိုက ထည့်
ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်ရင်း...

“သမီးဖေဖေကို အန်တီချို သွားနှိုးဦးမယ်၊ သမီးရော
ညအိပ်ဂါဝန်ကြီး လဲလိုက်ပါလား၊ မျက်နှာသစ်ပြီးသားမဟုတ်
လား”

“ဟုတ်...လဲဆိုလည်း လဲပါ့မယ်”

အောင်မာ... နာခံတာ အလွယ်တကူမို့ ထည်ဝါတို့ လိမ္မာ
တာ တစ်ခါမှမမြင်ပူးသေးသော စန္ဒီတောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား
ကိုဖြစ်ရော။

“အမယ်... ငါ့သမီးက တယ်လိမ္မာပါလား၊ ဒါဆို လာ
အပေါ်အတူတူတက်ရအောင်လေ”

“မတက်ခင် အန်တီချိုကို ထည့် ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာလဲသမီးရဲ့”

“ဟို... တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ထည့်မှာ မုန့်ဖိုးပြတ်သွား
လို့၊ အာဘူဂျီကလည်း မပေးတော့ဘူးဆိုတာနဲ့ အဲဒါ”

ထည့်က ခေါင်းကုတ်ရင်း ရှုံ့မဲ့နှင့်ရယ်ပြသည်။ အန်တီ
ချိုကတော့ အခုမှ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ထည့်ပါးလေးအား
နာအောင် ဖွဖွဆွဲလိမ်ရင်း...

“ဒါဆိုလည်း ယူသွားပါ၊ အန်တီချိုပေးပါ့မယ်၊ ကဲ...
လာ အင်္ကျီလဲတော့”

“မပြီးသေးဘူး အန်တီချိုရဲ့”

လက်ချိတ်ထားရင်းက ခြေလှမ်းမရွေ့ဘဲပြောတော့ ဒေါ်ချို
သင်းရီမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြီး...

“ဘာကျန်သေးလို့လဲ”

“ဟို... အာဘူဂျီကို ကူပြောပေးဖို့”

“ဘာကူပြောရမှာလဲ”

“ထည့် ကိုရိုးယားဘာသာစကားပြော တက်ချင်လို့၊
အဲဒါ”

“ဪ... ဒါလား အန်တီချိုပြောပေး”

“မပြောနဲ့၊ မတက်ရဘူး”

မိုးခြိမ်းသံအလား ကျယ်လောင်တဲ့ တားမြစ်သံက ထမင်း
စားခန်းဝ၌ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်...

ချင်းဆိုပြီးမှ...

“ဟိုကောင်မလေး မကြောက်ဘဲ ကြောက်ချင်ဟန်ဆောင်
နေသေးတယ်၊ ဝင်ထိုင်”

“အန်တီချိုက အာဘူဂျီကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

ဒေါ်ချိုသင်းရီကို ခါးဖောက်က သိုင်းဖက်ရင်း ပခုံးပေါ်
မေးဖျားတင်ကာ...

“အန်တီချို ပြောလိုက်လေ”

“အေးပါကွယ်... ဒီလို အစ်ကိုရဲ့ သမီးကလေး
ကိုရိုးယား”

“သူက မမာလူမျိုးလား၊ ကပြားလားမေးလိုက်”

စကားတောင်မဆုံးသေး ဖြတ်မေးတဲ့ ဦးရှိန်ဝါကြောင့်
ဒေါ်ချိုသင်းရီက ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်
သွားပေမဲ့ ထည်ကတော့ ဖျတ်ခဲနဲ နောက်နားမှ ထွက်ရပ်ရင်း...

“အာဘူဂျီကလည်း ကိုရိုးယားစကားကို အခြေခံကျကျ
သင်ထားချင်လို့”

“ဘာအတွက်သင်မှာလဲ”

“ဟင်... အခုပြောနေတာ တတ်လို့မဟုတ်ဘူးလေ၊
ဇာတ်ကားတွေကြည့်ပြီး ပြောနေရတာ၊ မပီသတာ ရှက်စရာကြီး”

“မပီရင် မပြောနဲ့ပေါ့”

အသန်း (၅)

“အာဘူဂျီ”

အလန်တကြားခေါ်၍ ထည်က ဖျတ်ခဲနဲ အန်တီချိုကျော
နောက် ဝင်ကပ်ရပ်သည်။ ဦးရှိန်ဝါက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာ
တော့ ဒေါ်ချိုသင်းရီက စားပွဲထိပ်ရှိခုံကို ဆွဲထုတ်ပေးရင်း...

“ထိုင်... အစ်ကို၊ ချိုတောင် အခုတင် လာနှိုးတော့မလို့”

“ရတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နိုးလာတာ ကိုယ်စောင့်နုတ်
တွေ နှိုးဆော်လို့လေ၊ စန္ဒီ ထိုင်လေ”

ထမင်းစားခန်းဆီ အကြည့်ဝေရင်းပြောတော့ စန္ဒီက
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဝင်ထိုင်သည်။ ဦးရှိန်ဝါ အကြည့်က
ဒေါ်ချိုသင်းရီနောက်၌ ကွယ်ပြီးရပ်နေသော သမီးဖြစ်သူနှင့် မျက်လုံး

“ခစ်...အဟိ”

ကျိတ်ပြီးရယ်သည့်အသံ ထွက်လာသည့် စန္ဒီအား ထည်က မျက်စောင်းလှည့်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ချိုသင်းရီကတော့ အားလုံး အတွက် မုန့်ပွဲတွေပြင်ပေးရင်း သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားအပြော အဆိုကို နားစွင့်ရင်း ကိုယ်တွေ့သားအမိနှင့် မထူးခြားအားဟု စိတ်ထဲ က မှတ်ချက်ချစမြဲ။ အစ်ကိုကြည့်ရတာ မိတဆိုးလေးမို့ ဂုဏ်ထည်ဝါလေးအား အတော်အလိုလိုက်ခဲ့ပုံပေါ်သည်။ သူမက ရော သားအပေါ် ဖတဆိုးလေးဆိုပြီး မျက်နှာအညှိခံခဲ့တာမှ မဟုတ် တာ။

“အာဘူဂျိကလည်း ကိုရီးယားဆိုတာ ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ အသက်သွေးကြော၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်း၊ ဖက်ရှင်တကာ ထိပ်ခေါင်”

“တော်စမ်း...သမီး၊ အလကား စည်းမရှိတဲ့ဇာတ်လမ်း တွဲတွေ၊ သူများရည်းစားမှန်းမသိ၊ သူများယောက်ျားမှန်းအားမလည် အတင်းဝင်လှလိုလှ၊ မရရင် အရက်သောက်ပြန်”

“အဲဒါ အချစ်ကြီးကြောင်းဖော်ပြတာ၊ ပြီးတော့ အရက် မဟုတ်ဘူး ဆိုဗျ”

“တော်...တော် ထည်ဝါ ဖေဖေကြိုက်ဘူး”

“ထည်ကတော့ ကြိုက်တယ်”

“ပြောနေတဲ့ကြားထဲက”

ဦးရှိန်ဝါက စားလက်စွဲနံ့ကို ပစ်ချပြီး ထအော်သည်။ ဒီတော့မှ ထည်က မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ခတ်နှင့်...

“ကိုရီးယားကားကို ပြောတာပါ”

တဲ့။ ဒီလောက်ဘီလူးဆိုင်းတီးနေတာတောင် တစ်ချက်မှ ချက်နှာကြောမလျော့သော သမီးဖြစ်သူအား ဦးရှိန်ဝါက ခပ်စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း...

“ဒီလောက်ခွင့်လွတ်ထားတာကို နောက်တစ်ဆင့်တက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ထည်ဝါ၊ ဗမာက ဗမာပဲ၊ ကိုယ့်ဗမာစကားပဲ ရေလည် အောင်ပြောဖို့စဉ်းစား၊ ချိုကိုလည်း တစ်ခါတည်းပြောထားမယ်”

ကိုယ့်ကိုပါ နာမည်တပ်ပြီး ပြောတော့ ဒေါ်ချိုသင်းရီ ခါးမတ်ခေါင်းညိတ်ကာ နာခံရသည်။ “ကိုယ်နှင့်သူ လက်ထပ်ပြီး မင်္ဂလာဦးညကတည်းက အိပ်ခန်းထဲ ခေါင်းချင်းဆိုင် ဆုံးဖြတ်သည့် ဗူဝါဒတစ်ရပ် ရှိခဲ့သည်ကိုး။

“သားနဲ့သမီးရှေ့မှာ အစ်ကိုကို ချိုက ကြောက်ချင်ဟန် ဆောင်မယ်၊ အစ်ကိုအမိနဲ့မှန်သမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံမယ်၊ သိလား အစ်ကို၊ ဒါမှ ကလေးတွေကို ထိန်းလို့ရမှာ”

“ဘာလဲ...မင်းတို့အဖေသိရင် ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်ဆို တဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ တစ်ဖက်လှည့်ကိုင်တွယ်မလို့ပေါ့၊ ကိုယ်က ကလေး

တွေအတွက် လူကြမ်းကြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား ချို”

အရိပ်ပြလျှင် ဦးရှိန်ဝါက အကောင်ပါမြင်ရုံမက အရွယ် အစားပါ ခန့်မှန်းနိုင်သည့်လူစားမျိုး။ ဒေါ်ချိုသင်းရီက အပြုံးနှင့် မျက်လွှာချရင်း...

“အဓိက သားကိုပါ၊ သားက အရမ်းဆိုးတယ်၊ သူဆိုးပုံ က တစ်မျိုး အစ်ကိုရဲ့”

“အင်း...သမီးလည်းဆိုးတာပဲ၊ သူဆိုးပုံလည်း ခေါင်းစဉ် တပ်လို့မရအောင် တစ်မျိုးပဲချို့၊ ခြုံပြောရရင် ငွေအဖြန်းကြမ်းတာ ပဲ”

“ပြင်းရှလည်း ဒီတိုင်းပဲပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ တစ်လတစ်လ အလျော်အစားလုပ်ပေးရတဲ့ငွေတင် မနည်းမနော၊ အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကို အဟန့်လေးရှိအောင် ချို့ပြောတာပါ၊ မအေဆို သားက အရပ်လိုသဘောထားတာမျိုးလေ၊ ယောက်ျားလေးဗီဇအရလေ”

ဆိုပြီး သဘောတူညီမှုယူထားသဖြင့် အခု ဦးရှိန်ဝါပြော သမျှ ဟုတ်ကဲ့လုပ်ရမည့်အခြေအနေ။

“ပြောပါ အစ်ကို”

“သမီးကို အပ်ထားတာ အလိုလိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆုံးမဖို့ ကိုယ်စိတ်ချပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချိုက ခေါင်းအညိတ်...

“ဟွန့်”

ဆိုပြီး ထည်ဝါထံမှ အသံက ထွက်လာသည်။ ထိုအခိုက် ဦးရှိန်ဝါဘေး၌ ချထားသော ဖုန်းက ထမြည်လာသဖြင့်...

“စောစောစီးစီး ဘယ်ကလဲ”

ပေါ်လာသောနံပါတ်ကလည်း ကိုယ်မသိသော ဂဏန်း တွေမို့ ဦးရှိန်ဝါက မျက်မှောင်ကုတ်စဉ်းစားရင်း...

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

ဆိုပြီး ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။

“ဟဲလို”

“မောနင်း ကိုကို”

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဘယ်သူလဲ”

အလန့်တကြားဖြစ်သွားပုံက ဖုန်းတောင် လွတ်ကျသွား တော့မတတ်။ ဘယ်နှယ် ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်ခေါ်ပုံက ကြက်သီးတွေ ဖုန်းခနဲထသွားစေသည်။ တစ်ဖက်က ဦးရှိန်ဝါရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မသိဘဲ...

“အဟွန်း...ညကတွေ့ခဲ့တဲ့ ပဂ္ဂီလေ၊ မေ့သွားပြီလား၊

သူပဲ မနက်ကျ ဖုန်းဆက်နှိုးဆို”

“ညက ပဂ္ဂီ”

ဦးရှိန်ဝါ သံယောင်လိုက်တာ့ကိုပင် တစ်ဖက်က သဘော
တကျနှင့်ရယ်ရင်း...

“ကိုကိုက သိပ်နောက်တာပဲ”

“ဟမ်”

ဦးရှိန်ဝါတို့ မျက်လုံးပြူးရုံမက ဆံပင်တွေပါ ထောင်ကုန်
ပြီ။

“ညက ကလပ်မှာတဲ့ကခဲ့တဲ့ ပဂ္ဂီလေ”

“ကလပ်မှာ”

ထောင်လက်စဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွရင်း ဘေးက အကဲ
ခတ်နေသည့် ချို့ထံ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ချို့...ညက ကိုယ် အိမ်မှာပဲနေတာပါနော်”

ဒေါ်ချိုသင်းရီကလည်း မထိတ်သာမလန့်သာရှိနေသည့်
ခင်ပွန်းသည်အား ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို၊ ဖုန်းမှားတာလား”

“မသိဘူး၊ ဒီမှာ ညက ကလပ်မှာတွေ့တာတဲ့ ပဂ္ဂီတဲ့”

ဦးရှိန်ဝါ ထိုးပေးသောဖုန်းကို ကြားဖြတ်ဝင်လှသွားတာ
ထည်ဝါ။ ထည်က ဖအေဖြစ်သူအား ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း...

“ဟွန်း...အာဘူဂျီတို့ ခြေပုန်းခုတ်ထားတာပေါ့ပြီ၊

အန်ဟီချိုမသိအောင် ကလပ်မှာသွားကံတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟယ်...ဒီကောင်မလေး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“နေပါဦးသမီးရယ် သမီးဗေဗေ မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

ပျာပျာသလဲ ဝင်ငြင်းသည့် အန်တီချိုအား ထည်က
ခွဲစောင်းကြည့်ရင်း...

“အန်တီချိုကလည်းလေ အာဘူဂျီကို သိပ်အသုံးလွယ်တာ
ပဲ၊ ဒီမှာ ဖုန်းနဲ့လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိထားတာကို၊ ထည် မေးပြ
မယ် ကြည့်နေ”

ဆိုပြီး စပိကာခလုတ်ကို ဖွင့်ချတော့ စိတ်ဝင်စားခြင်းအသီး
သီးဖြင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကုန်တာ ဖုန်းနားမှာ...

“ဟဲလို”

“ကိုကိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိန်းမသံပြောင်းသွားရတာ
လဲ”

တစ်ဖက်က ထပ်ထွက်လာတဲ့ ချဲ့ပစ်နေသည့် အသံကြောင့်
နားထောင်နေသူတွေအားလုံး မျက်နှာမဲ့ရှုံ့သွားရပြီးမှ ထည်က...

“ဒီမှာ ရှင်တို့ခေါ်နေတဲ့ ကိုကိုဆိုတာ ဦးရှိန်ဝါကိုပြော
တာမဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ဦးရှိန်ဝါရဲ့သမီး”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ ပဂ္ဂီက ချိုပြင်းရုကိုခေါ်တာ၊ ဒါ
ချိုပြင်းရုရဲ့ဖုန်း မဟုတ်ဘူးလား”

“အယ်”

ဒီတစ်ခါ အလန့်တကြားဖြစ်ရသူက ဒေါ်ချိုသင်းရီ၊ ကြောင်အမ်းပြီး သူမကိုလှည့်ကြည့်သော ထည့်လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲလှရင်း...

“ဟေ့...နောက်ကို ချီပြင်းရှဆီ ဖုန်းခေါ်စရာမလိုဘူး၊ ဒီဖုန်းလည်း ထပ်မဆက်နဲ့၊ ဒါ ချီပြင်းရှဖုန်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အဖေ ဖုန်း”

ပြောပြီး တစ်ခါတည်း ဖုန်းပိတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဦးရှိန်ဝါဘက်ဆီ မျက်နှာငယ်နှင့် လှမ်းကြည့်ကာ လက်အုပ်လေးချီ လျက်...

“ကန်တော့ပါ အစ်ကိုရယ်၊ ချီတကယ်တောင်းပန်ပါ တယ်၊ သားမှာ အဲဒီအကျင့်ရှိတယ်၊ ကလပ်ပေါင်းစုံတက်၊ သိသမျှ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေက ဖုန်းနံပါတ်တောင်းရင် သူ့ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်တော့မှမပေးဘူး၊ ချီမိတ်ဆွေဖုန်းတွေ ပေးပေးခဲ့လို့ တစ်ခါ ဟလေ သူများလင်မယားချင်း ပြဿနာတွေတက်တာတောင်ရှိ တယ်၊ အစ်ကို ချီ ဆုံးမပါ့မယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင် လေးကို အခုသွားနှိုးပြီးပြောမှ”

ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှထထွက်ဟန်ပြင်သော ဒေါ်ချိုသင်းရီ အား ဦးရှိန်ဝါက ဖမ်းဆွဲထားရင်း...

“နေပါစေ နိုးလာမှပဲပြောပေါ့၊ အိပ်ရာလည်းနှိုးသေး၊

အဆုခံရသေးဆိုရင် လူငယ်ဆိုတာ ပိုပြီးသွေးဆူတဲ့အမျိုးလေ၊ ဘာကြာ အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနဲ့ ဖုံးနေမှ”

ဒေါ်ချိုသင်းရီက ပြန်ထိုင်၍ သက်ပြင်းမချအားသေးခင် “ဟွန်း...အာဘူဂျီတို့က တော်တော်မျက်နှာလိုက်တာ နော်၊ အန်တီချီသားကျတော့”

“သမီး”

“လာမခေါ်နဲ့၊ အာဘူဂျီကို စိတ်နာတယ်၊ ဘာရိတ်ဖတ်(စ်) သည်း မစားတော့ဘူး၊ အန်တီချီ ထည့်ကို မုန့်ဖိုးပေးမယ်ဆို”

ထိုင်ရာက ဆတ်ခနဲထရပ်တော့ စန္ဒီကပါ ထည့်ဘေးနား နှစ်လျက်သား ဒေါ်ချိုသင်းရီမှာ မျက်နှာပျက်ပျက်ကြားထဲမှ ထည့် ဘေး ချောမော့ပြုံးပြရင်း...

“အိပ်ခန်းထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ရှိတယ်သမီး၊ လိုသလောက် ချလေ”

“ချီ”

“သုံးပါစေ အစ်ကိုရဲ့”

ဦးရှိန်ဝါကို လှည့်ပြောရင်း မျက်စေ့တစ်ဖက် မှိတ်ပြရ သည်။ လွတ်ထားလိုက်ဆိုတဲ့သဘော။ ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့ ထည့်က အန်တီချီပါးတစ်ဖက်ကို ရွတ်ခနဲနှမ်းရင်း...

“အများကြီးမလိုပါဘူး အန်တီချီရဲ့၊ နှစ်သိန်းလောက်ဆို

တော်ပါပြီ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ရှိတယ်မဟုတ်လားဟင်”

အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရပေမဲ့ လည်ချောင်းထဲ တံတွေး
တောင် နင်ချင်ချင်။ အများကြီးမလိုတဲ့သူက ငွေနှစ်သိန်းတဲ့။ ထမင်း
စားခန်းထဲ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်မှ အကြည့်ချင်း အသံတိတ်
စကားပြောရင်းက ဒီသားဒီသမီးကြားမှာ ဒီဖအေ ဒီမအေအဖြစ်က
ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး။

အခန်း (၆)

“အင့်”

ပစ်တိုက်သောအရှိန်က ပြင်းသည်။ ရင်ဘတ်ချင်းမို့ ထည်
က နောက်ပြန်ယိုင်သွားပြီး လက်ထဲ ပွေပိုက်လာသမျှ အရာတွေ
က ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းကုန်၏။

“ကျစ်...သွားပြီ”

“ဒီမှာလည်း ပြုတ်ကျကုန်ပြီရှင်”

“ဆောရီး”

တစ်ယောက်က တောင်းပန်ပြီး ဆက်ပြေးရန်ပြင်သည်။
ပြုတ်ကျထားသည့် ပစ္စည်းတွေကို ထည်က ငဲ့ကောက်ဟန်ပြင်
တော့ လွယ်ထားသည့် အိတ်ဆီမှ တင်းခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို။

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့ စွတ်မရုန်းနဲ့၊ ဒီမှာငြိနေပြီ”

လူကိုမော့မကြည့်ဘဲ ငြိနေသည့်အရာကို ကြည့်မိတော့ လွယ်ထားသော ဘေးလွယ်အိတ်၌ အလှတပ်ထားသည့် ကီးချိန်း ကောက်ကလေးနှင့် တစ်ဖက်လူရဲ့ ဘောင်းဘီဘေး၌ ဘန်းလန်းချ ထားသော စတီးကြိုးတို့ သွားငြိနေခြင်းပင်။

“ကျစ်...ကွာ အရင်လိုပါတယ်ဆိုမှ လာငြိနေရတယ် လို့”

ပြောရင်း ငုံ့ဖြည်နေသည့် လူရဲ့စကားကြောင့် ထည်မှာ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားပြီး...

“အောင်မာ...ဘယ်သူကငြိချင်မှာလဲ၊ သူကပဲ တပြန်စီး လာဟောက်နေသေးတယ်၊ ဒါမတော်မဆ၊ ဟွန်း ခင်ဗျားကြောင့် ကျတဲ့ပစ္စည်းတောင် ခင်ဗျားကောက်ပေးရမှာ”

“ဘာလို့ကောက်ပေးရမှာလဲ၊ ပြိုင်တူဝင်တိုက်တာပဲ ငါ့ကို ပဲ အပြစ်ပုံမချနဲ့”

“အောင်မလေး...ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ရန်စွာတာ ကက် ကက်လန်ပဲ၊ ဒါမျိုးပေါ့ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးဆိုတာ”

“ဟေ့...မင်း”

မခံချင်စိတ်ကြောင့် ပြင်းရှက် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းအမော့ စီးမိုးကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက်...

“မင်း ဂုဏ်ထည်ဝါ”

“အို...ပါး”

ထင်မှတ်မထား၍ ထည်က ဝမ်းသာအားရခေါ်ပေမဲ့ သူက ခဲ့မဲ့ရဲ့နဲ့နှင့် နောက်သို့လှည့်ပြီးမှ...

“လူတွေကြားထဲ မင်းခေါ်ပုံကြီးက”

“အဟင်း...ဒါ ခေတ်စီသူတိုင်းရဲ့ စတိုင်(လ်) အိုပါးရဲ့”

“ကျစ်”

ပြင်းရှက် ဖြုတ်ရသွားပြီဖြစ်သော အတွယ်အတာတွေကြား မှ ကင်းလွတ်သွားသူနှယ်။ ခါးဆန့်ကာ မတ်မတ်ရပ်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ပြီး...

“ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်”

“ဟင်...ခဏနေပါဦး အိုပါးရဲ့၊ အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်လား၊ ထည်လည်းလိုက်ခဲ့မယ်၊ ခဏလေး ဒါလေးတွေကောက်ပြီးရင် ခဏပဲ”

ပြန်ကျနေသော ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခါတည်း ကျုံးယူပြီး ကတိုက်ကရိုက် ပြောနေတာကြောင့် ပြင်းရှက် စိတ်အိုက်သွားသည်။ တစ်အိမ်တည်း တစ်ခြံတည်း ပြန်မဲ့လူမို့ မခေါ်ဘဲထားခဲ့ပြန်လျှင် မျက်နှာပျက်ရမှာ ကိုယ့်အမေ။

“ကဲ...လုပ်...လုပ် မြန်မြန်”

ပြောရင်း အမြင်မတော်၍ ပြင်းရှုက ဝိုင်းကူကောက်ပေး
ခဉ်မှာပင်...

“ဟင်...ဟိုမှာ ကိုရှု မပြေးနဲ့”

“ဟိုက်...သွားပြီ”

ပြင်းရှုက အလန်တကြားအော်ရင်း ထရပ်သည်။ ထည်က
လည်း ကောက်ထားသော ပစ္စည်းတမျှကြီးနှင့် ထအရပ် ထည်တို့
နှစ်ယောက်ကြား ပြေးဝင်လာသော မိန်းမဝဝကြီး။

“အဟင့်...ဟင့် ကိုရှုမကောင်းဘူးကွာ ဒီကလွမ်းနေရ
တာကို၊ နိုင်ငံခြားကပြန်လာတော့လည်း သော့ဆီ အကြောင်းမကြား
ဘူး၊ ဒီက အွန်လိုင်းမှာ ရှာပြန်တော့ သူ့ကိုမတွေ့နဲ့၊ ဟော အခု
တွေ့ပြန်တော့လည်း ထွက်ပြေးတယ်၊ ကိုရှု မကောင်းဘူး၊ လူကို
ပစ်ထားတယ်၊ အဟွန့်...ဟွန့်...အီး...ဟီး”

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်မလိုက် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသားစိုင်တွေ
တုန်ခါလှုပ်ယမ်းအောင် ခြေဆောင့်လိုက် ခါလိုက်ယမ်းလိုက်နှင့်
ပြောနေသော ထိုတစ်ယောက်ကြောင့် ထည်က ရယ်ချင်လက်စကို
အသာသိမ်းကာ အိုပါးထံ လှမ်းကြည့်သည်။ ခရမ်းသီးမီးဖုတ်လို
ရှုံ့မဲ့တွန့်ကြေနေသော အိုပါးမျက်နှာကို မြင်ရသောအခါမှာတော့
ထည်မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မအောင့်နိုင်တော့။

“အဟိ...ဟိ”

တိုးတိုးရယ်ကာမှ မိန်းမဝဝကြီးရဲ့ အာရုံက ထည့်ဘက်
ရောက်လာပြီး...

“ဟင်...ဒါဘယ်သူလဲ ကိုရှု၊ ပြော ဘာလဲ ကိုရှု အသစ်
ဘစ်ယောက် ထပ်တွေ့နေပြီလား”

“အာ...ဘယ်ကအသစ်ရမှာလဲ”

ပြင်းရှုက ဆံပင်ကိုသပ်ရင်းက ခေါင်းထဲ လက်ခနဲပေါ်
လာသော အကြံကြောင့်

“ဒါ ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ဇနီးလေ”

ပြောရင်း သူ့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာပိုမိုသော သူမလေး
ပခုံးကို ဆွဲဖက်၍ သူ့ရင်ခွင်တစ်ဖက်၌ ကပ်မိုထားလိုက်သည်။
ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် ထည်က
သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ရန် သတိမရဘဲ ပြင်းရှုမျက်နှာကို မမို
မကမ်းမော့ကြည့်ကာ...

“အိုပါး”

လို့ အလန်တကြား ခေါ်ပေမဲ့ ပြင်းရှုက ပို၍တင်းနေအောင်
ဖက်ထားရင်း...

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် သော်သော်၊ ဒါ ကိုယ့်ဇနီး
ဂုဏ်ထည်ဝါတဲ့”

“ဟင့်...ကိုရှု ရက်စက်တယ်၊ သော်သော်ကို အွန်လိုင်း

ပေါ်မှာကျတော့ တစ်ယောက်တည်းချစ်တာပါဆို၊ အခု...အခုတော့”

ရှေ့က အစ်မကြီးဝဝက ရှိုက်ခါငင်ခါငိုပါလေပြီ၊ ကြည့်စမ်း သူဟာသူ အွန်လိုင်းပေါ် ဇာတ်ရှုပ်ထားပြီး အခုမှ အရှုပ်ကိုရှင်းရန် ထည်ကို ဆွဲထည့်တာ။ ထည်တို့က ဒါမျိုးတော့ ငြိမ်မနေနိုင်။ အတွေးထဲ ဒေါသက ချက်ချင်းခေါင်းပြူးထလာပြီး

“အိုပါး...လွတ်၊ အခု ထည့်ကိုလွတ်”

“အာ...စိတ်မဆိုးပါနဲ့ထည်ရာ၊ ဟို ထည်နဲ့မယူခင်က ကိုယ်ရှုပ်ခဲ့တာရှိပေမဲ့”

“ဘာ...ထည်နဲ့မယူခင်ကလဲ”

ထည်က အောက်ကနေမော့ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးကာ အော်သည်။ ပြင်းရှုကလည်း ဖက်ထားတာမလွတ်ဘဲ အပေါ်စီးမှ ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“အေးလေ...အရင်ကရှုပ်ထားတာ၊ အခုမရှုပ်ဘူးကွာ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့”

“အို...ပါး”

“အောင်မလေး...အိုပါးတဲ့၊ ခေါ်ပုံက၊ သော်သော် ရင်မှာ တယ် ကိုရှုရဲ့”

ဒီကပြဿနာက ရှင်းလို့မပြီးသေး ရှေ့ကတစ်ယောက်က

လူဝသလောက် ကျယ်သောအသံဖြင့် အော်ငိုတော့သည်။

“အေးပေါ့...သူတို့က လင်မယားဖြစ်သွားတာကိုး၊ ဒီက မိသော်မှာတော့ ကျန်ရစ်ဖြစ်ပြီပေါ့၊ နဂိုကတော့ လမင်းကြီးကိုမြင် တိုင်း သော်တာဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို သတိရတယ်ဆို ကိုရှုရဲ့၊ အခုတော့ သော်တာကိုမေ့ပြီး ဂုဏ်ထည်ဝါဖြစ်သွားပြီတဲ့ အရပ် ကတို့ရဲ့”

ရင်ဘတ်ထုပြီး ကျကျနန ငိုချင်းချနေပုံက စိတ်မခိုင်တဲ့ သူဆို ရော့ပြီးမျက်ရည်ကျလောက်သည်။ ထပ်နေလျှင် ပြင်းရှုပြော ပူးသော အတွင်းစကားတွေ ပေါ်ပေါက်လာမှာစိုးတာကြောင့်ပဲ ပြင်းရှု က ရုန်းကန်ဆဲ ထည်ဝါကို မလွတ်ဘဲဖက်ထားရင်းက...

“သွားပြီ...သော်သော်၊ နောက် လမ်းတွေ့ရင် မနှုတ်ဆက်နဲ့နော်၊ ကိုယ်တို့က ဘဝချင်းခြားသွားပြီ သိလား၊ နော်”

လို့ အုတ်အူကြောင် လမ်းခွဲစကားဆိုတာကို သော်သော် ကလည်း မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ပြင်းရှုမှာ အထုပ်တွေပိုက်ထားသည့် ဂုဏ်ထည်ဝါအား ထပ်မံပွေ့ပိုက်ရင်း ကားပါကင်အထိ ဆွဲခေါ်လာ၏။ ဒါတောင် မချောက ရုန်းတုန်း ကန်တုန်း။

“ကဲ...လူရှင်းပြီ၊ လွတ်တော့နော်၊ ထည် တကယ်စိတ် ဆိုးတာသိလား၊ လူကိုဘာမှတ်နေလဲ၊ ခင်ဗျားအရှုပ်တော်ပုံတွေထဲ

ဆွဲထည့်ရအောင် ထည်က စည်ပင်သာယာက ရှင်းလင်းရေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟူး...အေးပါကွာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ပြင်းရှက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်းပြောသည်။

“အမောပြေမယ်မှ မကြံသေးဘူး၊ အမောဆို့အောင် ထပ်မလုပ်ပါနဲ့”

“အံ့မယ်...ခင်ဗျားကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး”

စိတ်တိုလာတော့ ကိုရီးယားအခေါ်အဝေါ်တွေလည်း ပျောက်ကုန်ပြီ။ ထည်က ကားခေါင်မိုးပေါ် ပိုက်ထားသော အထုပ်တွေ အကုန်တွန်းထိုးတင်ပြီးမှ ပြင်းရှဘက်လှည့်ရပ်တော့ ဟန်ပါပါခါးထောက်ပြီးသား။

“ခင်ဗျားက အရှုပ်တွေရှင်းရလို့ အမောဆို့တာ၊ ဒီက ဘာမှမရှုပ်ရဘဲ ဝင်ပါရတာက ဣန္ဒြေပျက် သိက္ခာကျတဲ့အထိ”

“မင်းစွဲချက်တွေကလဲ”

“မဟုတ်လို့လား”

ထည်က ကြီးအော်တော့ သူက လန့်သွားပုံဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ပြီးမှ နဖူးကို လက်မနှင့် အသာခြစ်ရင်းက အကြံထုတ်နေပြီးမှ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသိက္ခာကျအောင် ငါတမင်

ရည်ရွယ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ အခုက မတော်တဆ ကြုံကြိုက်သွားရင်းက”

“အသုံးချလိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဟွန်း ဒီအဆင်ကိုများ အိမ်ထောင်သည်လို့ ပြောထွက်တယ်၊ ယုံတဲ့သူကလည်း ယုံတယ်၊ အံ့ပါရဲ့ တကယ့်ကိုးဆယ့်ကိုးပြားတွေနဲ့ လာကြိုနေရတဲ့အဖြစ်”

ခါးတစ်ဖက်ထောက်ရင်း လူကို ရွံရှာသလိုနှင့် မဲ့ကာရွံကာလည်း ကြည့်တတ်သည်။ ပြင်းရှမှာ ကိုယ့်ဘက်က အလွန်ဖြစ်သွားတာမို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မချေပနိုင်ဘဲ သူမအကြည့်၊ သူမအပြောတွေကြားမှာ ခေါင်းငုံ့လည်စင်းပေးဖို့သာ ရှိတော့သည်။

“ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် တောင်းပန်သော ပြင်းရှအား ထည်က စိုက်ကြည့်ရင်း ဟွန်းခနဲ အသံထွက်အောင် မဲ့သည်။ ပြီးမှ...

“ဒီလိုပီးစပ်ဖျားက တောင်းပန်တာတော့ ဘယ်သူမဆို ပြောတတ်ဆိုတတ်တယ်၊ အခုတော့ အဲဒီမိန်းမဝဝကြီးကတစ်ဆင့် ထည်က အိမ်ထောင်သည်ကြီးပါဆိုပြီး သတင်းပျံ့သွားခဲ့ရင်”

“ကဲ...ဒီတော့ ငါဘာပြန်လုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြော၊ မင်းက သော်သော်ထက်ပိုဆိုးတယ်၊ အရစ်ရှည်တဲ့နေရာမှာ ဂျပန်မူလီထက် ဆိုးတယ်၊ ဒီတော့ ပြော”

တကယ် စိတ်မရှည်တော့။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြင်းရှ

က မေးပစ်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ဂုဏ်ထည်ဝါက အနက်ရောင် တီရှပ်အကျပ်ပေါ် ထပ်ဝတ်ထားသည့် အပြာရင့်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီ အတိုရဲ့ ကော်လံကို ခပ်မြင့်မြင့်မြှောက်ထောင်ရင်း...

“မဆိုးဘူး၊ အိုပါးက အလျော်အစားတွေ ဘာတွေ သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ”

“ကဲ...မင်း လိုရင်းပြော”

အပေါ်ထပ်ဝတ်ထားသော ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာကို ခါးစပ် ဆီမှ လက်နှစ်ဖက်နှင့်သိမ်းပြီး ခါးထောက်မေးတော့ ပြင်းရှုပ်စံက ဂျစ်တစ်တစ်ရုပ်မှာ မိုက်တီမိုက်ကန်းဒီဇိုင်းနှင့်။ ထည်က လက်မကို ဖွဖွကိုက်ရင်း ပခုံးစုံတွန့်ကာ...

“အဟိ”

ဟု မျက်နှာချိုသွေးရင်း...

“အိုပါး...လုပ်ပေးရမှာ လွယ်လွယ်လေးပါ”

တဲ့။ သူမပြောသော လွယ်လွယ်လေးဆိုသော စကား ကြောင့် ပြင်းရှက် ခေါင်းနှုန်းကြီးချင်လာပြီ။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချင်တာက...

“အဲဒီလောက်လွယ်နေရင် ဥုံဖွလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မန်း လိုက်ပါလား”

အခန်း (၇)

“ဘာ...၅၅ သိန်းတန်ကား”

“လန်လိုက်တာ မားသားရာ၊ ဒီမှာ စားလက်စတွေတောင် နှင်ကုန်ပြီ၊ အဲဒီလောက်အထိ အော်ဖို့လိုလိုလား”

“ဟဲ့...မလိုဘဲနေမလား”

ဒေါ်ချိုသင်းရီက အားမလိုအားမရနှင့် သားဖြစ်သူရဲ့ ပခုံး စွန်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်သည်။ ပြင်းရှက်တော့ နင်နေတာတွေ ကို ရေတစ်ဖန်ခွက်နှင့် မျှောချရှင်းလင်းရင်း တစ်ရှူးတစ်စဆွဲထုတ် ၍ နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက် သုတ်ရင်းက...

“ဝယ်ပေးလိုက်ပါ မားသားရာ၊ အခွန်ဆောင်တာနဲ့ ဘာညာကွဲကွဲတွေပေါင်းမှ ခြောက်ဆယ်လောက်ကျမှာ မားသားရာ

မားသားရဲ့ အင်တီးရီးယားဟုမ်းဒက်ကရေးရှင်းလုပ်ငန်းကြီးက နေပြည်တော်ဟိုတယ်စုန်မှာတောင် အော်ဒါတွေ မနည်းမနော ရထားတာဆို”

“ဟဲ့...အဲဒါက”

“သနားပါတယ် မားသားရဲ့၊ သူ့အဖေ ဦးကလည်း ဝယ်မှပေးတာ”

“ဝယ်ပေးနိုင်ရက်သာနဲ့ မဝယ်ပေးတာဟေ့” လို့ စိတ်ထဲ ရှိသလို အော်ပစ်ချင်သည်။ ဦးရှိန်ဝါရဲ့ စီးပွားရေးအင်အား တောင့်တင်းမှုနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ကိုယ့်အမေရဲ့ စီးပွားရေးက ဆပ်ပြာ ခွက်သာသာလောက်ဆိုတာ ဒီသားမသိဘူးတဲ့လား။ စပြီး လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုကတည်းက...

“အခုချိန်မှာ အချစ်လို့ကြွေးကြော်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်လက်ခံ သင့်တဲ့ အရွယ်မဟုတ်မှန်းသိပေမဲ့ ငယ်ကထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ် ကြောင့် အစ်ကိုကို လက်ခံခဲ့တာလို့ သိထားပေးပါ။ ချို့ လုပ်ငန်း လေးက အစ်ကိုနဲ့ယှဉ်ရင် အသေးစားပေမဲ့ ချို့ တည်ထောင်မှုကို ချို့ အလေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဇနီးမောင်နှံဆိုတဲ့ ရိုင်းပင်းကူညီမှုတစ်ခုကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ ချို့ မမက်မာဘူးဆိုတာယုံပါ အစ်ကို”

လို့ စကားအလှသုံးပြီး သူ့စီးပွား ကိုယ့်စီးပွား ခွဲခဲ့ကြတာ

ဆားပယောဂတွေကြောက်တာလည်း ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားလေး မျက်နှာငယ်ရမှာလည်းပါသည်။ ဒါကို ဒီသား မသိ လေသရောလား။ ထည်ဝါကို မချစ်ပေမဲ့ သံယောဇဉ်ရှိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ကရုဏာသက်ပြီး ပေးကမ်းချီးမြှင့်မြှောက်စားရအောင် ပုဂံက ကိုယ့်ထက်သာလွန်အောင် ချမ်းသာသည့် သူ့ဌေးကြီးရဲ့သမီး။

“ဒီကလေးမကို ကားဝယ်ပေးလိုက်ရင်လေ ဂေါ်ဖီလာ လက်ထဲ အကျမြူဗုံးထည့်ပေးသလို ဖြစ်မယ် ချို့ရဲ့၊ အင်အားကြီး လို့ မထိန်းနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ခြိမ်းခြောက်စရာလက်နက်ဆန်းကြောင့် ကိုယ်တို့တွေ ရင်မနေရမှာ၊ အခု သွားလာခွင့်ပေးထားပေမဲ့ ဒရိုင်ဘာ နဲ့မို့ အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရောက်တာ”

တဲ့။ ဒါ ဖအေကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဟဝန်ခံထားတဲ့စကား။ ဒါကိုပဲ သားဖြစ်သူက ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး ကားဝယ်ပေး ခိုင်းရတာလဲ။ ပေးရခွင့်က တစ်သိန်းနှစ်သိန်းဆို ထားတော့လေ။

“သူ့ခမျာ သွားလာချင်ရှာမှာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အကြို အပို့တွေ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး မားသားရ၊ ဟိုနေ့ကပဲကြည့်ပါလား ကျွန်တော်နဲ့ကပ်ပြီး ပြန်လာတာလေ”

“ကားပေါ်တင်ခေါ်လာရတာပဲဟဲ့ မင်းကလဲ၊ ပိုလွန်း တယ်၊ ခေါင်းပေါ်ရွက်လာရတာ ကျနေတာပဲ”

“ခေါင်းပေါ်မရွက်ခိုင်းဘဲ ကျောပိုးခိုင်းမှ ခက်မှာ မားသား

ချဲ့ ဒီဘောင်လေးက ကိုရီးယားရူးဆိုတာ သိသားနဲ့၊ ဝယ်ပေးလိုက်
ပါ။ ကျွန်တော် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေချင်လို့၊ ပြီးတော့ မားသားပဲ
သူ့ကို သမီးလေးလို သဘောထားချစ်တာဆို၊ ဦးကို သက်သေပြ
ရာလည်း ရောက်တာပေါ့၊ ကိုယ့်သမီးလို သဘောထားတယ်ဆိုတာ
လေ”

ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေပါ လုံးထွေးပြီး ပြောရ
တာ တံတွေးသီးမတတ်ပင်။ ကိုယ့်အမေဆီက ငွေပြန်ညှစ်ရတာ
မကောင်းမှန်းသိသိကြီးနှင့် ပြင်းရှုက အလျော်ပေးမယ်လို့ စကားက
ကျွဲသွားခဲ့တာကိုး။ ဟွန်း မယ်မင်းကြီးမက တတ်လည်းတတ်နိုင်
လွန်းသည်။ ဒေါသတွေထွက်ပြ ရန်တွေပြတုန်းက ခင်ဗျားကနေ
တစ်ပြားမှမလျှော့။ လိုချင်တာကျတော့ မချိသွားဖြဲရပ်လေးနှင့်
ကရုဏာတွေ အပုံကြီး ကြွေကျအောင်ပြောတတ်ပုံက...

“အဲဒီကားလေးတွေက ဂျစ်ကားဈေးပဲရှိတာ အိုပါးရဲ့၊
ဒါပေမဲ့ သူက စတိုင်ကျတယ်လေ၊ အာဘူဂျီကိုပြောရင် ဝယ်ပေး
မှာမဟုတ်တော့”

“မင်းအဖေအတွက်က သိန်းခြောက်ဆယ်ဆိုတာ ဟိုဈေး
သည်တွေစကားနဲ့ ပြောရရင် ကွမ်းစားဆေးသောက်ကျ ပျောက်သ
လောက်ရှိတာကို”

“အာဘူဂျီက ငွေရေးကြေးရေးကြောင့် မဟုတ်ဘူးအိုပါး

ရဲ့၊ အဟီး...ထည့်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းတည်းတောင် ဒီလောက်
လှစ်လှစ်ပါနေတာ ဘီးလေးဘီးပါ ထပ်တပ်ရင် အရိပ်တောင်မြင်ရ
မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဪ...တော်တော်ယုံကြည်တဲ့သဘောပေါ့”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ အိုပါးရော အန်တီချိုရော ကူညီ
ပါမှ ကိုးခြောက်ကိုးသုံးဘဝက လွတ်မှာပါဆို၊ ပြီးတော့ အန်တီချို
ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးတာဆိုတော့ အာဘူဂျီလည်း ဘာမှမပြောနိုင်
တော့ဘူးလေ”

“အဟွန်း..မင်းက အကွက်ချတော်သားပဲ”

“ကူညီပါ အိုပါးရယ်၊ အိုပါးအလှည့်ကျရင် ဘာပဲလိုအပ်
ပါစေ ထည့် ပြန်ကူညီပါ့မယ်”

ဟု နှစ်ဦးသဘောတူ ကတိတွေအထပ်ထပ်ထားခဲ့ပြီးကာမှ
သူက ကူညီရေးအစီအစဉ်ကို စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်းရှုက
သူ့စကားပိုက်ကွန်ထဲ မိသွားသော မိခင်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
ရင်း...

“ဝယ်ပေးလိုက်ပါ မားသားရာ၊ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော့်
တစ်လစာအသုံးစရိတ်ပါ ဖြတ်လိုက်”

“ဟဲ့...နေပါဦး ပြင်းရှု၊ အင်း အဲဒီလောက်အထိ ရက်ရော
နေရအောင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံရေးမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ပြီးတော့”

“ကဲ...မားသား စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးတွေ ဒီမှာတင်ရပ်
အကျိုးလိုချင်လို့ အကြောင်းပြုတယ်ပဲ သဘောထားပါ မားသား
ရာနော်၊ ကဲ ကျွန်တော်လစ်ပြီ၊ မားသားဝယ်ပေးလိုက်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းစားပွဲဝိုင်းကို တစ်ပတ်ပတ်ရင်း
သူမအနားသို့ရောက်လာသော သားဖြစ်သူက မအော့ပါးနှစ်ဖက်ကို
မနာအောင် ဆွဲခါရင်း

“ကျွန်တော်စိတ်ချမယ်နော်”

တဲ့။ ဒီနှစ်ယောက် ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်လိုအကြံအစည်
မျိုးနှင့် ဒီလောက်ရိုင်းပင်းသွားရတာလဲ။ အတူပူးတွဲတွေ့ရတာဆို၍
ဟိုတစ်ရက်က အိမ်အတူပြန်လာခြင်းသာ။ တစ်မိုးအောက်ထဲ နေကြ
သူတွေပေမဲ့ ပြင်းရှက် နေ့လယ်လောက်မှ အိပ်ရာနိုးတတ်သူ၊
ထိုအချိန်၌ ထည်က အိမ်မှာမရှိတော့။ မိုးလင်းကတည်းက ထွက်ပြီး
မိုးချုပ်မှ ထည်အိမ်ရောက်တော့ ပြင်းရှက် မရှိပြန်။ ဘီလီယက်နဲ့
မှာ။ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ။ ကလပ်မှာ အစရှိသော အကြောင်းအချို့
မျိုးနှင့် အိမ်ပြန်လာတော့ မနက်အရုဏ်တက်။ ထိုအချိန်မှာ ထည်က
သိုးနေအောင်အိပ်၍ တွေ့ချိန်မရှိ။ ဒါဆို ဘယ်အချိန်မှာ ဘာတွေ
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး။ တွေးလေ အဖြေမပေါ်လေ ထပ်စဉ်းစားလေနှင့်
ထိုသံသရာထဲ ဒေါ်ချိုသင်းရိုက တစ်လည်လည်။

အခန်း (၈)

“ဟာ...ဒါဆို မင်းမားသားကြီးက ဝယ်ပေးလိုက်ရ
တယ်ပေါ့”

ပြင်းရှက် ကော်ဖီခွက်မွှေရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ညီဇော်ကတော့ သူတို့စကားဝိုင်းထဲ ဝင်မပါဘဲ မှန်ချပ်အကြည်တွေ
ကို ထွင်းဖောက်ငေးရင်းက...

“အဲဒီကောင်မလေးကို သိန်းခြောက်ဆယ်အကုန်ခံပြီး
ကားဝယ်ပေးမဲ့အစား ငါ့အခွေထုတ်တဲ့အထဲပဲ မင်း ရှယ်ယာဝင်ရင်
ပြီးပြီ”

ဟန်စိုးရယ်၊ သူရယ်၊ ညီဇော်ရယ်က အထက်တန်း
ကျောင်းကတည်းက အတူတွဲလာသော သူငယ်ချင်းတွေ။ သူက

အပြင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အားသန်သည်။ ဟန်စိုးက ဘောလုံးမှ တကယ့်ဘောလုံးအားကစားကို ရူးသွပ်၍ အခု MNL ကလပ်အသင်းတွေထဲ ဝင်ရောက်ခွင့်ရထားသူ။ ညီဇော်က အားလုံးထဲ တမူထူးပြီး အနုပညာသမားထဲမှာ အဆိုလိုင်းကိုပဲ ဝါသနာပါသူ၊ ဝါသနာတူတွေဖွဲ့ပြီး တီးဝိုင်းထောင်ကြသည့်အထဲ ညီဇော်က ဗိုကယ်(လ်)လစ်။ အခွေတစ်ခွေစာတီးပြီးဆိုပြီးမှ ထုတ်ပေးမည့် ပရိုဂျူဆာမရှိသဖြင့် အဆိုတော် မဖြစ်တဖြစ်နှင့် အခက်တွေ့နေသူ၊ ဟန်စိုးက ညီဇော် ညည်းညူစကားကြောင့် မဲ့ရွဲပြီး...

“မင်းသာ အခွေထုတ်ပေးလို့ကတော့ သေချာတယ် အဲဒီငွေ ပလုံမှာ”

“မ, ပလုံဘူးပဲထား၊ အဲဒီငွေလောက်နဲ့ ဒီလောကမှာ ပရိုဂျူဆာအဖြစ် ရပ်တည်လို့မှမရတာ၊ မင်းလည်း တစ်ခွေထုတ်ပြီးပျောက်၊ ငါလည်း ပျောက်ဖြစ်မှာ၊ ဒါကြောင့် ငါ တေးထုတ်လုပ်ရေးတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“ကျွန်...ကြည့်လည်းလုပ်ပါ ပြင်းရှရာ၊ မင်းမားသာ ကြီး သဘောတူတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဟန်စိုးက မှန်ရာတွေဝင်ပြောတော့ ညီဇော်က မလေ့မနပ်နှင့် ဈေးစောင်းစောင်းလှည့်ကြည့်ပြီး...

“သူများစီးပွားရေးလုပ်တာ မင်း ကပျက်ယပျက်မလုပ်

“ဟိုအရင်က သဘောမတူပေမဲ့ အခု တူရင်တူမှာပေါ့”

“ငါ့မားသားကတော့ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး ညီဇော်

ရ”

“ဟင်...မင်းဟာကလည်း အဲဒါဆို ဘာလို့ ပရိုဂျူဆာ လုပ်မယ်ပြောသေးလဲ”

ချက်ချင်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသော ညီဇော်မျက်နှာကို ဟန်စိုးက လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ခွက်ထိုးခွက်လှန်ထရယ်သည်။ ညီဇော် ဖြစ်ပျက်သွားပုံကလည်း ရယ်ချင်စရာ။ ဟန်စိုးကတော့ ရယ်ရိုက်မသေသော မျက်နှာနီနီဖြင့်...

“ဟိုးအရင်ကတည်းက အန်တီချိုပြောနေတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ ငွေကိုနှမြောလို့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ သူ့သား ဒီအလုပ်လုပ်ရင် အောင်မြင်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဆိုရှင်အသစ်ကလေးတွေနဲ့ တက်သစ်စ ပရိုဂျူဆာရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သူမရှင်းနိုင်လို့ပါတဲ့၊ အဓိကက မင်းအင်မတန် စနိုးပွင့်နေတဲ့အချက်ပဲ”

“ငါလည်း အဲဒါပဲစိတ်ညစ်နေတာကွ”

မနိုးမခန့်ပြီးရင်း ပြောသော ပြင်းရှကြောင့်...

“အံ့မယ်...လာလာသေးတယ်၊ မင်းက”

အမြင်ကတ်ပြီး ရွဲကာပြောတော့ ပြင်းရှက ဟန်စိုးကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြရင်း...

“အဟုတ်ပြောတာ၊ ဒွန်လှိုင်းမှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တာ၊ ရည်းစားမကျ ဘာမကျတဲ့တာ ငါတစ်ယောက် တည်းမှမဟုတ်တာ၊ အဲဒါ အခုခေတ်ကောင်လေးတွေလည်း ဒီပုံစံ ဒီအချိုးပဲ၊ ငါကြမ္မာ”

“ခုနစ်စဉ်အမျှင်တန်းနေတာလေ၊ မင်းက အခေါ်အပြော ညက်တယ်လေ”

ညီဇော်က မေးငေါ့ပြီး မှတ်ချက်ပေးသည်။

“အေးလေ...အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ဒီပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး သူတို့ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြန်တော့ ငါက လေဒီဖတ်(စ်) သဘောတရားကို လက်ကိုင်ထားတယ်လို့ ဆိုကြပြန်ရော၊ အဲဒါတွေ ကြောင့် ငါ့တက်လမ်းကို ပိတ်နေတယ်ထင်လို့ အခု ရှိရှိသမျှ ရည်းစားအကုန် အဆက်ဖြတ်ထားတယ်”

“ဟွန်း...ပြောနေတဲ့ မင်းဖုန်းဝင်လာပြီ ကိုင်ဦး၊ အဲဒါ မင်းဖြတ်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားထဲက တစ်ယောက်ယောက်နေမှာ”

“ထားလိုက်ပါ”

ပြင်းရှက ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်တော့ ညီဇော်တို့က အံ့ဩတကြီးနှင့်

“ဟ...မင်း တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်၊ အခုချိန်မှာ ပရိဂျူဆာဖြစ်ဖို့ပဲ ငါအာရုံစိုက်

ဘားတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ၊ အန်တီချိုက”

“မင်းအစ်မပါရင်ဖြစ်တယ် ဟန်စိုး”

“ဟေ့ကောင်...မင်း”

ပြင်းရှက အေးအေးဆေးဆေးပြောသလောက် ဟန်စိုးက ရူးရူးရှားရှားထဖြစ်သည်။ ညီဇော်က စောစော၌ရှိခဲ့သော ဟန်စိုး အပေါ် မကျေလည်မှုများအား ဒီတစ်ကြိမ်ဖြေဖျောက်ရန် အကွက် ဆိုက်ပြီလို့ တွေးဟန်တူသည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်ရင်း

“စိတ်မကူးစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီကောင်အစ်မက ကျောင်းပိတ် လို့ ခဏပြန်လာတာ၊ ပြီးရင် ပြန်သွားရမှာ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရတာ မမိုက်ဘူး ပြင်းရှ၊ လူစင်စစ် က နတ်ဘဝရောက်နေသလိုပဲ၊ အတွေ့မရှိဘူး၊ အငွေပဲရှူရတဲ့ ဘဝ”

“ဟေ့ကောင် ညီဇော်၊ မင်းလွန်ပြီနော် မင်းတို့ စည်းတော့ထားရမှာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းအစ်မကို ကိုယ့်အစ်မလို”

“အောင်မာ...ဘာစည်းလဲ၊ ငါ့ညီမကျတော့ မင်းစာပေး ပြီးတော့”

“ဟ...အဲဒါ မင်းညီမအရင်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ...ဟာ ဟန်စိုး မင်းအလှည့်ကျတော့ အရင်းတွေ

အဖျားတွေ ရှိသေးတာလား”

စကားချင်းစစ်ထိုးရာက ငယ်ကျီးငယ်နာတွေ ပေါ်လာလျှင် ဒီကော်ဖီခိုင်းက နဖန်းပွဲဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြင်းရှကပဲ ကြားထဲမှ ဒိုင်လူကြီးလုပ် တားလိုက်ရပြီး...

“မင်းတို့နားလည်မှုလွဲတာ၊ ငါက မင်းအစ်မကို အဲဒီလို မတွေးဘူး”

“ဘယ်လိုတွေးတာလဲ”

ဟန်စိုးက အစ်မဖောဖြင့် အလျင်စလိုဝင်မေးသည်။ ပြင်းရှက မေးဖျားကိုပွတ်ရင်း ပြူးသောမျက်လုံးကို တမင်မှေးချကာ...

“ငါတွေးတာက ငါ့ကိုအသုံးချပြီး ကားယူသွားတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း”

ဟိုနှစ်ကောင် မျက်စေ့တွေလည်ကုန်လေပြီ။ ပြင်းရှက တော့ ကိုယ့်ထံမှ မသဒ္ဒါရေစာကို အရယူပြီး ကြီးပွားသွားသော ဂုဏ်ထည်ဝါထံမှ ပြန်ယူရမည့် အခွင့်အရေးက အချိုးမတူ။ ကိုယ့်ဘက်မှ အသာစီးအမြတ်ထုတ်ရန်က အနာဂတ်မှာ သူ့ရဲ့ မျှော်မှန်းရာ။

အသန်း (၉)

“ဟင်...အစ်ကို ဘယ်လို”

အခွံနွှာပြီးသား လိမ္မော်သီးက အလုံးလိုက် ဖန်းကန်ပြားထဲ ခုန်ပေါက်လိမ့်ဝင်သွားသည်ကိုပင် သတိမထားမိတာက အံ့ဩသွန်း၍ဖြစ်သည်။

ဦးရှိန်ဝါကတော့ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ဒီသတင်းကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ရန် အကြံရသည့်အထဲ ဒေါ်ချိုသင်းနီမပါကြောင်း သေချာယုံကြည်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုတ်ကျသွားသည့် လိမ္မော်သီးအား ဇနီးဖြစ်သူလက်ထဲ ပြန်ကောက်ထည့်ပေးရင်း...

“ဟုတ်တယ် ချိုရဲ့၊ သားကို ဒီအတိုင်းထားမဲ့အစား

သူဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု တည်ထောင်ပေးလိုက်ရင် ချီးရော ကိုယ်ပါ စိတ်အေးရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဒါဆို...သားက တေးထုတ်လုပ်ရေးအတွက် အစ်ကို့ဆီက ငွေစိုက်ထုတ်ဖို့ တောင်းခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလိုလား အစ်ကို”

ဒေါ်ချိုသင်းရီရဲ့ ချောက်ချောက်ချားချား မေးခွန်းသံက ထွက်ပေါ်လာတာ သိလိုစိတ်ကို ထိန်းမထားနိုင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ မယုံနိုင်၍။ ပြင်းရှုက ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက် တောင် နှုတ်သွက်အာသွက်ရှိပြီလားလို့ ဒေါ်သလည်း ထွက်သွားရ သည်။ တကယ်ဆို မအေကို မေးမြန်းပြီးမှ လုပ်ချင်တာလုပ်ပေါ့။ သူစိမ်းမိသားစုအချင်းချင်း ပေါင်းဖက်ကြတာ အစစအရာရာ သတိ ထားမှ တော်ကာကျမည်လို့ မအေက အတန်တန်ပြောထားရက်နဲ့

“အိုပါးတောင်းတာမဟုတ်ဘူး အန်တီချိုရဲ့”

အသံက ကိုယ့်ကျောဘက်ကမို့ လည်ပင်းလိမ်မော့ကြည့် မိတော့ ခရမ်းရင့်ရောင် လည်ဟိုက်လက်ပြတ် ဂါဝန်ရှည်ကြီးနှင့် ပွဲတက်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ထည်က အနားသို့လျှောက်လာရင်း ဝင်ပြောသည်။

“ထည် ပြောပေးတာ”

“သမီးက”

“အင်းလေ...ဟိုတစ်နေ့က အိုပါးနဲ့ စကားစပ်မိတော့

တေးထုတ်လုပ်ရေးတစ်ခု လုပ်ချင်တယ်တဲ့။ ငွေရင်းကမရှိ အန်တီချို က သဘောမတူလို့တဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သဘောမတူတာတော့ တကယ်ပဲ သမီး”

ဒေါ်ချိုသင်းရီက တစ်ခါတည်း ကန့်ကွက်ပစ်ရန် စကား လုံးကို လျှပ်တပြက်စီပြီးမှ...

“ဒီခေတ်မှာ တေးထုတ်လုပ်ရေးတိုင်း အော်နေကြတာ၊ ဇွက်ခွက်လန် ရုံးနေကြတာအစ်ကိုရဲ့၊ ခိုးကူးခွေကြောင့်လေ၊ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်က အရင်းအနှီးလည်းများတယ်၊ မအောင်မြင်လို့ ရုံးသွားခဲ့ ရင်”

“အိုပါးက အာဘူဂျီစိုက်ထားတဲ့ငွေတွေကို ပြန်ဆပ်မှာတဲ့ အန်တီချိုရဲ့”

“အဲဒီစကားက မရေမရာကြီးပါ သမီးရယ်”

ဦးရှိန်ဝါခမျာ သမီးနှင့်ဇနီးအကြား ချာချာလည်အောင် ဟိုဘက်ကြည့်လိုက် ဒီဘက်ငေးလိုက်နှင့် ဖြစ်ရပြီ။ ဒီသမီးမှာလည်း ပြင်းရှုအတွက် ဘာကြောင့် ထက်သန်ရက်ရောနေမှန်းမသိ။ ဒီခေတ် မှာ တေးထုတ်လုပ်ရေးတစ်ခုအတွက် အကျယ်ချဲ့လျှင် ချဲ့သလို သိန်းရာချီကုန်တာကို ဦးရှိန်ဝါက သိသည်။ ထို့ကြောင့် ငြင်းမယ် ကြံတော့...

“အာဘူဂျီနော်...သူ့အမေက ကိုယ့်သမီးကို ကားဝယ်

ထားပေးတဲ့မျက်နှာထောက်ဦး၊ တော်ကြာ သူ့သားငြိုငြင်လို့ လင်မယားကြားထဲ အခန့်မသင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်မှ”

ဆိုပြီး ကိုယ်ကပင် ခြိမ်းခြောက်ခံလိုက်ရသေးသည်။ အခု ဖွင့်ပြောကြတော့လည်း ချို့ပုံစံက သဘောကျမဲ့ပုံမပေါ်၍ ကျိတ် ဝမ်းသာမယ်ရှိသေး သမီးဖြစ်သူက ကြားထဲမှ အတင်းခွတ်။ ဒေါ်ချို သင်းရီကတော့ ထည့်ထံမှအကြည့်ကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူထံ လွှဲတော့

“လုပ်ပါစေ...အန်တီချိုရဲ့ ဒီတိုင်းကြီး ရန်တွေဖြစ်၊ ကလပ်တွေတက်နေမဲ့အစား သူ့အလုပ်နဲ့သူဆိုတော့ အာရုံပြောင်း သွားတာပေါ့”

တဲ့။ မှန်ရာအပြောခံရပေမဲ့ သားဖြစ်သူရဲ့ ဆိုးညစ်ရှုပ်ပွေ ကြောင်းမို့ ဒေါ်ချိုသင်းရီ အရှိုက်ထိသွားတာတော့ ဇာနည်။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို၊ အဲဒီလောကက ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတာမျိုးတွေရှိလာရင်လေ”

“အဟွန်း...အခုလည်း အိုပါးက ရှင်းနေတဲ့လူကျနေတာ ပဲ၊ နဂိုကတည်းက အိုပါးက ရည်းစားတွေတလှေကြီးနဲ့ သပွတ်အု ဖြစ်နေတာကို”

မသိတာ နားမလည်တာလားမသိ အတင်းကြီး စွတ်စွတ် ပြောသော သမီးကို ဟန်၍လည်းမရ။ ရက်စိတ်ကြောင့် ရဲခနဲ နိစ္စေးနေသော ဇနီးသည်ကို အားနာစိတ်နှင့်ပင် ဦးရှိန်ဝါမှာ ဒီအတိုင်း

ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ဟုတ်ပါတယ် ချိုရာ၊ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ၊ ချိုသားကလည်း ကိုယ့်သားပဲပေါ့၊ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်တော့ ခြေငြိမ်သွားတာပေါ့”

“ကဲ...အန်တီချို မခေါင်းညိတ်လိုက်တော့၊ ထည်ကတော့ အိုပါးဆီ သတင်းကောင်းပြေးပို့လိုက်ဦးမယ်”

ရုတ်ခနဲထရပ်တော့ ဂါဝန်ရှည်ကြီးရဲ့ အနားစတွေဟာ ကြမ်းပြင်မှာ လျှောခနဲတိုက်လျက်။ ထည်က ဂါဝန်အစအား လက်ဖျားလေးနှင့် ကြွကြွလေးမပြီး အိုပါးရှိရာ အခန်းဆီ ပြေးတက် ရန် လှေခါးခြေရင်းဆီအရောက် နံရံအကွယ်မှ ထွက်လာသော လူရိပ်နှင့် ရုတ်တရက် ဝင်တိုးမိမလိုဖြစ်ပြီးမှ...

“ဟင်...အိုပါး”

“သိပ်တော်နေတယ်ပေါ့”

ခါးထောက်ပြီး စိမ်းသက်သောအကြည့်တွေနှင့် ပြင်းရှက် မေးတော့ ရုပ်က ချက်ချင်းမသိနားမလည်သူလို မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်လုပ်ရင်း...

“ဘာကိုလဲ အိုပါး”

“လူတစ်ယောက်ကို ချိုးဖွဲပြောရတာက ဝါသနာလား”

“ဘာများချိုးဖွဲပြီး ပြောမိလို့လဲ”

သူမကပဲတပြန်စီး ခေါင်းလေးစောင်းပြီး မေးတာက အပြစ်

မရှိသလိုရုပ်နှင့်။ စိတ်ထင်တိုင်းသာ ပေါက်ကွဲခွင့်ရလျှင် ပြင်းရှက်
ဒီကလေးမအား နားရွက်ကို နာနာလိမ်ဆွဲပြီး နောက်တစ်ခါပြောဦး
မလားလို့ မေးချင်သည်။ အခုတော့...

“ရည်းစားတွေ တလေ့ကြီးတို့၊ သပ္ပတ်အူတို့၊ ကလပ်
တက်တာတို့လေ”

“ဪ...ဒါလား အမှန်တွေပြောတာပဲ အိုပါးရဲ့၊
ပြီးတော့ အန်တီချိုရဲ့ မခံချင်စိတ်ပါ နှိုးဆွပေးလိုက်တော့မှ အိုပါး
ဖြစ်ချင်တာ အကောင်အထည်ပေါ်လာတာပေါ့”

“မင်းသုံးတဲ့နည်းက ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့မှာ တကယ့်
ဆန်ကုန်မြေလေးကိုဖြစ်ရောပဲ”

“ဆန်ကုန်မြေလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရေပေါ်ဆိပ်ဖြစ်ဖြစ်ပါ အိုပါး
ရဲ့၊ ကမ္ဘာမြေကြီးက ထမ်းထားရတာချင်း အတူတူပါပဲ”

တဲ့။ ပြောပုံက ပြင်းရှုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကောင်ဖြစ်
လို့ ဖြစ်သွားမှန်း မသိရအောင်ကိုပင်။ သူမကတော့ လက်ပိုက်ရင်း
နံရံကို ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း မှေးမှီထားကာ...

“ကဲ...ထားပါတော့၊ ပြီးခဲ့တာတွေ၊ အခု ထည့်တာထံ
ကျေသွားပြီ၊ အိုပါးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း”

ဆိုပြီး ပြင်းရှုခါး၌ချိတ်ထားသော ဖုန်းကို မျက်စပစ်ပြန်
ပြင်းရှုက မကျေမနပ် စူပုပ်ပုပ်နှင့်ပင် ဖုန်းကိုထုတ်ရင်း ခေါ်ပေး

တာ ဟန်စိုးဆီ။

“အေး...ပြော ပြင်းရှု”

“မင်းအစ်မကို ကိုရိုးယားဘာသာစကား သင်ပေးဖို့နဲ့
အဲဒီခလေ့တွေပြောပြဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား မေးပေးစမ်းပါ
ဟန်စိုး”

“ဟာ...ဟေ့ကောင် မင်းအစ်မအစဉ် အောင်မြင်သွားပြီ
လား၊ မင်းပရိဂျူဆာလုပ်ခွင့်ပါမစ် ကျပြီလား၊ ဟေ့ကောင် ဟမ်”

တစ်ဖက်က ဝမ်းသာအားရ မေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ
ပြင်းရှုက သူမကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ သူမကလည်း
လက်သည်းတုံးတိတ်အား သွားဖြင့်ကိုက်ရင်း သူ့ကို အကဲခတ်နေ
တာမို့ အကြည့်နှစ်စုံက သက်ရောက်ခြင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဆုံစည်းသွား
ပြီးမှ...

“အေး”

ပြင်းရှုက ဂျစ်တီဂျစ်ကန်လေသံနှင့် အဖြေပေးသည်။
တစ်ဖက်က ဟန်စိုးကတော့ အူမြူးစွာ အောင်ပွဲခံသောအသံဖြင့်
ခေးခဲ ဝါးခဲ ထအော်ပြီးမှ...

“ငါ့အစ်မက ကိုရိုးယားမှာ ကျောင်းတက်တဲ့သူပါကွ၊
အဲဒီကောင်မလေးကို အကုန်သင်ပေးနိုင်တယ်၊ အချိန်သာပြော၊
သူလာနိုင်မဲ့အချိန်”

“အေး...အေး မင်းအစ်မ အားမဲ့အချိန် ငါ့ဆီဖုန်းခေါ်လေ”

“ဟေ့ကောင်...ငါ့အစ်မက အားနေတာကို”

“ဪ...အေးပါ။ ဒါဆို ငါ မနက်မှထပ်ဆက်မယ်”

ပြင်းရှက တမင်ညစ်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ကို လူရှေ့အရှက်ခွဲထားသည့် ဒီကလေးမအား ဒီလောက်တော့ တုန်ပြန်မှ စိတ်ထဲကျေနပ်နိုင်မည်။ ထည်ကတော့ ဖုန်းကိုခေါက်ငြိဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်သော သူ့အပြုအမူကို ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်မကင်းဟန်နှင့်...

“ဘာတဲ့လဲဟင်၊ ဆရာမက မအားဘူးတဲ့လား၊ ဒါမှ မဟုတ် လူသစ်လက်မခံတော့တာလား”

အူလျားဖားယားမေး၏။ ပြင်းရှက တစ်ဖက်လှည့်ကာ ကျောခိုင်းပြုံးရင်း ဘာမှပြန်မဖြေတော့ သူမက အူတွေယားလာဟန်ဖြင့် ပြင်းရှပခုံးတစ်ဖက်အား ဆွဲလှည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားနော်...ပွဲပြီးတော့ မီးငြိမ်းတာမျိုးမလုပ်နဲ့”

“ပွဲပြီးမီးသေပါဟာ၊ စကားပုံသုံးတာမှားနေတယ်”

“မမှားဘူး၊ ခင်ဗျားက မီးငြိမ်းတာလေ၊ ခင်ဗျားကိစ္စငြိတာနဲ့ ထည့်ကို လာမလှည့်စားနဲ့ မရဘူး၊ အပေးအယူမတည့်ရင်တော့ ထည်က လုပ်ပေးထားပြီးသားလည်း ပြန်ဖျက်ဆီးမှာပဲ”

တွေ့လား။ လူဆိုးလူညစ်ရဲ့ စရိုက်က ဇာတိပြုလာပြီ။ နှိပ်စားချင်းထပ်အောင်ခေါ်ရင်းကနေ ခင်ဗျားတွေဘာတွေ ပြောင်းလဲသွားတာ ချက်ချင်းကြီး။ ပြင်းရှက သူ့မမျက်နှာနား သူ့မျက်နှာကို ခြင်သာအောင်ကပ်ပြရင်း...

“ဒီမှာ သေချာကြည့်ထား၊ ကတိကို အလေးမထားတဲ့ အထဲ ငါမပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ငါအကြောင်းပြန်မယ်”

ပြောပြီး ထွက်သွားသော ကျောပြင်ကို အလိုက်သင့် ဆည်က ငေးကြည့်ရင်း...

“ဟွန်း...မယ့်ရတဲ့လူတွေအထဲ အဲဒီကတိသမားတွေက အိပ်ဆုံးမှာ”

ဆိုအပြုံးတစ်ချက်အောက်မှာ အေးမြသွားသလိုရှိရ၏။ သက်လယ်
က ထိုမျှအထိ ရူးသွပ်ရပါသည် မောင်။

“ထိုင်လေ သက်လယ်၊ ဒီမှာရှိမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

ကိုယ့်ချစ်သူရှေ့မှာ သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်
အတူယှဉ်တွဲရှိနေရာက အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းသော မောင့်ကို
နီးခွမ်းရမလား။ သွေးအေးခြင်းကို အတူယူရမလား စဉ်းစားမရသေး
ဘဲ သက်လယ်က ထိန်းချုပ်ရန် ခက်ခဲမှုများနှင့် သူတို့ရှေ့တွင်
ဝင်ထိုင်မိသည်။

“နှင့်လူကို စိမ်းလန်းစိုပြေထဲက (...)ဆိုင်မှာ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ သက်လယ်၊ အခြေအနေက နင်
ပါးရိုက်ဖို့ရာနှုန်းပြည့်ပဲ၊ ကြည်စေအေးစေဒီခိုင်းလုပ်မနေနဲ့ သက်လယ်၊
ခွဲကြမ်းပစ်တော့၊ အခုလာခဲ့နော်၊ သူတို့ထိုင်နေတုံးပဲ သိလား”

ညီမဝမ်းကွဲထံမှ ရသောဖုန်းသတင်းကြောင့် သက်လယ်
က စိမ်းလန်းစိုပြေထဲ ရောက်လာခဲ့တာ။ ညီမနှင့် သူငယ်ချင်း
တတွေက အကြမ်းဖက်ရန် ဘယ်လောက်ပဲတိုက်တွန်းပါစေ ဒီနှလုံး
သားက မောင်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မာကျောနိုင်စွမ်းမရှိတာ ဟိုးပေ
သဏီကတည်းက။ သက်လယ်ကတော့ သူနှင့်ချိန်းပြီးတိုင်း
ချိန်းသည့်နေရာကို ချိန်းသောအချိန်ထက် စောရောက်အောင် အမြဲ
သွားသည်။ မောင့်ကို လည်ပင်းရှည်အောင်မျှော်ရတာကိုက အရသာ

အခန်း (၁၀)

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဖတ်နေသော ဖိတ်စာ
ပေါ် လူရိပ်တစ်ရိပ် ထိုးကျလာတာရော ဒေါသနှင့်မေးခံသာအသံ
တို့က တစ်ထပ်တည်းမို့ ဆိုင်ထဲရှိ တခြားစားပွဲဝိုင်းမှ လူအားလုံး
ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြပေမဲ့ သက်လယ်မှာ ဂရုမစိုက်အား ရင်တွင်
ရှိ ဒေါသမီးတောင်တွေက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆင့်ကဲပေါက်ထွေ
နေသလို ခံစားရသည်။ မီးတောင်မှထွက်လာသော ချော်ရည်ပူတွေ
ဟာ ရင်ဘတ်နေရာအနှံ့အပြားသို့ စီးဆင်းနေသလို ပူလောင်ခြင်းက
အရှိန်တည်းညှိနှင့်။ သက်လယ်ရဲ့မောင်ကတော့ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်
ပြီး ဟိုးအရင်ကအတိုင်း ပြုံးပြတော့ ရင်ထဲအပူမီးတောက်နေသမှု

တစ်ခုလို။ မောင့်အရိပ်ကို ခပ်ပျံ့မြင်ရလျှင်ပဲ တုန်ခါနှုန်းမြန်သော ရင်ခုန်သံကို မက်မောသည်။ ကိုယ့်ဘက်က အရူးအမူးတွယ်တာနဲ့ သလောက် မောင် ပြန်ပေးခဲ့တာက လှည့်စားခြင်းတွေဆိုလျှင်...

“ပြင်းရှနဲ့တွဲတဲ့သူတိုင်း နှလုံးသားကို စတေးလိုက်ရတာပဲ သက်လယ်၊ တွဲတာတွဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အလေးအနက်မဖြစ်စေနဲ့” တဲ့။ ချစ်သမျှကို ပေါ့တိမ်လို့ရစတမ်းဆိုရင်...

“သက်လယ် ချိန်းတဲ့နေရာကို မောင် ဘာလို့မလာတာလဲဟင်”

“သူက ဘယ်သူလဲကိုကို”

မေးခွန်းက ပြိုင်တူပေမဲ့ တစ်ယောက်က တောင်းဖန်တီးလျှိုးခြင်းနှင့်။ ကျန်တစ်ယောက်က မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်ကြည့်ပြီး အသာစီးဟန်နှင့်။

“ကိုယ်ပြောပြထားတဲ့ သက်လယ်လေကွာ”

မောင်က သူ့ဘေး၌ထိုင်နေသော ကောင်မလေးကို ငဲ့စောင်းဖြေတော့ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ အပြိုးတွေနှင့်။ သို့ပေမဲ့ သက်လယ်ဘက် မျက်နှာမူတော့ ထိုအပြိုးတွေက လွင့်ခနဲပျောက်သွားကာ...

“သက်လယ်ကို ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ၊ လက်ထပ်တော့မှာလို့”

“မောင်”

သက်လယ်က အလန့်တကြားထအော်သည်။ ကြားဖူးနေတဲ့စကားပေမဲ့ ရိုင်းသောအသည်းဟာ ထိုစကားကို အတည်ပြုနိုင်အောင် ခံနိုင်ရည်မရှိသေး။ မောင်ကတော့ ဘေး၌ထိုင်နေသည့် သက်လယ်ထက် အများကြီး ငယ်ရွယ်နုပျိုဟန်ရှိသော မိန်းကလေးနဲ့ လက်တစ်ဖက်အား ထွေးဆုပ်ရင်း...

“ဒါက ကိုယ်လက်ထပ်ခဲ့ဇနီးလောင်း ဝုဏ်ထည်ဝါတဲ့၊ ထည် ဒါ ကိုယ်ပြောထားဖူးတဲ့ သက်လယ်ပါ”

“ဪ...နာမည်တော့ ကြားဖူးတာကြာပါပြီ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မသက်လယ်”

“တို့ကတော့ ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး ဝုဏ်ထည်ဝါ၊ တို့ပြောသွားတာ ရိုင်းရင်ခွင့်လွတ်ပါ၊ တို့ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးလေ မောင်”

ပြောရင်းက နားဆွဲရှည်ရှည်၊ ဆံပင်တိုဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ကလေးဆန်လှသော ထိုမိန်းကလေးထံမှ အကြည့်လွှဲရင်း...

“မောင် ပြောခဲ့တဲ့ကတော့ သက်လယ်ကိုပဲ ချစ်တာဆို၊ သက်လယ်ကိုပဲ”

“ပြီးခဲ့တာတွေ ထားခဲ့ပါတော့ သက်လယ်”

“ဟင့်အင်း...မောင်ကထားခဲ့ပေမဲ့ သက်လယ်မှ မနေခဲ့

နိုင်တာ”

မျက်အိမ်ကျယ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်လာတာ နှာသီးဖျားတွေ ရဲရဲနီစွေးလာတာကိုကြည့်ပြီး ထည်တောင် ကိုယ့်သရင်ဆောင်မှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွံရှာလာရသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ချောသည်။ ကျောလယ်မရောက်တရောက် ဆံပင်တွေကို အခွေအလိပ်လေးတွေဖြင့် လှပစွာ ပုံဖော်ထားသည်။ သက်လယ်ကိုကြည့်ရင်း ထည့်ရင်ထဲ မချီတော့။

“သူက...ငါတို့ဖူးတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်ဘူးဟ၊ ချစ်သူကို တစ်ခါတည်း လက်ထပ်မဲ့သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချင်တာမျိုး”

အိုပါး ပြောခဲ့တဲ့ကတည်းက မမြင်ဖူးသော မသက်လယ်ဘက်မှ...

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့ အိုပါးရဲ့၊ မိန်းမကောင်းတွေရဲ့ စရိုက်ပဲကို၊ ဒီခေတ်မှာ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့သူ တစ်ယောက်တည်းထားချင်တဲ့ မိန်းကလေးက ရှားသွားပြီ”

“အေး...ရှားလို့မတွေ့လည်း နေပါစေတော့၊ လက်ထပ်ဖို့ အတိကျတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အိုပါးရဲ့၊ အဲဒီမမက မလှလို့လား”

“လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်မခန့်တာခက်တယ်၊ ဒီတော့

“ခင်းနဲ့ငါ ထုံးစံအတိုင်း တပြန်တလှည့်စီ ကူညီကြတာပေါ့”

အိုပါး အကူအညီတောင်းခဲ့တဲ့က သူမ လွယ်လင့်တကူ လက်ခံခဲ့တာပင်။ အိုပါးကတစ်ဆင့် အန်တီချိုမှတစ်ခါ။ အာဘူဂျီထံ လိုတာတောင်းလျှင် ရခဲ့သော သာဓကက ရှေ့မှာရှိပြီးသား။ သို့ကြောင့် ဟန်ဆောင်မယ်စိတ်ကူးပြီးမှ တကယ်တမ်း နဖူးတွေ ခူးတွေ ကြိုလာရသောအခါ မသက်လယ်ရဲ့အချစ်ကို တုန်လှုပ်သည်။ မသက်လယ် မျက်ရည်ကျတာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲသနားလာသည်။

“မောင်...သက်လယ်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

သနားစဖွယ်တောင်းဆိုသံကြောင့် ထည့်ရင်ထဲ နင့်သွားပေမဲ့ ခံစားချက်က ရင်ထဲ ကြာကြာတည်တံ့စွာနေခွင့်မရှိ။ ခုံအောက်မှ အိုပါးက ခြေထောက်ချင်းတို့ရင်း အချက်ပေးလျက်ရှိပြီ။

“ဟို...ဒီကညီမလည်း အစ်မတို့အကြောင်းကို သိပြီးပြီပဲ၊ အစ်မနဲ့ မောင်နဲ့က ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့လေ၊ အစ်မက မောင့်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာပါ ညီမ”

သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ထည် လက်ဖမိုးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလာတာမို့...

“အစ်မက ရည်ရွယ်ထားရုံတင်လေ၊ ထည်တို့က ဖိတ်စာတောင်ရိုက်ထားပြီးပြီ၊ ဒီမှာပါ”

အသင့် ပြင်ဆင်လာသော ဖိတ်စာပန်းနုရောင်ကို သက်လယ်ဆိုသူရှေ့ ထိုးပေးရင်း...

“ရှေ့လထဲမှာ လက်ထပ်မှာပါ။ ဖိတ်ချင်ပေမဲ့ အစ်မတော့ လာနိုင်ပါ့မလားမသိဘူး။ ထည်တို့က ဂျယ်ဂျူကျွန်းမှာ လက်ထပ်ကြမှာလေ”

“ဂျယ်ဂျူ”

ငိုနေသည့် မျက်ဝန်းတွေက အံ့သြခြင်းကြောင့် ပိုအရောင်တောက်သွားသည်။ ထည်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်...ကိုရီးယားမှာပါ”

“ဪ”

အရပ်ကြီးပြတ် အာမေဇိုတ်နှင့်အတူ သက်လယ်ဆိုသူက ထိုင်ခုံကျောမှီပေါ် ပစ်စလက်ခတ် ပြိုကျဖို့ချသွား၏။ ထည့်အတွက်တော့ မမြင်ရက်သည့် မြင်ကွင်းပဲမို့ မျက်နှာလွှဲရင်း...

“သွားကြရအောင် ကိုကို”

“အိုကေ...သက်လယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ကျောက်ရုပ်အလားရှိခဲ့သည့် မသက်လယ်အား ထည်တို့ ထားရစ်ခဲ့ရပြီ။ ကားရပ်ထားရာနေရာ ရောက်မှ အလျင်စလို ကားထဲဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဟူး”

ထည်က သက်ပြင်းမောတစ်ခု မှုတ်ထုတ်ကာ...

“သနားပါတယ်၊ အိုပါးရယ်”

“ငါလည်း သနားလို့မဖြတ်ရက်တာနဲ့ ဇာတ်က ဒီအထိ ပေရှည်လာတာ”

“ထပ်ပေမရှည်အောင် အိုပါး တကယ်မချစ်ဘဲ ရည်းစားတွေ မထားနဲ့တော့လေ”

“မထားပါဘူးဟ၊ ဒါ လက်ကျန်ရှင်းတမ်းထဲက နောက်ဆုံးတစ်ယောက်၊ ဦးပိုက်ဆံတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတော့မှာဆိုတော့ ခေါင်းရှုပ်မခံနိုင်လို့ ရှင်းထားရတာ၊ ဦးကို အကြွေးပြန်ဆပ်ရမှာလေ”

ကားစက်နှိုးရင်း ပြောနေသော ပြင်းရှအား ထည်က ချက်စောင်းလှမ်းရွယ်ရင်း...

“ဟွန်း...အပြောကရွေမန်းပဲ”

“အကကလည်း ဖိုးချစ်ပါဟ”

ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ပြန်ပြောတော့ ထည်က ရယ်ချင်စိတ်ကြောင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ဖွဖွကိုက်ကာ...

“တော်ပါ...အိုပါးကိစ္စပြီးပြီနော်၊ ထည့်ကိစ္စက”

“ငါသိပါတယ်၊ မားသားကို ငါစကားလမ်းကြောင်းပြီးသား”

“အိုပါး...နှစ်ယောက်စာအော်”

“အေးပါဟ...ငါပြောရင်ဖြစ်ပါတယ်”

ထည်သည် အရူးအမူး မျှော်လင့်ခဲ့သော ကိစ္စတစ်ရပ် အောင်မြင်ရန် နီးကပ်လာပြီမို့ ဝမ်းသာတာရော အာရှင်တာတွေရော ပေါင်းပြီး...

“အို...ပါး”

လို့ အားပါးတရခေါ်မိချိန်၌ ပြင်းရှုက ကားမောင်းရင်းက ကိုယ်ကိုကျွမ်းရင်း...

“ဟဲ့...မကြံကောင်းမစည်ရာတွေအော်၊ ဝမ်းသာလုံးဆို ပြီး ငါ့ကိုလာဖက်မနေနဲ့၊ ငါက ရည်းစားသာထည်လဲတဲ့တာ လူဖို့ ရည်ပျက်သေးတာမဟုတ်တော့”

“ဘာ”

ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် အော်ပစ်သော ထည့်အသံက အကျယ်ကြီး။ ဝမ်းသာစိတ်တွေတောင် ဘယ်လွင့်သွားမှန်းမသိဘဲ ချက်ချင်းခါးထောက်ကာ စူးစူးရှရှ ကြည့်ပုံက ရန်သူတွေအတိုင်း။ ပြင်းရှုက မျက်ဝန်းထက်မှ ရယ်ချင်လက်စတွေသိမ်းပြီး သူမဘက် စွေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ...

“ပြောပြထားတာ”

ထပ်ပြောတော့ ထည်က နှုတ်ခမ်းကို ဘောင်ဘင်ခတ်

အောင် မဲ့ရွဲရင်း...

“စိုးရိမ်မနေနဲ့...ထည်တို့က ဝမ်းသာရင် မဖက်တတ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း လည်ပင်းညှစ်ပြီး ဇက်ချိုးတတ်တာ”

လို့ တစ်ခွန်းမှအကျောမခံဘဲ ပြန်ရန်တွေ့တတ်၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတော့ ဒေါသကင်းသည့် ထိုရန်ဖြစ်ခြင်းမျိုးက နှလုံးသားကို ရွှင်စေတတ်တာအမှန်။

“ဒါ...ဒါပေမဲ့ သူတို့တကယ်လက်ထပ်မှာ သေချာရင် ငါ ထပ်ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး နို့နို့ရဲ့”

ပြောရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ တသိမ့် သိမ့်ရွက်ငိုနေလေပြီ။ နို့နို့မှာသာ အခဲမကျေသောဒေါသတွေနှင့်

“ကျစ်”

စုတ်သပ်ကာ စတီယာရင်ကို လက်သီးနှင့် ဖွဖွထုရင်းက

“ငို...နင် အားရအောင်ငိုလိုပြီးရင် ငါပြောမယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

အငိုမျက်နှာနှင့် မော့မေးလာသော သက်လယ်အား သူမ က စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ရင်း...

“နင်ငိုတာအားရပြီလား”

“ဟို...ငါက”

“တော်တော့ သက်လယ်၊ ငိုတာတောင် လစ်မစ်မရှိတာ၊ နင် ပြင်းစူကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့တော့၊ ဟိုက အချစ်ဆိုတာ ကျောက်ခဲသလဲလို သဘောထားတာ၊ ခြေဦးထိပ်ရောက်လာသမျှ တွန်းတိုက်ကန်ထုတ်သွားတာမျိုး၊ အဲဒါကိုမှ နင်က”

“မောင်က ငါ့အပေါ် တကယ်ကြင်နာခဲ့တာ”

လဲသာသေလိုက်တော့လို့ သံကုန်ခြစ်အော်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာရသည်။ နို့နို့က မျက်ရည်အလူးလူးနှင့် ဒီအစ်မမျက်နှာ

အခန်း (၁၁)

“ငါ...ငါ စိတ်ထဲမရဲဘူး နို့နို့ရယ်၊ ဒီအတိုင်းလှည့်ပြန် ရအောင်”

“တော်စမ်း သက်လယ်”

ပျန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်လိုက်တာ လက်မောင်းသားပေမဲ့ အသားဖြူသော သက်လယ်အသားပေါ် သူမရဲ့လက်ငါးချောင်းရာ ကြီးက နီရဲစွာပေါ်လာတော့လည်း စိတ်မကောင်းနိုင်။ သို့ပေမဲ့ ပျော့ညံ့လွန်းသော သက်လယ်ကို အားမရသလို နှလုံးသားတိုင်းပေါ် လူလည်ကျလွန်းသည့် ပြင်းရှက်လည်း ဒီအတိုင်းမလွှတ်ပေးချင်။

“နင်ပြောတော့ ပြင်းရှက်ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆို ဘာမဆိုလုပ်မယ် ဆို”

ကိုလည်း မကြည့်ရက် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လှုပ်ရှားရအောင် ဒီပွဲမှာ မင်းသမီးက ကိုယ်မဟုတ်လေတော့။

“သက်လယ်”

“ဟင်”

“နင် တကယ် ပြင်းရှက် ပိုင်ဆိုင်ချင်တာလား”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သက်လယ်တို့ ခေါင်းညိတ်ပြတာ မျက်ခမ်းစပ်က မျက်ရည်တွေတောင် တဖြတ်ဖြတ်ကြွေကျတဲ့အထိ။ နို့နို့က သက်လယ်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိက်မိတာ ရင်မောလွန်းလို့ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ဦးတည်းသောသမီး တွေပီပီ အဖော်မင်ကြတာလည်း အတူတူဖြစ်လျက် တခြားအပေါင်း အသင်းတော့ မပေါင်းဘဲ ညီအစ်မဝမ်းကွဲအချင်းချင်းသာ သူငယ် ချင်းလုပ်၍ ပေါင်းကြတာမျိုးမို့ တိုင်ပင်ဖော်တွေလည်း ဖြစ်ကြသည်။ တိုင်ပင်ဖြစ်ကြသည့်အထဲမှာ ပြင်းရှင်နှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းက အများဆုံး။ ထိုကတည်းက ညီမအကြောင်းအသိဆုံး မို့ ထပ်ခါထပ်ခါ သတိပေးခဲ့တာက...

“ပြင်းရှက် တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ မချစ်မိစေနဲ့ သက်လယ်၊ သူက နာမည်ကြီးတယ်။ အသည်းခွဲတမ်းကစားတဲ့နေရာမှာလေ”

ဆိုပြီး ကြိုတိုင်းပြော၍များ သက်လယ်တို့ ရွှေ့နားတော် လေချော်သွားလေသလားမပြောတတ်။ ယုံမှတ်လို့ ပုံအပ်ပြီး အခု

ဟိုက လက်ထပ်ပါမည်ဆိုမှ တင့်တယ်တရယ်ရယ်။ ဒါတောင် အကောင်းဘက်က လှည့်တွေးသေးတာက...

“သမီးရည်းစားသက်တမ်းတစ်လျှောက်လေ သူက ငါ့ အပေါ် ဘာအခွင့်အရေးမှမယူခဲ့ဘူး နို့နို့”

တဲ့။ ဒါကို ဂုဏ်ထူးဆောင်ဆုကြီး သွားပေးပေးရမည့် အတိုင်း။ နို့နို့က အတွေးတွေကြား နစ်မြုပ်သွားရင်း သတိပြန်ဝင် တော့ ပြင်းရှင်နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးဆီ လွမ်းဆွေးစွာကြည့်နေသော သက်လယ်အား တွေ့ရသည်။

“နင်...သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်ရင် အရင်ဆုံးလုပ်ရမှာက သူ့မင်္ဂလာပွဲပျက်သွားအောင်၊ ပြီးတော့ သူ့မိဘတွေ နင်နဲ့သူ့အကြောင်း သိသွားအောင်၊ ဒါတွေက နင်လုပ်မှရမှာသက်လယ်၊ ငါက ဘေးက နေ ကူညီရုံပဲရမှာ၊ နင်က တကယ့်ကာယကံရှင်လေ”

“ငါ...ငါ ကြိုးစားကြည့်မယ်”

“ဟဲ့...ကြိုးစားရမှာ မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာ၊ ပြောပုံ ကိုက မပွင့်တပွင့်နဲ့၊ နင် ရယ်ဒီဖြစ်ရင် ငါတို့ဝင်မယ်၊ ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးက စဖြတ်တိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ ဘူး သက်လယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားခွင့်ရှိတဲ့ခေတ်၊ မပိုင်ဆိုင်ချင် လည်း နင်းချေပစ်လို့ရတဲ့ခေတ်၊ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

သက်လယ်က နှုတ်ခမ်းကို ဖိတ်က တင်းတင်းစေ့စေ့

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအခိုက် အနက်ရောင် သံပန်းတံခါးကြီးက လျှောခနဲပွင့်ထွက်သွားပြီး အတွင်းမှ အနက်ရောင် ဆပ်(ဖိ)ကားကြီးတစ်စင်း။ သူ့နောက်မှ ကားပုပုလုံးလုံးလေးတစ်စင်း။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထွက်လာတာ တွေသည်နှင့်...

“နီနီ...ရှေ့ကားက အဲဒါမောင့်ကားသိလား၊ နောက်ကားပေါ်က ကောင်မလေးက မောင်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့သူတဲ့၊ ဘုရား... ဘုရား သူတို့က အခုကတည်းက အတူတူနေကြတာနဲ့တူပါရဲ့ဟယ်၊ ဒါဆို နင်ပြောသလိုလုပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်မှလွယ်”

“ဘာမှအခြေအနေမသိရသေးခင် အားမလျော့စမ်းနဲ့ သက်လယ်၊ ငါတို့ဝင်မယ်၊ သူတို့ဖိတ်စာရော”

“ပါပါတယ်”

“အေး...အမိက နင်ပြောရမှာက နင်ဟာ ပြင်းရှနဲ့ နှစ်ရှည်လများ တွဲလာတဲ့ချစ်သူပါဆိုတာကို၊ သူ့မိဘတွေသိအောင် ပြောဖို့ပဲနော်၊ ဒါ ပထမပစ်မှတ်၊ ဒီပစ်မှတ်မအောင်မြင်ရင် နောက်ဆက်တွဲကိစ္စတွေ ငါစဉ်းစားထားပြီးသား ကြားလား”

နီနီက ကားစက်နှိုးရင်းပြောတာကို သက်လယ် ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ပန်းနုရောင်ဖိတ်စာကဒ်ပြားက အမွှေးရနံ့ဟာ နှာဝမှတစ်ဆင့် ဟိုးရင်ခေါင်းထဲအထိ တိုးဝင်မွှေနှောက်နေတာကိုက အဆိပ်ရနံ့လို။ အချစ်ကိုဓားပြတိုက်

သလို တိုက်ယူ၍ရလည်း အကောင်းသား။ မောင့်သတို့သမီးလောင်း ဘဲမှ မောင့်ကိုပေးပါလို့ ဓားထောက်လုယက်ပစ်ချင်သည်။ ခက်တာ ဘဲ နှလုံးသားရေးရာဟာ တူနှစ်ကိုယ်ကြည်ဖြူမှဆိုတော့လဲ။

ဆိုတာကို ရွှေရောင်ဖောင်းကြွစာလုံးတွေနှင့် ရိုက်ထား
သေးသည်။ ဖိတ်စာအတွင်းဘက် ကြည့်တော့လည်း ဘာမှသံသယ
ဖြစ်စရာမရှိ။ သတို့သားဖခင်နေရာ၌ ကွင်းစကွင်းပိတ်လုပ်ပြီး ဦးခင်
မောင်လို့ ရေးထားသည်။ သတို့သားမိခင်နေရာမှာက ဒေါ်ချိုသင်းရီ။
ဒါလည်းမမှား။ သူက ပြင်းရှုရဲ့ ဖခင်အရင်းမှမဟုတ်တာ။

မောင်ချိုပြင်းရှု

B.A (ECO)

A.Y.A.K Dipaloma in UK နှင့်

မဂုဏ်ထည်ဝါ

B.A (Eng)

P.K.S.K.T Dipaloma in Korea

တဲ့။ ဒီနောက်ဆက်တွဲ အမြီးတန်း ဘွဲ့အရှည်တွေက
ဦးရှိန်ဝါကို မျက်စေ့လည်စေတာပင်။ ဖအေမအေအရင်းရဲ့ နာမည်
တွေ နေရပ်လိပ်စာတွေ အားလုံးမှန်ပြီး မင်္ဂလာနေ့စွဲက ရှေ့လထဲ
မှာ။ မင်္ဂလာနေ့ရာက ...ဟိုတယ်။ ဂျယ်ဂျူကျွန်း ကိုရီးယားနိုင်ငံ၊
ဆိုးလ်မြို့တဲ့။ ပြင်းရှုကတော့ထားတော့ ကိုယ့်သမီးအရင်းက
ဘယ်တုံးက ကိုရီးယားသွားပြီး ဘွဲ့ယူလိုက်သနည်း။ ဒါကို
သူမသိ။ ယုတ်စွအဆုံး ဒီဖိတ်စာတောင် မနက်က ကလေးမလေး
နှစ်ယောက် လာပေး၍ တွေ့ရသိရတာ။ ချိုက မနက်အစောကြီး

အခန်း (၁၂)

စားပွဲခုံအား လက်ချောင်းထိပ်ဖျားတွေနှင့် အသိက်ဒေါင်
ခေါက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်သည်။ ဦးရှိန်ဝါခေါင်းထဲ တွေးရလွန်း
၍ ဦးနှောက်တွေလည်း ပူထူကုန်ပြီထင်သည်။ အိုဘားမားတောင်
လစ်ဗျားအရေးအခင်းအတွက် သူ့လောက်မတွေးရဟုထင်၏။
ဦးရှိန်ဝါက တွေးရင်း အားမရတော့ သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ ဖန်း
ရောင်ဖိတ်စာကဒ်ကို ထုတ်ကြည့်သည်။ ဖိတ်စာကတော့ ကပြန်
ကညစ်လုပ်ထားတာမျိုးတော့မဟုတ်။ သုံးခေါက်ချိုးပုံစံ၊ ဗလ
စာအုပ်ဆိုဒ်ရှိသည်။ ဖိတ်စာရဲ့အပေါ်ဖက် ထောင့်စွန်းမှာ...

မောင်ချိုပြင်းရှု...နှင့် မဂုဏ်ထည်ဝါ

တို့၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ

ကတည်းက အိမ်ကထွက်သွားတာ အသိတစ်ယောက်ရဲ့ ဟိုတယ် ဖွင့်ပွဲရှိ၍ပါတဲ့။ ချီးပြီးတော့ သားနှင့်သမီး ထွက်သွားကြပြီးမှ ဒီကလေးမနှစ်ယောက်လာတော့ ဦးရှိန်ဝါက ကုမ္ပဏီသွားရန် ပြင်ဆင်နေတဲ့အချိန်...

“ဦးဦး ဧည့်သည်လာတယ် သိလား၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ မိဘနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

အွန်စောက အခန်းတံခါးလာခေါက်ပြီး ပြောတော့ ကိစ္စ ဟာ ဒီလောက်ဆန်းကြယ်မှန်းမသိခဲ့။

“အေး...အေး ဧည့်ခံထားလိုက်၊ ငါဆင်းလာခဲ့မယ်”

လက်ရှိမှာ ကိုယ်က ပြင်းရှုရဲ့အုပ်ထိန်းသူ။ ထို့ကြောင့် ဆင်းတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းပါ။ တကယ်တမ်းတွေ့ရသော ဧည့်သည် တွေက ပြင်းရှုနှင့်ရွယ်တူခန့်ရှိမည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။

“သားကစန်းပွင့်တော့ လူငယ်သဘာဝ ရှုပ်တာမျိုးမဟုတ် ပေမဲ့ ကောင်မလေးတွေက အိမ်တိုင်ရာရောက် ပေါက်ချလာကြတာ အစ်ကိုရဲ့၊ ချီးမှာ အကြမ်းနည်းသုံးလိုက်၊ အချို့သတ်လေး နှိပ်ကွပ် လိုက်နဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို ဘီလူးဆိုင်နဲ့ ခုနှစ်ထွေအက ကပြ နေရတာမျိုး”

ဇနီးသည်ရဲ့စကားကို ပြန်ကြားယောင်သဖြင့် သိပ်ပျူ့မှာ ၍ မဖြစ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင်သတိဆွဲသည်။ ထို့နောက် ရှင်အင်္ကျီ

ကြယ်သီးကို တပ်ရင်း...

“သားရဲ့ဧည့်သည်တွေဆို”

“ဟုတ်...ကဲ့”

တစ်ယောက်က ခပ်သွက်သွက်ဝင်ဖြေသလောက် ကျန် တစ်ယောက်က ခေါင်းပဲညိတ်ပြတာတောင် လေးလေးလံလံ။ ဦးရှိန်ဝါက ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင်ရင်း နှစ်ယောက်စလုံးကို ခြံငုံအကဲ ခတ်ကာ...

“ပြင်းရှုတော့မရှိဘူးကွ၊ အခုတင်အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ ကိစ္စအရေးကြီးရင် မှာခဲ့လေ၊ အန်ကယ်ပြန်ပြောပေးမယ်”

“ကိစ္စကအရမ်းအရေးကြီးပါတယ် အန်ကယ်”

အကြည့်က ထက်သည်။ ပြောသမျှစကားတိုင်းဟာ ရဲရဲ တောက်သော မျက်ဝန်းတို့ကို ကိုယ်စားပြုနေသည်။ ဘာကိစ္စမှန်း မသိခင်ကတည်းက အရေးကြီးသည်ဟု လက်တန်းပြောသော ထိုမိန်းကလေးကြောင့် ဦးရှိန်ဝါက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ရင်း ဆိုဖာ မှာ သက်တောင့်သက်သာရှိစွာ ကျောမှီထားကာ...

“ဆိုပါဦး”

“အန်ကယ်သားပြင်းရှုနဲ့ သူနဲ့က ချစ်သူတွေပါ”

“ဟင်”

တစ်ဖက်မိန်းကလေးကတော့ ၉ ၀၀

ဘဲ ခေါင်းညိတ်တယ်ဆိုရုံ ညိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နှစ်ချိပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“အဲဒီတော့”

ဦးရှိန်ဝါက စကားထောက်ပေးသည်။ ဦးနောက်ထဲ အန္တရာယ်အချက်ပေး မီးသီးတွေ တစ်ပြိုင်တည်း လေးငါးဆယ်လုံး လင်းလာသလိုလည်း ခံစားနေရ၏။ လူကြီးမို့ လူငယ်တွေထက် ဟန်ဆောင်ခြင်းသမ္ဘာက ပိုရင့်ပေမဲ့ ချစ်သူတွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဘာများကြားရမလဲလို့ ရင်မမနှင့် နားစွင့်တုံးမှာပဲ...

“အခု အန်ကယ့်သားက ဓာခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာတဲ့”

“ဟေ”

တကယ်အံ့သြ၍ အာမေဇိုတ် ထွက်သွားခြင်းကို ခပ်ထက် ထက်ကလေးက မည်သို့ယူဆသလဲမသိ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး မေးဖျား ကိုပင့်ပုံက လူကိုရွံ့သလိုရှာသလို။

“ဒါ...မိကောင်းဖခင်သားသမီး မပီသတာပဲ အန်ကယ်”

“ဘာ”

“ရိုင်းသွားရင်ခွင့်လွတ်ပါ။ သူက ကျွန်မအစ်မနဲ့တွဲခဲ့ကြ တာ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ပြီးမှ အခုယူတော့ တခြားမိန်းမဆိုတော့

ညွှန်မအစ်မရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာက ဘယ်မြောင်းထဲ လွင့်ပစ်ရမှာလဲ။ ဘကယ်ဆို သူက အမျိုးကောင်းသားပီပီ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးလေ အန်ကယ်။ မိန်းကလေးတွေကို အလိုရှိတိုင်းတွဲ၊ မလိုတော့ ခွဲထုတ် ဘာ သူ့စရိုက်အမှန်ပဲ။ ဒါကို အန်ကယ်တို့မိဘတွေသိအောင် ဆုံးမ လို့ရအောင် ကျွန်မတို့လာပြောပြတာပါ။ ပြီးတော့”

ပြောသွားသော တရစပ်အကြောင်းတရားတွေထဲမှာ ဦးရှိန်ဝါ မသိတာတွေက အတော်များပါသည်။ ကိုယ့်သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတွေအား ပြန်ချေပရအောင်လည်း ပြင်းရှုအကြောင်းကို အလုံးစုံသိထားသောသူ မဟုတ်ရာ ဦးရှိန်ဝါ တွေဝေငေးမောကောင်း ဆဲမှာပဲ သူ့ရှေ့မှန်စားပွဲသို့ ပန်းနုရောင်ဖိတ်စာတစ်ခု ပြုတ်ကျလာ ကာ...

“ချိုပြင်းရှုကိုပြောပေးပါ အန်ကယ်၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ပေးပါလို့”

အရေလည်မှ အဖတ်တွေ့တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။ အရည်လည်ပေမဲ့ အဖတ်မတွေ့တာပဲလား။ သူ မတွေ့တတ်။ သေချာတာက အခုချိန်အထိ ဒီပုစ္ဆာနှင့် ဖိတ်စာရဲ့ဆက်စပ်မှုကို သူ အဖြေမရသေး။

“ဒေါက်...ဒေါက် အစ်ကို ချို ဝင်လာမလို့”
ချိုအသံကြောင့် ဖိတ်စာပေါ် နီးစပ်ရာဂျာနယ်တစ်စောင်

ဆွဲဖုံးရင်း...

“လာလေ...ချို”

“ထမင်းစားပြီးကတည်းက စာကြည့်ခန်းထဲဝင်သွားလို့လေ၊ အလုပ်တွေ အိမ်အထိပါလာလို့လား အစ်ကို”

“မပါပါဘူး ချိုရဲ့၊ သားရော ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...ဒီညပြန်မအိပ်ဘူးတဲ့၊ ညီဇော်အခွေ မနက်ပြန်စပြန်မှာလေ၊ အဲဒီအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတယ်တဲ့၊ ခုပဲဖုန်းဆက်တာ”

ဒေါ်ချိုသင်းရီက ခင်ပွန်းသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဦးရှိန်ဝါကို အကဲခတ်ကာ...

“အစ်ကိုမှာ စိတ်ရှုပ်စရာများရှိလားဟင်”

“စိတ်ရှုပ်စရာ”

သံယောင်လိုက်ရွတ်ပြီးမှ သတိဝင်သွားကာ..

“ဪ...မရှိပါဘူးချိုရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ချို ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောစရာရှိတာပဲ ပြောပေါ့ ချိုရဲ့၊ ဘာလဲ ချိုလုပ်ငန်းထဲမှာ အဆင်မပြေတာတွေရှိလို့လား”

ခင်ပွန်းသည်က ဂရုတစိုက်မေးတာကိုပဲ ချိုက အားတုံ့အားနာနှင့် ခေါင်းယမ်းပြရင်း...

“ချိုအလုပ်က အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို...သမီးက သား”

ဦးရှိန်ဝါ ရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲစခုန်သည်။ ဖိတ်စာထဲကဟာများ အပြင်မှာ တကယ်အတည်ဖြစ်ပြီလားလို့ အတွေးရောက်သွား၏။

“ပြောလေ ချို”

အလျင်စလိုနှိုးဆော်မှ...

“သားကပြောတာပါ အစ်ကို၊ သမီးကို သွားမဆွဲဦးနော်၊ သားသူငယ်ချင်းအစ်မက ကိုရီးယားမှာ ကျောင်းတက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတာလေ”

ကိုရီးယားဆိုသောအသံ ကြားကတည်းက အလိုမကျခြင်းဟာ ဦးရှိန်ဝါကို မျက်ခုံးကျုံ့စေသည်။

“အင်း...အဲဒီတော့”

“သမီးက ကိုရီးယားကို သွားလည်ချင်လို့တဲ့”

“ဘာ...ကိုရီးယားကို”

အော်လည်းအော် စားပွဲခုံပါ ဒုန်းခနဲထုချလိုက်တာကြောင့် ဒေါ်ချိုသင်းရီမှာ ဆတ်ခနဲတုန်သည်အထိ လန့်ဖျပ်သွားရ၏။ ဦးရှိန်ဝါက ဖိတ်စာအကြောင်းတွေးရင်း မထွေးနိုင်မအန်နိုင်ဖြစ်နေရသည့်အထဲမှာ ဂုဏ်ထည်ဝါကို အဆူချင်ဆုံး။ ဘယ်နှယ်

မိန်းကလေးတန်ခိုး ဖိတ်စာထဲ ကိုယ့်မှာမည်ပါထည့်ရအောင် တကယ်
မင်္ဂလာဆောင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ပြင်းရှုနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း
လက်ထပ်ထားကြတာလားဆိုတဲ့ အဖြေက မရှင်းသေးခင် လာပြန်
ပြီ နောက်တစ်မျိုး။ ဒေါ်ချိုသင်းရီကတော့ ဒေါသကြောင့် ရှူးရှူး
ရှဲရှဲဖြစ်နေသော ခင်ပွန်းသည်အနား အတူထရပ်ရင်း...

“အစ်ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးမနေနဲ့လေ၊ ပြီးတော့ သမီးက
ပြောတာမဟုတ်ဘူးအစ်ကိုရဲ့၊ လူငယ်ချင်းဆိုတော့ သားကို ပြောပြ
ရာကတစ်ဆင့် သားက ပေးသွားစေချင်တာမျိုးပါ”

“နေပါဦး သွားဖြစ်ရင် သားကရောလိုက်မှာလား”

ဖိတ်စာထဲမှာ ဂျယ်ဂျူကျွန်း၌ မင်္ဂလာဆောင်မည်ဟု
ရေးထားတာကို သတိရ၍ မေးမိခြင်းပါ။ မိဘတွေကို တပတ်
ရိုက်ပြီး စိတ်ထင်ရာလုပ်ဖို့များ ဒီကလေးနှစ်ယောက် စီစဉ်ထား
သလားလို့ တွေးမိတာလည်းပါသည်။ ချိုကတော့ သူ့မေးခွန်းကို
နားမလည်သည့်ပုံနှင့် ခေါင်းယမ်းပြရင်း...

“မလိုက်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ နောက်ထုတ်မဲ့အခွေအတွက်
VCD ကြိုရိုက်ဖို့တွေရှိတယ်တဲ့၊ ထည့်နဲ့စနီကို သွားခိုင်းပါလားတဲ့၊
အစ်ကိုမတားပါနဲ့၊ သွားပါစေ၊ သူ့ခရာ ကိုရိုးယားကို သဘောကျနေ
တဲ့ဥစ္စာ၊ ဖအေကို မပြောရဲလို့သာ၊ အစ်ကိုတားရင် တော်ကြာ
ချိုကပဲ အကုန်အကျမခံချင်လို့ မလွှတ်ချင်တာမျိုး ကလေးကထင်

သွားဦးမယ်”

ဒါ ပြင်းရှုပြောသောစကား။

“ဦးကို မားသားကပိုင်ပါတယ်၊ ပို့ပေးလိုက်ပါ မားသား
ရာ၊ သူ စိတ်လိုအင်ပြည့်မှ ကျွန်တော်နားအေးမှာ”
တဲ့။ သားအမိနှစ်ယောက်ပြောကြစဉ်ကဆို ဒေါ်ချိုသင်းရီ
ထ...

“ကိုရိုးယားကို လူနှစ်ယောက်စာ အလည်အပတ်လွတ်
တယ်ဆိုတဲ့ စရိတ်က နည်းတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နင် ဘာတွေဖြစ်နေ
တာလဲ ပြင်းရှု၊ ဟိုတစ်ခါ ကားဆိုတုန်းကလည်း”

“ကျွန်...မားသားရာ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်အရ တွက်
ကြည့်ဦး၊ မားသား သူ့ကိုပေးတာတွေနဲ့ ဦး ကျွန်တော့်ကို တေး
ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် အရင်းအနှီးချပေးတာ ကဲ ဘယ်သူသာလဲ”

တဲ့။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေါ်ချိုသင်းရီမှာ ပါးစပ်ပိတ်
သွားရသည်။ ဟုတ်သားပဲ ကိုယ့်သားကို မငြိုမငြင် ပုံချထားပေး
တာလို့ တွေးရင်းက...

“အေး...ဟိုက အဲဒီလိုလိုက်တွက်ပြီး ငါ့ဆီက အနနည်း
နဲ့ အေးမားပြတိုက်နေသလားမှ မသိတာ”

လို့ မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြောမိပါသေးသည်။ အခုလည်း
ဦးရိုနီဝါရဲ့ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ရင်း...

“ငါ့ဒုက္ခက ငွေလည်းအကုန်ခံရသေး၊ တောင်းပန်ပြီး ချောမော့ရသေးနဲ့”

စိတ်ထဲကတွေးကာ...

“နော်...အစ်ကို လွတ်လိုက်ပါ။ စန္ဒီလည်းပါမှာပဲ၊ ပြီးတော့ တည်းခိုစရိတ်မကုန်ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ သားသူငယ်ချင်းရဲ့၊ ဦးလေးမိသားစုရှိတယ်လေ၊ သားခွင့်တောင်းကတည်းက ချီက အစ်ကိုခေါင်းညိတ်အောင် ပြောပေးပါ့မယ်လို့ ကတိခံထားရတာ”

“အေးလေ...ချီကတိခံထားလို့ ကိုယ်လိုက်လျောခဲ့တာ ဘယ်လောက်များပြီလဲ၊ ခွင့်ပြုထားသမျှက ဒင်းကို မပေးထားတဲ့ အခွင့်အရေးတွေချည်းပဲ၊ ကားဝယ်ခိုင်းတယ်၊ အိမ်မှာမကပ်ဘူး ကိုရီးယားစကားသင်တယ်၊ ပြောသမျှက မြန်မာသံပျောက်ရော ဒီကြားထဲ ကိုရီးယားပါသွားချင်တာကို ရမှန်းသိတော့ ချီက တစ်ဆင့်”

ဦးရှိန်ဝါ ပြောလက်စစကား ရပ်သွားသည်။ စိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲထင်လာသော အကြောင်းအရာကို အမိအရဖမ်းဆုပ်ရ၍ပါ။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဘေးကနေ မော့မော့လေး မေးလာသော ဇနီးသည်အား ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“နေဦး...ချီ ကိုယ်တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကိုရယ်၊ ချီ ရင်ထိတ်လိုက်တာ” ဒေါ်ချီသင်းရီက ရင်ဘတ်ဖိရင်း တုန်လှုပ်စွာပြောသည်။

ဦးရှိန်ဝါက တစ်စုံတစ်ခုကို အဖြေရှာသလို မျက်ခုံးကိုစုကိုးထားရင်း

“သမီးက သူလိုချင်တာကို ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ သားကတစ်ဆင့် ချီဆီပြောတယ်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်လေ”

“သားကလည်း သမီးကတစ်ဆင့် ကိုယ့်ကိုတိုက်တွန်း ခိုင်းတယ်”

“တေးထုတ်လုပ်ရေးကိစ္စ မဟုတ်လား အစ်ကို”

ဦးရှိန်ဝါက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သဘောတူညီမှုထားထား တာများလား၊ ကိုယ်တို့ပိတ်ပင်သမျှ အလိမ္မာနဲ့ တောင်းဆိုပြီး ငွေကို ပြန်တီးနေတယ်လို့ရော ချီ မထင်ဘူးလား”

“ဟို...မလိုအပ်တာတွေသုံးတော့လည်း ထင်တာပေါ့ အစ်ကို၊ သားကိုထုတ်ပေးတဲ့ ငွေပမာဏကို တခြားခိုင်မာတဲ့ စီးပွား ရေးတစ်ခု ထူထောင်ရတာမျိုးလေ”

“သမီးကို ချီ ဝယ်ပေးနေတာတွေ အကုန်အကျခံနေတာ တွေကို ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုမြင်ပေမဲ့ မတားရဲဘူးလေ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့”

“အစ်ကို ချိုကိုပြိုင်ပြိုင်မှာစိုးလို့”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုတွေ့ပြီး”

“ဒါဆို”

“ဒီမှာကြည့်”

ဦးရှိန်ဝါက ဂျာနယ်အောက်၌ ငှက်ထားသော ဖိတ်စာကို ထုတ်ပြသောအခါ

“မောင်ချိုပြင်းရှနှင့် မဂုဏ်ထည်ဝါတို့ရဲ့ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ”

“ဘုရားရေ... ဒါ ချိုလည်းမသိရပါလား၊ ဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲအစ်ကို၊ ဒီကောင်လေး စိတ်ရူးထပြီ၊ ဘာတွေ လုပ်တာလဲ၊ ဒါ အစ်ကို ဘယ်ကရတာလဲဟင်၊ သား ပေးသွားတာ လား၊ ဒါမှမဟုတ်”

ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ အားနာခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းတွေရောပြွန်းကာ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြစ်နေသော ချိုလက်မောင်းရင်းနှစ်ဖက် အား ဦးရှိန်ဝါက တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ချို နားလည်အောင် ကိုယ်ရှင်းပြမယ်၊ အားလုံးရှင်းသွား တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်တို့ ဆွေးနွေးပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချမှတ်မယ်၊ မိဘကို တစ်ပတ်ရိုက်ချင်တဲ့စိတ်၊ ငွေကို အသုံးမှန်းအဖြုန်းမှန်း မခွဲခြားတတ်တဲ့ စရိုက်တွေ ပျောက်သွားအောင် ပညာပေးရမယ်၊ ချို ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဒေါ်ချိုသင်းရီက မျက်လွှာဝင့်ကာ အကြည့်ချင်းဆုံရင်း

“အစ်ကိုစိတ်အတိုင်း ချိုရှိရမှာပေါ့ အစ်ကို”

ဦးရှိန်ဝါက ဒေါ်ချိုသင်းရီအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက် ရင်း အသံမထွက်အောင် ရယ်မိသည်။

ချိုပြင်းရှနှင့် ဂုဏ်ထည်ဝါတို့အနာဂတ်က ဒီမိဘတွေ လက်ထဲမှာပဲ တစ်ခုခုပြောင်းလဲရန် ရှိပြီ။

ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ပြီး ဒေါသထွက်နေဟန်တူသော
ခင်ကြောင့်သာ ပခုံးလေးကျုံ့ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ထိုင်နေရတာ။
ဒီဦးသဘောတူကိစ္စကို ဒီလိုအပြစ်လွဲချလို့ကတော့ နဂိုကတည်း
က မလိမ္မာသောစရိုက်က ချက်ချင်းခေါင်းပြုထွက်လာပြီး...

“အောင်မာ...အိုပါးနော် အဲဒီတုံးက ငါအလုပ်ပဲအာရုံစိုက်
ချင်တာ၊ ရည်းစားကဏ္ဍက ရှုပ်တယ်၊ ဟိုဒီသွားလည်းလိုက်ပို့ရ၊
ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖုန်းပြောရနဲ့မို့ ငါ ရည်းစားတွေဖြတ်နေတာ၊
ဒီတစ်ယောက်ပဲ အဖြတ်ရခက်လို့ ကူညီပါဟယ်ဆိုပြီး လာပြောတာ
ဘယ်သူလဲ၊ ဟွန်း ထည် မကူညီရင် သေတော့မဲ့အတိုင်း၊ မျောက်
အိုပင်မီးမြိုက်ခံရတဲ့ရုပ်နဲ့”

“ဟေ့...တိတ်စမ်း၊ ဘာမျောက်အိုဖင်မီးမြိုက်လဲ”

သူ့ကို နှစ်နှစ်နာနာနှင့် ပြောတော့လည်း ပြင်းရှုမာ မခံနိုင်။
ဒီဘက်ဆိုဖာအရှည်မှ ဒေါသတွေနှင့် ကဆုန်ပေါက်ကာ...

“မင်းသာလေ ငါမျက်ဖြူဆိုက်လေ အကြိုက်တွေလေ
ဆိုတဲ့ရုပ်နဲ့ ငါက တစ်ခွန်းပဲပြောရသေးတယ် သရုပ်ဆောင်ပေးပါ
ဧယ်၊ အိုပါးသာ ဖိတ်စာအတုကို ရိုက်ပါဆို၊ အစီအစဉ်အောင်မြင်
ရင် ကိုရီးယား အလည်အပတ်သွားရအောင် ပြောပေးဆိုတာ
ဘယ်သူလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ အလကားကူညီလို့

အခန်း (၁၃)

“ဒါဆို ဒီဖိတ်စာကအတုပေါ့”

“ဟုတ်”

“မကြံကောင်းမစည်ရာ ပြင်းရှုရယ်၊ တစ်ဖက်မိန်းကလေး
ကို ခွာမရတာနဲ့ပဲ ဒီလိုလုပ်ရသလားဟဲ့”

မအေဖြစ်သူက အော်လည်းအော်၊ ရိုက်တော့မည့်ဟန်ပြင်
တော့ ပြင်းရှုက သိုင်းကွက်တွေဘာတွေနင်းပြီး အကာအကွယ်
ယူရင်း...

“အဲဒီအကြံကို သူပေးတာ”

နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတစ်ဖက်စွန်း၌ ထိုင်နေသော
ထည့်ထံ မေးငေါ့ရင်းပြောသည်။ ထည်ကလည်း ဘေးနား၌

ရမလား၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ရင်းထားရတာလေ၊ တန်ရာတန်ကြေး တောင်းရမှာပဲ”

“အေး...တောင်းတဲ့အတိုင်း ငါလုပ်ပေးတာပဲလေ”

“မမြစ်မြောက်သေးဘူး လူသိများတယ်လေ”

“တိတ်...တော်စမ်း၊ တိတ်ကြစမ်း”

တစ်ယောက်တစ်ပြန် ရန်စောင်နေကြတာ ဘေးမှာရပ်နေ သော လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံး နားတွေဆူလာတဲ့အထိ။ နားလည်း ဆူ ဒင်းတို့ရဲ့ အကျင့်အကြံတွေလည်း အကုန်ပေါ်နှင့် ဦးရှိန်ဝါက နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဒါဆို မင်းတို့က အပေးအယူလုပ်နေကြတာပေါ့၊ အဲဒီလို လား”

“ဟုတ်တယ် ဦး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က လုပ်ငန်းလုပ် တာ၊ ဦးထုတ်ပေးထားတဲ့ ငွေတွေ ပြန်ဆပ်မှာပါ၊ အလကားသုံး ပြုန်းပစ်တာမဟုတ်ဘူး”

“အဟွန်း...ကြားရတာ နားဝမှာ အရသာရှိပေမဲ့ မထုံ ချင်တာခက်တယ်”

“မင်းကို ငါမပြောဘူး”

ပြင်းရှက် ဒီဘက်လှည့်ပြီး တိုးတိုးကျိတ်မာန်သည်။

“ဒီကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြောတာ၊ ခင်ဗျားကို စာရင်-

ဆဲမသွင်းဘူး”

ထည်ကလည်း စွေစောင်းစောင်းနှင့် ပြန်ပက်သည်။ ဦးရှိန်ဝါရော ဒေါ်ချိုသင်းရီရောက ရှေ့တည့်တည့်မှထိုင်ရင်း သားသမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို အကဲခတ်နေရာမှ...

“ကဲ...ဖိတ်စာကအတုဆိုတာတော့ ရှင်းပြီ၊ အဲဒီဖိတ်စာ ထဲက မင်းတို့ဘွဲ့တွေကိုလည်း မေမေတို့ နားလည်အောင်ရှင်းဦး”

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ဒေါ်ချိုသင်းရီက မေးတော့ ထည်က ဦးအောင် ပြင်းရှောက် မျက်စပစ်ပြရင်း...

“အဟိ...AYAKဆရာကြီးလေ အန်တီချိုရဲ့၊ အန်တီချို သားက ဘာပဲလုပ်လုပ် အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူလုပ်တတ်လို့ AYAKဆိုတာ အေးရာအေးကြောင်းပေါ့၊ နောက်ကတော့ လူအထင် ကြီးအောင် ယူကေတွေဘာတွေ ထည့်ရတာပေါ့၊ အဟိး”

“ဒါဆို သမီးဘွဲ့ကရော”

“ဟို...အဲဒါက”

သူမအလှည့်ဖြေရန် ကျတော့ နဖူးကုတ်လိုက် လည်ပင်း ခွတ်လိုက်နှင့် တော်တော်ကြာအောင် အသံက ထွက်မလာတာ ကြောင့်...

“PKSKT ဆိုတာ ပဲခေါက်ဆွဲကြိုက်သူလေ၊ မားသားရဲ့၊ သူက ကိုရီးယားရူးဆိုတော့”

“ခင်ဗျားနော် လူကိုများ”

ထည်က မျက်စောင်းလှည့်ရွယ်ရင်း ရန်တွေ့ရန် နှုတ်ခမ်း အပြင်မှာပဲ...

“ကဲ...တော်ကြတော့”

ဦးရှိန်ဝါက ဝင်တားရင်း...

“ပြင်းရှက ထားခဲ့သမျှ ရည်းစားတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်ချင်တယ်။ သမီးက ကိုရီးယားကို အလည်အပတ်သွားချင်တယ်။ လိုရင်းက ဒါကြောင့် ဒီလိုဖိတ်စာအတုလုပ်ရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြေတော့ပြိုင်တူ။ ခေါင်းညိတ်တော့လည်း အတူတူ၊ ဦးရှိန်ဝါက ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ထောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာဖြောင့်ရန် အားယူနေပြီးမှ...

“ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ သားတို့သမီးတို့ရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားအောင် မိဘတွေဘက်က ရွေးချယ်စရာလမ်းနှစ်ခု ပေးမယ်”

“ရွေးရမှာ ဟုတ်လား အဘူဂျီ”

“ဒါလည်းမဆိုးပါဘူး ဦးရ၊ ကောင်းပါတယ်။ မိဘဆိုတဲ့ အာဏာသုံးပြီး တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တွေဘာတွေ မသုံးတာပဲ တော်လှပြီ၊ ပြောပါ ဦး ကျွန်တော်က ရွေးချယ်ရတဲ့ကိစ္စတွေထို”

စိတ်ဝင်စားတယ်”

ဘာမှန်းမသိသေးဘဲ စွတ်စွတ်ခေါင်းညိတ်နေသော ပြင်းရှ အား ထည်က လှည့်၍မျက်စောင်းရွယ်သည်။ ပြင်းရှက မမူဟန်နှင့် ပခုံးတွန့်ပြပုံက အသည်းယားစရာ။ မခံချင်စရာ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ ဦးဆန္ဒတစ်ခုတည်းလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ခင်းအမေဆန္ဒလည်းပါတယ်။ သမီးလည်း နားထောင်နော်၊ သေသေချာချာစဉ်းစား၊ ဖေဖေတို့ကတော့ သားနဲ့သမီးကို ဒီလိုအတုအယောင်လို လက်ထပ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ်လက်ထပ်စေချင်တယ်။ တကယ့်မိသားစုအရင်းအချာတွေ ဖြစ်သွားစေချင်တယ်”

ကြားရသောစကားက နွေခေါင်ခေါင်မှာ မိုးကြိုးအတွဲလိုက် ပစ်ချခံလိုက်ရသလို အနံ့ခနဲ ဒိုင်းခနဲ နားထဲဆူညံစွာ ပေါက်ကွဲနေပြီးမှ မျက်လုံးထဲ မြင်မြင်သမျှအရောင်တွေက ပျိုးပြက်ဝင်းလက်စွာ လျှပ်ပန်းနွယ်အလား။ နှစ်ယောက်စလုံး အချိုးတူအုံ့သြခြင်းတွေနှင့် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ထည်က အရင်သတိဝင်လာကာ မယုံနိုင်သလို ပြင်းရှဘက် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ရင်း...

“အာ...အဘူဂျီ အဲဒါမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ သူနဲ့ထည်နဲ့က ကျစ် အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးဖူးဘူး၊ ကိုရီးယားမှာဆို သွေးမတော်ပေမဲ့ ဆက်နွယ်မှုအရ အဲဒါမျိုး လက်ထပ်ကြတာ

လည်းမရှိဘူး”

ထည်က ကြားကြားချင်းပင် အသည်းအသန်ငြင်းသလောက် သူ့ကိုလည်း ကန့်ကွက်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် လှည့်ကြည့်ပေမဲ့ ပြင်းရှက်တော့ မတုန်မလှုပ် အေးတိအေးစက်နှင့်။

“ဦးပြောတော့ ရွေးချယ်ရမှာဆို”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ နောက်နည်းလမ်းက လူကြီးတွေ စိမ့်တဲ့အတိုင်း မနာခံဘူးဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမွေတွေ တို့ဆီက မျှော်လင့်ခွင့်မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် သားနဲ့သမီး၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကို မေမေတို့ နှစ်ယောက် သေချာစီမံကိန်းချထားခဲ့တာ၊ လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သားရဲ့အရှုပ်အရှင်းတွေကို မေမေ လိုက်မရှင်းနိုင်ဘူး၊ စိတ်မောလည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပါ၊ မင်းအတွက် ပေးရမဲ့ ဝေစုကို သေတမ်းစာရေးပြီး ဂေဟာတွေ ဆေးရုံတွေမှာ မေမေက လှူထားခဲ့မှာ”

“ဟာ...အဲဒါတော့ မားသားအကျပ်ကိုင်တာပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မားသားရာ၊ ဒီတစ်ဦးတည်းသောသားလေးကို အမွေဖြတ်တာတို့၊ အိမ်ပေါ်ကဆင်းတို့နဲ့ သူနဲ့မှ လက်မထပ်ရင် ဒါတွေမရတော့ဘူးပေါ့ အဲဒီလိုလား”

မျက်ခုံးနှစ်ခုကို အတွန့်ချိုးထား၍ မျက်နှာက ရှိသင့်တာ

ထက်ပိုပြီး မှန်ကုပ်ကုပ်နိုင်သည်။ မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်ပြောပြီး တိုင်း ထည့်ဘက်လှည့်ကာ ကျစ်ခနဲ ကျစ်ခနဲ လုပ်တာရှိသေး။ ထည်ကလည်း တမင်ပင် သူ့ရှိရာဘက်ကို ကျောခိုင်းဆောင့်ဆောင့် ဆိုင်ပေးလိုက်သည်။ အန်တီချိုကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မလျှော့သည့် မျက်နှာထားအတည်ကြီးနှင့်...

“ဒါ တကယ်ပြောတာနော် သား၊ သူများမိဘတွေလို မပြတ်နိုင်လို့ ပြန်ခေါ်ထားတာမျိုးတွေ ဘာတွေ မမျှော်လင့်နဲ့၊ ဘယ်နှယ် ရည်းစားတွေ ပျောက်သောက်ထား၊ ဖြတ်မရရှင်းမရတော့ ဒီလိုဖိတ်စာအတုရိုက်နဲ့ ဒါ ထည့်ဝါနဲ့မို့ပေါ့၊ တခြားမိန်းကလေးဆို ဒီဖိတ်စာပြုပြီး လျော်ကြေးတွေဘာတွေ တောင်းခိုင်းတယ်တဲ့၊ နားလည်လား၊ မင်းလုပ်သမျှ အကုန်သူခိုးလမ်းပြချည်းပဲ၊ ကျွန်တော့်အမေကို ဒီလိုငွေညှစ်ပါ၊ ဒီလိုငွေတောင်းပါလို့ အကွက်ဆင်ထားတာမျိုး၊ ဒီတော့ ငါ့ရှာထားသမျှကို အကြောင်းမဲ့ အပြင်တော့ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင်လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကဆင်း”

“ဂုဏ်ထည်ဝါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“အာဘူဂျီ”

ငိုမဲ့မဲ့နှင့်လှမ်းခေါ်တော့ ဦးရှိန်ဝါက ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံးကြည့်

ကာ...

“မလိုက်နာနိုင်ရင် အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ ငါ့သမီးက ကိုရီးယားပဲခေါက်ဆွဲကြိုက်တော့ အဲဒါမျိုးလုပ်ရောင်းပြီး စီးပွားရှာပေါ့၊ ဒါမှ ငွေရဲ့တန်ဖိုးသိမှာ”

ပြောတော့ ပြင်းရှုထံမှ ရယ်သံအကျယ်ကြီး ထွက်လာပြီး

“ကောင်းသားပဲ၊ ဟား...ဟား ကိုရီးယားလို ဆိုင်လာ သမ္မုလူတွေကို အညာစရောဆို နှုတ်ဆက်ပေါ့၊ အတော်ပဲ ကိုရီးယားစကားလည်း သင်ထားတော့၊ အင်း ဆိုင်းဘုတ်တောင် အာဂျီးမားပဲခေါက်ဆွဲလို့”

“ခင်ဗျား လွန်လာပြီနော်”

ထည်က ထိုင်ရာမှ ဝန်းခဲထရပ်ကာ ရန်တွေ့တော့ သူက ကြောက်သလိုဟန်နှင့် ပခုံးကိုကုံပြီး မျက်နှာလွှဲကာ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်သည်။

“သူများကျ ရယ်ဖို့သိတယ်နော် ပြင်းရှု၊ အေးဂုဏ်ထည်ဝါကပဲခေါက်ဆွဲရောင်းရမယ်ထား၊ မင်းက အေးရာအေးကြောင်း လုပ်တတ်တဲ့သူ၊ အချိန်ဆွဲတတ်တဲ့သူဆိုတော့ ဒီခေတ်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အံဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ခွက်လေးဆွဲပြီးသာ တောင်းစားတော့”

“ဟာ...မားသားကလဲဗျာ”

“အဟီး...လိုက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ လူစည်တဲ့နေရာ

ဆွေမှာအော်ပေါ့၊ သနားကြပါခင်ဗျာ၊ အကြွေးလေး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြပါဆိုပြီး”

မျက်စိရှေ့လာပြီး လက်ကလေးဖြန့်ကာ ညောင်နာနာအသံနှင့် လုပ်ပြနေသော သူမကြောင့် ပြင်းရှုက ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ထိုင်ရာက ဝုန်းခဲထရပ်တော့...

“စဉ်းစားကြပေါ့၊ လက်ထပ်မလား၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းမလားဆိုတာ”

ဦးရှိန်ဝါရဲ့စကားက နားထဲ တောင့်တောင့်ကြီး ဝင်လာသည်။ ပြင်းရှုက ဧည့်ခန်းဆီ ကျောခိုင်းတော့ သူမကပါ ဧည့်ခန်းမှ ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်ရင်းက...

“လက်မထပ်ချင်ဘူး”

အငြင်းစကားကပြိုင်တူ။

“ဒါဆို အမွေဖြတ်ခံပေါ့”

“အထုပ်အပိုးပြင်ထား”

တဲ့။ အဲဒီလူကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း ဇွတ်။ ဒီလိုတင်းမာသော အခြေအနေမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် သံတမန်တစ်ယောက်တော့ လိုပြီ။ အိမ်ထောင်မကျရေး။ အမွေရရှိရေးအတွက်လေ။

“လဲ...သေ...လိုက်”

မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောချကာ ထည်က သူ့အနားမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ဟန်ပြင်ပေမဲ့ လက်တစ်ဖက် အား သူက ချိုင်းကြား၌ ဆွဲညှပ်ထားတာမို့ ထည်မှာ ခြေနှစ်လှမ်း လောက်ပဲ လှမ်းနိုင်ပြီး အားထည့်မရုန်းနိုင်ပေ။

“ဒီလို မင်းထွက်သွားလို့ဖြစ်မလား၊ အောက်မှာ သတို့သား သတို့သမီး ပွဲထွက်ဖို့ လူတွေစောင့်နေကြပြီလေ၊ ဘာလဲ မင်း ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ချင်လို့လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဆွဲမထားဘူး နော်၊ စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်၊ ဦးနဲ့ မားသားကြီးဆီက ရသင့်ရထိုက်တာ အားလုံး ငါပဲ”

“ခင်ဗျားဆက်မပြောနဲ့တော့၊ တော်တော့”

ထည်က ချိုင်းကြားမှ လျှောက်လာသော ကိုယ့်လက်ဖဝါးကို သူ့လက်မောင်း၌ ချိတ်တွဲလိုက်ရပြီ။ အောင်နိုင်သူအပြုံးမျိုးနှင့် ငဲ့ကြည့်လာသော ဒင်းမျက်နှာအား မျက်တောင်တွေ ပူးယက်ပိတ်ကျသည်အထိ မျက်စောင်းထိုးပစ်တာ အားပါးတရ။ ဒီလူနှင့် ဒီလိုရွှေလက်တွဲပြီး မင်္ဂလာခန်းမထဲ ဝင်ရမယ်လို့ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးပါ။ စိတ်ကူးရအောင်လည်း သူနှင့်ထည်က ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြသူတွေမဟုတ်ခဲ့။ မေးပြောခေါ်လျှင်ထူး အဆင့်ကနေ အကြံတူချင်း ပူးပေါင်းကာ ကိုယ်လိုချင်တာရအောင် ဖန်တီးယူကြ

အခန်း (၁၄)

“ဒီမှာ အမွေရဖို့အတွက် ဒီကိစ္စကိုလက်ခံတာနော်၊ ခင်ဗျားနဲ့ထည် ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“မဆိုင်ချင်ရင် ဒီစည်းခံပွဲပြီးတာနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်လေ”

“ဖြစ်မလား...အဲဒါဆို အမွေအဖြစ်ခံရမှာပေါ့”

“အေး...အဲဒါကိုသိရင် မင်း ငါ့မိန်းမအဖြစ် လက်ခံပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ချို့...ပြင်း...ရှ ခင်ဗျားအသားမယူနဲ့နော်”

“ဟ...မင်းရိုင်းလှချည်လား၊ ဒီမှာ မနေ့က လက်မှတ်ထိုးပြီးကတည်းက ငါက မင်းအိမ်ထောင်ဦးစီး၊ မင်းယောက်ျား၊ မင်းထက်ဝါရောသမ္ဘာရော ကြီးတယ်”

သူချင်း။ အခုလို လက်ထပ်ပြီး အတူနေရန်ကျတော့...

“ဖေဖေတို့ဆီက ရပိုင်ခွင့်တွေ မက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နေနေကျ သူဌေးသမီး သူဌေးသားအဖြစ်ကို မစွန့်လွှတ်ချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးတွေစီမံတာ နာခံတဲ့အတွက် ဖေဖေက ဝမ်းလည်းသာတယ် ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ ဒီအတွက် ပြင်းရှုက ဝါသနာပါတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဦးချပေးထားတဲ့ အရင်းအနှီးကို ပြန်ပေးစရာ မလိုဘူး။ ဒီထက်ကြီးပွားတိုးတက်အောင်လုပ်၊ ထည်ဝါအတွက် က အခုတစ်လမှန်ဖိုးကို ပေးနေကျထက် နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း တိုးပေးမယ်”

“သမီး...စီးပွားရေးတစ်ခုခုလုပ်ချင်ရင် အန်တီချိုကိုပြော အန်တီ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

အခွင့်အရေးတွေပေးပြီးမှ ထိုနောက်ပါး၌ ထည်တို့ နှစ်ယောက်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်ထားသောကြိုးက...

“လက်ထပ်ပြီးလို့ အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနဲ့ ကွာရှင်းချင်တဲ့သူ အရင်ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတဲ့သူကလည်း အမွေပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိပါ”

တဲ့လေ။ တန်းထုတ်ထားသော ထိုစည်းကမ်းချက်က မိသားစုရှေ့နေရှေ့မှာ ဝန်ခံကတိထိုးပေးထားရတာမျိုး။ တကယ်တော့ ထည်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ထပ်ပွဲကို လွယ်လင့်တကူ

ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ကိုယ်စီအကြံတွေနှင့်။

“ဟန်ဆောင်လင်မယားအနေနဲ့ နေမယ်၊ ထည့်အတွက် ဇိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘာထိခိုက်မှုမှ မရှိအောင် ခင်ဗျားကတိပေးရမယ်၊ ကတိပေးနိုင်တယ်ဆို လက်မှတ်ထိုး”

သူကလည်း ထည့်မှုပိုင်စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက် စာချုပ်မှာ အသာတကြည် လက်မှတ်ထိုးပေးရင်း...

“ငါ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးတွေ တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းမရှိရဘူး။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ စွက်ဖက်ခွင့် မရှိရဘူး။ သဘောတူရင် လက်မှတ်ထိုး”

သူကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်သော စာချုပ်တစ်စောင်နှင့်အတူ ထည်က ခေါင်းညိတ်လက်ခံပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့သည်။ စာချုပ်တွေက ကျေနပ်လောက်အောင် ခိုင်မာပြီဆိုမှ...

“ငါတို့ ဟန်ဆောင်ကြမယ်ဆိုရင် မားသားတို့ မျက်စိအောက်မှာ နေလို့မဖြစ်ဘူး ဂုဏ်ထည်ဝါ၊ အခန်းခွဲအိပ်တာတို့ ဘာတို့က ဒီအိမ်ကြီးထဲ လုပ်လို့မှမဖြစ်တာ”

“ခင်ဗျားက အခုမှလာပြောနေတာ၊ ထည်က စဉ်းစားထားပြီးပြီ၊ အိမ်တစ်လုံးသပ်သပ်ခွဲနေဖို့ အာဘူဂျီရဲ့ ဆောက်ထားပြီးသား လုံးချင်းတိုက်တစ်လုံးလောက် တောင်းမယ်လေ၊ ခြံလေးဝင်းလေးနဲ့ နေရအောင်”

ထည်က တင်ပြတော့ သူက ဝမ်းသာအားရနှင့် လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးကာ...

“မဆိုးဘူး၊ အိမ်အတွင်းပိုင်း အပြင်အဆင်ကို မားသားကြီးကိုအပ်ရမယ်၊ ကိုယ့်အမေလုပ်ငန်းဆိုတော့ မြန်လည်းမြန်၊ လှလည်းလှ၊ ငါတို့စိတ်တိုင်းကျပေါ့၊ ဒီလောက် သားသမီးကို ပညာပေးချင်တဲ့မိဘတွေ ဒီတစ်ခါ သူတို့အလှည့်”

ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးကာ နှစ်ဦးသား စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် လိုချင်သမျှ တောင်းဆိုကြတာ မမောစတမ်း။ အာဘူဂျီနှင့် အန်တီ ချိုကလည်း တစ်ချက်ကလေးတောင် မျက်နှာမညိုဘဲ လိုက်လျော့ပါသည်။ ပူဆာသမျှထဲမှာ အိမ်အစ ကားအဆုံး အားလုံးအသစ်တွေချည်းပင်။ ထိုအချိန်ကတော့ ပစ္စည်းအထူးအဆန်းတွေကြား စိတ်ရောက်နေတာမို့ ထည်နှင့်သူက ယုပ်ငန်းတူပါတနာလို အကြည့်အသာရှိသလောက် တကယ်တမ်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နှစ်ဦးတည်း အတူနေရမယ်ဆိုခါမှ...

“ဟေး”

“အမေ့”

နားနားကပ်အော်တာကြောင့် ထည်က လန့်ပြီး ယောက်ရမ်းအော်မိသည်။ ဒါကိုပဲ ပြင်းရှုက သဘောကျသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တော့ ထည်က မျက်စောင်းရွယ်ရင်း...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒါ မင်းကိုမေးရမှာ၊ လမ်းလျှောက်တာ ငေးတီငေးမိုင်နဲ့၊ ရည်းစားဦးနဲ့ လွဲတဲ့အတိုင်း”

“ဘာပြောတယ်”

“ရန်စွာမနေနဲ့၊ ရှေ့မှာ ကင်မရာမင်း(နီ)တွေရော၊ ဧည့်သည်တွေရော စောင့်နေပြီ၊ မင်းရုပ်ကိုပြင်၊ လှေကားကိုကြည့်ဆင်း”

ပြင်းရှုက သတိပေးမှ ထည်မှာ ရှေ့ဆီအကြည့်ရောက်သည်။ လှေကားလက်ရန်းဘေးတစ်လျှောက် ထည်သိသောသူ၊ မသိသောသူတွေကြားထဲမှာ ကင်မရာမီးရောင်တွေက မျက်စိကိုနိုးမတတ်။ လျှပ်စီးပြက်သလို ဝင်းခဲလက်ခဲကြားမှာ ထည်နှင့်သူဟာ ရွှေလက်တွဲထားပေမဲ့ မရယ်မပြုံးမျက်နှာကိုယ်စီနှင့်...

“ဟယ်...သတို့သမီးလေးက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး အဖြူရောင်ဂါဝန်ကြီးနဲ့၊ ဆံပင်တိုလေးပေါ်ခရောင်းလေးဆောင်းထားတာကိုက ပိုနုသွားတာ”

“မိတ်ကပ်က (...)လေ”

“တကယ့်မှာမည်ကြီးပေါ့”

“သတို့သမီးကိုယ်တိုင်က ဆံပင်တုမတပ်ဘဲ အတိုလေးနဲ့ပဲဆောင်တာတဲ့”

“အမယ်...သတို့သားလည်း ခန့်ပါတယ်”

“အဲဒီသတို့သားက အပြင်မှာ ရှုပ်သတဲ့”

“အို...ဒီလောက်ချောနေတာ၊ သူမရှုပ်တောင် ရှုပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေရှိမှာ”

“ဟဲ့...မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာတာကိုး”

“ဦးရှိန်ဝါတို့၊ ဒေါ်ချိုသင်းရီတို့များ အကွက်မြင်ပါနော်၊ ချမ်းသာသမျှ ဘေးမရောက်အောင် တစ်ခါတည်း တမံတုတ်ပစ်တာ”

“အဲဒါမျိုးပေါ့၊ စီးတဲ့လူကစီး၊ ဆည်တဲ့သူကဆည်နဲ့ မယုံမရှိနဲ့၊ ဒီထက်ကြီးပွားကြဦးမှာ၊ သားသမီးအရေးတောင် တွက်ကိန်းချထားတာ”

ချီးမွမ်းခြင်းလား။ ကဲ့ရဲ့ခြင်းလားမသိပေမဲ့ နားနှစ်ဖက်မှာ တော့ စကားသံတွေ ဆူညံလျှံဝေနေ၏။ လာသမျှ ဧည့်သည်တိုင်းဟာ လူကြီးအသိုင်းအဝိုင်းမှဖြစ်ကာ သတို့သား သတို့သမီးနှင့် ပတ်သက်တာဆို၍ သူငယ်ချင်းတွေ စုထိုင်သော ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသာ ရှိသည်။ ပြင်းရှုသူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူတို့ဝိုင်းနားရောက်တာနှင့် ပြင်းရှုလက်ကိုဆွဲထားရင်း...

“ဟေ့ကောင်...ဒီပြုံးရင် ငါတို့ကိုပြုစုရမှာနော်၊ ဘတ်ချကားနိက်”

“မင်းမိန်းမကို ကြည့်ခွင့်တောင်းထား၊ ဒီည အပြင်စာစားမှာ...”

“ညီဇော်...မင်း သိပ်မကျပ်နဲ့၊ မင်္ဂလာဦးညမှာ ငါတို့ သတို့သားကို အပြင်စာစားခိုင်းလို့ ဖြစ်မလား”

အရေးထဲ ဟန်စိုးကတော့မှောင့်။ ထည်က သူတို့ဝိုင်းနားက နှာချင်ပြီဖြစ်၍...

“လက်ကိုလွတ်၊ ဟိုမှာ စန္ဒီဆီသွားမလို့”

ဟုဆိုကာ အကြောင်းရှာမှ စန္ဒီက တစ်ဖက်ဝိုင်းမှာ ဒီဂျစ်ဘယ်ကင်မရာလေးကိုင်ကာ လျှောက်လာပြီး...

“ထည်...ငါတို့အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

“ပြီးမှပဲ အားလုံးစုပြီး ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့ ရိုက်ခိုင်းမလားလို့” ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားသော်ငြား...

“အာ...ဒီမှာပဲရိုက်ပါ ဂုဏ်ထည်ဝါရဲ့၊ ဟိုမှာရိုက်တာက ညနေကြီးနဲ့ တည်တည်ကြီးဖြစ်နေမှာ”

ကိုရီးယားစကားသင်တာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မျက်မှန်းတန်းမီနေသော ဟန်စိုးက ဝင်ပြောသည်။ စန္ဒီကလည်း အားရဝမ်းသာနှင့်...

“အေးလေ...သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ရိုက်တော့ ပိုလွတ်လပ်ဘာပေါ့၊ နက်ချရယ်ဆန်ဆန်လေးလေ၊ ကိုရီးယားဒီစိုင်းပေါ့”

“ဟာ...အဲဒါဆို ဟိုတယ်ဘေးပေါက်ကထွက်လိုက် အဲဒီမှာ မြက်ခင်းစိမ်းနဲ့ ရေကူးကန်လည်းရှိတယ်”

ညီဇော်ကပါ ဝင်ပင့်သည်။

“ဆို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဒီမှာဧည့်သည်တွေဧည့်ခံဖို့”

“လာစမ်းပါ။ အဲဒီထဲမှာ ငါတို့ဧည့်သည် တစ်ယောက် မှမရှိတော့ဘူး၊ မားသားကြီးနဲ့ ဦးတို့တာဝန်”

ပြင်းရှကပါ ကိုယ့်လူသူဘက်သားအဖြစ် ထည်ကို ဆွဲခေါ် လာသည်။ တကယ်ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတော့ စန္ဒီက ကိုရိုးယားစတိုင် (လ်)စစ်စစ်နှင့် မှတ်တမ်းတင်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး

“ဟယ်...ပါးချင်းကပ်ထား၊ ကိုပြင်းရှ ထည့်ကိုဖက်ထား လေ”

“ထည် တောင့်တောင့်ကြီးမနေနဲ့”

“သတို့သမီးကို ခါးကနေ မြှောက်ချီတဲ့ပုံရိုက် ဟော့ကောင်”

“ဒီကောင်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“မင်း ဒီလိုချီတာတောင်မနိုင်ရင် ကျွန်တာဘာမှမနိုင်နိုင် ဘူးနော်၊ ဟီး ဟီး အိမ်ထောင်စီမံခန့်ခွဲမှုပြောပါတယ်”

ဆိုပြီး ပြောချင်သောစကားတွေက ဘာရည်ရွယ်မှန်းမသိ ပေမဲ့ ရိုးသားခြင်းထက် ဆန်းပြားနေတာ ထည် ရိပ်မိပါသည်။

အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိသော ထည့်သူငယ်ချင်းမကတော့ များစွာ သော ပုံတွေရိုက်ပြီးမှ မချင့်မရဲအသံနှင့်...

“နင် အရင်လိုမဟုတ်ဘူးထည်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ အသက် မပါဘူး”

တဲ့။ ထည်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်...

“အသက်မပါရအောင် ငါကသေနေလို့လား”

လို့ ဘုတောတောပစ်သည်။ စန္ဒီကလည်း...

“လူသေရိုက်တာမှ စိတ်တိုင်းကျပြုပြင်လို့ရဦးမယ်၊ မသေ မရှင်ကြီးကမှ စိတ်ပျက်စရာ”

တဲ့လေ။ ထည်ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောချင်စိတ်မရှိ အောင် စိတ်ကုန်ခမ်းလျက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျောခိုင်းစကားပြော နေသော ပြင်းရှကတော့ အပူအပင်မရှိသူလို ရယ်လို့မောလို့။ ဒင်းကိုကြည့်ပြီး မကျေနပ်ခြင်းတွေ ပလုံစီနေရသည့်အထဲ တွေးမိ တာက ထည် ဘာကိုပူပင်နေပါသလဲ။

လျှောက်လာ၏။ ထည်က မင်္ဂလာပွဲ၌ မိတ်ကပ်တွေနှင့် ပြင်ဆင်ထားသော မျက်နှာကို သန့်စင်ပြီးဖြစ်လေရာ တိုနာလေးပုတ်ပြီး နိုက်(ထ်)ခရင်မိကို မျက်နှာအနှံ့ အစက်ချရင်း...

“စောစောစီးစီးပြောရင် သတင်းတွေပြန့်ကုန်မှာစိုးလို့ လက်ထပ်ပွဲပြီးမှ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖွင့်ပြောဖို့ စီစဉ်ထားတာ၊ ငါ့အဖေအကြောင်း ငါအသိဆုံးဟဲ့၊ ဒီလိုဟန်ဆောင်လက်ထပ်တယ် ဆိုတာ သိလို့ကတော့ အာဘူဂျီရဲ့ ဒေါသက ဆူနာမီလှိုင်းထက်ကြီးမှာ၊ တော်ကြာ သူ့နဲ့မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမှ ဘာအစီအစဉ်မှ ဆွဲလို့မရဘဲ တကယ်အိမ်ထောင်ကျကိန်းဆိုက်မှာ”

ထည်က စကားလည်းပြော၊ ရေချိုးခန်းထဲက ဝတ်ပြီး ထွက်လာသည့် အဖြူရောင်ရင်တစ်ခြမ်းဖုံးပါ စည်းကြိုးနှင့် ဝတ်ရုံအားလဲရန်နေရာက ထသည်။ စန္ဒီမှာလည်း ထည်က ထခြင်း၊ သွား သွားခြင်း နောက်ကလိုက်ကာ...

“ဒါဖြင့် နင်နဲ့သူက ကွာရှင်းကြမှာပေါ့”

ဝီရိထဲမှ ညအိပ်ဂါဝန်ကို ထုတ်ရင်း ထည်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟဲ့...ကွာရှင်းရင် အမွေမရဘူးဆို”

“ရအောင်လုပ်ဖို့နည်းလမ်း ငါရှာပြီးသား၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အကူအညီတော့လိုတယ်”

အခန်း (၁၅)

“ဟမ်...ဘာ...ဘယ်လို”

အသစ်စက်စက် နှစ်ယောက်အိပ်မေ့ယာကြီးပေါ်ကနေ အလန်တကြား ခုန်ထပစ်သော စန္ဒီဖြစ်အင်အား ထည်က မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် တွေ့နေရသည်။

“နင်တကယ်ပြောတာလား ထည်”

ထည်က ခေါင်းလျှော်ပြီးစမို့ ဆံပင်ခြောက်ရုန်ပေါင်းထားသော သဘက်အဖြူကြီးအား ဆွဲဖြည့်ချရင်းက...

“ဪ...တကယ်ပါဆို၊ ဒါ ငါလိမ်စရာလားဟဲ့”

“နင်က ငါ့ကို စောစောစီးစီးမပြောဘဲနဲ့”

စန္ဒီကပြောရင်း ခုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ သူမအား

“ငါက ကူညီရမယ်”

စန္ဒီက မယုံသလိုမေးရင်း မှောက်ကလိုက်သည်။ အဝတ်လဲရန်အတွက် ထည်က အဝတ်လဲခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်မှ အပြင်မှာ စန္ဒီရပ်ကျန်နေ၏။ ထည်က အဝတ်လဲနေရင်းက

“သူလည်း အခုလောက်ဆို သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်နေလောက်ပြီ စန္ဒီရဲ့၊ ငါစိတ်ပျက်စေမဲ့ နည်းလမ်းတွေအတွက်လေ၊ ငါစိတ်ပျက်တာဟာ သူ့ကို ကွာရှင်းခွင့်တောင်းလာတဲ့အထိဆို ပြီးပြီလေ၊ သူ နိုင်သွားပြီ”

“နင်တို့ဟာက ပြောသလောက်မလွယ်ဘူး ထည်”

“အမွေတွေ တနင့်တရိုးရမဲ့ကိစ္စဟဲ့၊ လွယ်တာတော့ ရှိမလား”

“အေး...အဲဒီအမွေတွေမရခင် နင်အရင်ပါသွားမှာကို ငါကပြောတာ”

“ငါ...သူ့ကိုမချစ်ဘူး စန္ဒီရ”

“ဟဲ့...ဟဲ့ကလည်း နင့်အချစ်ကိုပဲ တောင်းရမဲ့အချိန်မှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ဘာတောင်းမှာလဲ”

ညဝတ်အင်္ကျီလဲပြီး အခန်းထဲမှထွက်ကာ ဘေးနံရံ၌ ကျောမှီစောင့်နေသော စန္ဒီအား လှည့်မေးမိတာ အလန့်တကြား။

စန္ဒီကတော့ သူမကို ‘တုံးလိုက်တာလွန်ရော’ လို့ မပြောရုံတမယ် ခံခဲ့ကြည့်ရင်း...

“ဒီတစ်အိမ်လုံးကြီးမှာ နင်နဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း၊ ငြီးတော့ မိဘကိုယ်တိုင်က သဘောတူကြည့်ဖြူပြီး ပေးစားထားတာ၊ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ နင်တို့ပဲသိတာလေ၊ နင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တကယ့်လင်မယား”

“အေး...အဲဒီတော့”

“ဟဲ့...သူ့စိတ်ထင်တိုင်းပြုမှုခွင့်ရအောင် အခြေအနေက အားလုံးသူဘက်မှာ”

“ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ စာချုပ်ရှိပါတယ်”

ထည်က မွေ့ရာ၌ အိမ်ခံဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ စန္ဒီကလည်း ထည့်ဘေးနားတွင် ပစ်ခတ်ဝင်ထိုင်ရင်း...

“စာရွက်ပေါ် ဘောပင်နဲ့လက်မှတ်ထိုးတာလေးတစ်ခုကိုပဲ နင်က အားကိုးအားထားနဲ့၊ အဲဒီလိုသဘောတူညီချက်တွေကို လူတိုင်းသာ စောင့်ထိန်းမယ်ဆိုရင် ဟွန်း ကမ္ဘာကြီးပူဇွေးလာစရာ အကြောင်းလည်းမရှိဘူး၊ စစ်ဖြစ်နေစရာ အကြောင်းလည်းမရှိဘူး၊ အခု နိုင်ငံတကာမှာ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးဆိုပြီး စာချုပ်တွေချုပ်၊ ချုပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ပစ်တာပဲ၊ ကဲ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ့ကိုလားမေးနဲ့၊ အကြံရလိုရငြား နင့်ကိုခေါ်ထားမိပါ

တယ် အခု နင်ပြောမှပဲ ငါက အကြမ်းဖက်ပဲခံရတော့မလိုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ သတ်သေလိုက်ရမလို့နဲ့ တော်တော်အခြေအဆဲ ဆိုးနေပြီ”

ဆောင့်အောင့်ပြီး ထည်ကပြောပစ်သည်။ အကူအညီရ မလားဆို တိုင်ပင်ပါတယ် တစ်ခါတည်း ပြောပစ်တာက နိုင်ငံ တကာအရေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီးတောင်။ ထည်က မွေ့ယာထက် ပက်လက်လှန်လှဲချပစ်တော့မှ စန္ဒီက သူမကိုငဲ့ကြည့်ရင်း...

“အဆိုးဆုံးကိုတွေးထားမှ ကိုယ့်ဘက်က လစ်ဟာကွက် မရှိအောင် ပြင်ဆင်နိုင်မှာပေါ့ဟဲ့”

“အေးလေ...နင်က ပြင်ဆင်ဖို့မပြောနဲ့ အဆိုးဆုံးတွေပဲ ရွေးပြောနေတာကိုး”

“ကဲ...ထားတော့၊ အခု ငါပြင်ဆင်ဖို့ပြောပြမယ်”

ဒီတော့မှ ထည်က ဆတ်ခနဲထထိုင်ကာ စန္ဒီနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း...

“ပြော...ငါ ဘာပြင်ဆင်ရမလဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီည သောက်ကြစားကြမှာပေါ့”

“အဲဒါ အဓိကအချက်လေ၊ ဘတ်ချလာနိုက်ဆိုပြီး မ,သွားတာပဲ”

ထည်ကပြောရင်း ရှုံ့မဲ့ကာမျက်နှာလွှဲတော့ စန္ဒီက ပြောင်

ခနဲ လက်ခုပ်အကျယ်ကြီးထတီးရင်း...

“အေး...အဲဒါပဲ ထည်”

“ဘာ...အဲဒါလည်း ဖြည်းဖြည်းသက်သာလုပ်စမ်းပါ၊ လူကိုလန့်သွားတာပဲ”

“အေး...ရှေ့လျှောက် နင် ဒီထက်လန့်စရာတွေရှိသေး တယ်”

“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

“ဘာရမှာလဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အစာအိမ်ထဲ အရက် ကလေးဝင်သွားရင်လေ မဟုတ်တာတွေမြင်လာ၊ မထင်တာတွေ လုပ်လာတတ်တာမျိုး၊ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အမြောက်အပင်စကားကြောင့် ပိုရဲရင့်လာတတ်တယ်”

“ဟဲ့...အဲဒီတော့”

အားကိုးတကြီးနှင့် ထည် မေးမိခြင်းပါ။ စန္ဒီပြောသမျှ ဖြစ်ပျက်နေတတ်တာ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုတွေထဲ ထည် မြင်ဖူးနေသား ပဲဥစ္စာ။ တော်ကြာ ဒင်း မူးမူးရှူးရှူးနှင့်ပြန်လာပြီး ထည်မှာ မျက်ဝန်း ကို ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ချပစ်သည်။ အမြင်မတော်တာတွေ အာရုံထဲ ဝင်လာ၍ပါ။ စန္ဒီကတော့ ထည်အား ပခုံးချင်းပစ်တိုက်ရင်း...

“နင့်ကို သူ စိတ်လည်းပျက်စေရမယ်၊ ပြီးတော့ နင့်ကိုယ် နင်လည်း ကာကွယ်ပြီးသားဖြစ်အောင်”

“ငါ...ငါဘာလုပ်ရမလဲ စန္ဒီ”

ပညာရှိစတိုင်လ်ဖြင့် စန္ဒီက မျက်လုံးကိုမှေးစင်းပြီး မေးဖျားကို လက်ညှိုးလက်မနှင့်ထောက်ကာ...

“နင်...လုပ်ရမှာက...”

• • •

အခန်း (၁၆)

“တကယ်ပြန်ပါပြီ မားသားရဲ့၊ ခြံကိုတောင် လှမ်းမြင်နေပြီ”

“မင်း...အလွန်အကျွံတွေများ သောက်သလား သားရယ်”

“မားသားရာ ဒီမှာစကားပြောနေကြတာပဲ၊ ဖုန်းထဲကနေ အသံကို ချက်(ခဲ)လုပ်ကြည့်လေ၊ ဒီလောက်မြူးကြွနေတဲ့အသံက အူးလွန်နေတဲ့အသံဖြစ်မလား”

“အေးပါ...ပြီးတာပဲ၊ မင်းအခုအိမ်ရောက်ပြီလား”

“ခြေရောက်ပြီ”

ပြင်းရှက ဖုန်းပြောလက်စနှင့်ပင် ကားအောက်ဆင်းပြီး

သံတိုင်တွေကြားထဲ လက်လျှိုဝင်ကာ ခြံသော့ဖွင့်သည်။ မင်္ဂလာနှင့် ပြီးကတည်းက ဒီအိမ်မှထွက်သွားတာမို့ သူ့မှာ ဝတ်စုံတောင်ထဲ မသွားရသေး။ ကုတ်အဖြူ၊ စတိုင်ပင်(နီ)အဖြူနှင့် သတို့သား အဆောင်အယောင်တွေက ရှိတုံးပင်။

“ညဉ့်နက်မယ်ဆိုရင် ခြံသော့နဲ့အိမ်သော့ပါ ယူသွား တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားတော့ အိပ်တော့မှာ၊ လာမနို့နဲ့၊ မနှောင့်ယုတ် နဲ့”

လို့ပြောတုံးက သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း မသိသေး သော ဟန်စိုးတို့နှစ်ယောက်က...

“ဟေ့ကောင်...ဒါ မင်္ဂလာဦးညနော်၊ သူပြောသခူ ခေါင်းညိတ်ရုပ်လုပ်မနေနဲ့”

“ဘယ်လောက်ညဉ့်နက်ပါစေ နိုးအောင်နိုး၊ ဒါ နှောင့်ယုတ်တယ်မခေါ်ဘူး”

တဲ့။ စားသောက်ဆိုင်ရောက်မှ အကြောင်းစုံ သူရှင်းဖြန့် သာ အဖြစ်ကုန်ကိုသိသွားတာ။ ဒါတောင် အတိအကျယုံကြည်တာ မျိုး မဟုတ်။

“မိဘကလည်းသဘောတူ၊ ဂုဏ်ထည်ဝါကလည်း တကယ့်ချစ်စရာလေးကို မင်းအတွေးအခေါ်တွေ မှားနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ပြင်ရှု၊ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းအပ်ခြင်းနဲ့”

ဘာ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ ဂုဏ်တစ်ခုဆိုတာမှန်ပေမဲ့ ထိန်းသိမ်း ခုတ်ကိစ္စအမျိုးအစား ကွာသေးတာမျိုးလေ”

“ရိုက်(ထိ)ညီဇော်၊ မင်းပြောတာ ငါထောက်ခံတယ်၊ ကောင်းမှုတစ်ခုပြုဖို့အတွက် စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းနေတဲ့လူကို ငါတို့ က ယောက်ျားကောင်းလို့ မသတ်မှတ်ဘူး”

တဲ့။ နှစ်ယောက်သား တစ်ခွက်တဖလားစီ သောက်ပြီးမှ နှုတ်ရွှင်အရွှင်နေကြတာများ အတိုင်အဖောက်ကိုညီလို့။ သူကတော့ ဆိုင်မှာစထိုင်ကတည်းက မားသားကြီးဖုန်းက တတိတိုင်နေပြီ။

“သားရေ အရမ်းမသောက်နဲ့နော်၊ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်း ပြန်ရမှာ၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

လို့ ဖုန်းဆက်ပြောတာတစ်မျိုး။ မက်ဆေ့(ချ်)ပို့ပြီး...

“ပြန်တော့လေ ပြင်းရှုရဲ့၊ အိမ်အသစ်မှာ သမီး တစ်ယောက်တည်း”

ဆိုတာတသွယ်နှင့် သူ ဆိုင်မှမထွက်မချင်း အမိန့်တွေပေး နေတာ။ အခုဆိုင်မှထွက်ပြီး အိမ်ပြန်လမ်းပေါ်မှာဆိုတော့လည်း

“မြန်မြန်အိမ်ပြန်စမ်း သား၊ ဒီမှာ ဦးရှိန်ဝါ ထည်ဝါဆီ ဖုန်းဆက်တာမရလို့တဲ့၊ အိမ်ဖုန်းရော ဟင်း(နီ)ဖုန်းရော ဘာတစ်ခု မှမကိုင်ဘူးတဲ့၊ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်”

ဆိုတာနှင့်ပဲ သူ့မှာ တက်သုတ်ရိုက်ကားမောင်းပြီး အိမ်ပြန်

လာရတာ။ ပြင်းရှက် ခြိသော့ဖွင့်၊ ခြိတံခါးတစ်ဖက်တွန်းဖွင့်၊
ပြီးမှ ကားပေါ်တက်၊ ခြိထဲကားသွင်း၊ ကားထဲကတစ်ခါပြန်ဆင်း
ခြိတံခါးပိတ် လုပ်နေတုံးမှာပင် မားသားကြီးအသံက ဖုန်းထဲမှ
တစ်ခါထပ်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဟဲ့...သား ခြိထဲရောက်ပြီလား၊ ခြိထဲမှာရော အေးအေး
ဆေးဆေးပဲလား။”

“အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ မားသားရာ၊ ဟိုကောင်မလေး
အိပ်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ မားသားရေ ခြိစောင့်တစ်ယောက်တော့ ဒီလို
ပိုပေး၊ ဒီမှာ အဖွင့်အပိတ်လုပ်ရတာနဲ့ပဲ သောက်လာတဲ့အမူးတွေ
တောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိဘူး။”

ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်ဆီ ကွေပတ်မောင်းလာရင်
သူကပြောတော့...

“အေး...အေး မနက်ဖြန်ပို့လိုက်မယ်၊ အိမ်အကူကလေး
မတစ်ယောက်လောက်ရော မလိုဘူးလား၊ ထည့်ဝါလေးက ဘာ
လုပ်တတ်တာမဟုတ်သေးဘူး၊ တော်ကြာ နှစ်ယောက်သား စား
သောက်ရေး အဆင်မပြေနေမှာစိုးလို့”

“အာ...မလိုဘူးမားသား အဲဒါတော့မပို့နဲ့”

သူက ပေါ်တီကိုအောက်ရပ်ပြီးသော ကားကို စက်သံ
ရင်း တံခါးဖွင့်ဆင်းကာ အသည်းအသန်ငြင်းရသည်။ ခြိစောင့်

ကိစ္စမရှိ။ ခြိထဲမှာနေခိုင်းလိုက်ရင် အိမ်ကြီးထဲက ကိစ္စတွေကို
မလေ့လာအကဲမခတ်နိုင်။ အိမ်ဖော်ဆိုတာက စားအတူသွားအတူ
ခွဲ သူတို့ဟန်ဆောင်ထားသမျှအားလုံး တွေ့မြင်နိုင်သည်လေ။

“ဟဲ့...အိမ်အကူမရှိတော့ အစားအသောက်က”

“အဆင်ပြေသလိုပေါ့ မားသားရဲ့၊ အိမ်ပြန်ပြီး လားစားရင်
လည်း စားမှာ”

ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာပြောရင်း အတွင်းသံပန်းတံခါးကို
သော့လှမ်းဖွင့်ရသည်။ သံပန်းပွင့်သွားမှ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကျွန်းတံခါး
မကြီးကိုဖွင့်ကာ ဖိနပ်ငုံ့ချွတ်၏။ မားသားကတော့ တစ်ဖက်မှ
သူ့အဖြေကို သဘောကျသွားရင်း...

“အေး...အေး ဟုတ်တာပေါ့၊ ညားခါစဆိုတော့ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်နေချင်ရှာမှာပေါ့၊ ပြီးရော သားရေ အိမ်မှာလာစား
လည်းရတာပဲ”

“အင်းလေ...သွားလာချိန်က အလွန်ဆုံးကြာ နာရီဝက်
ပေါ့၊ မားသားက ပူစရာမရှိ ရှာကြံပြီး”

“ပူရတယ်ဟေ့၊ မင်းတို့သဘောကျအတိုင်း အိမ်ခွဲပေး
လိုက်ရပေမဲ့ အခုထိ ကိုယ့်သားသမီးကို ကလေးလို့ထင်တုံး၊ စိတ်မချ
ဖြစ်တုံးလေ၊ ဒါနဲ့ မင်း အိမ်ထဲရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ မားသား”

သူက ဧည့်ခန်းဘက်ဆီ ကွေဝင်ရင်း ဖြေသည်။

“ဟဲ့...သမီးရော ဖုန်းခေါ်လို့မရလို့ အရင်သွားကြည့်စမ်း ပြင်းရှ၊ အိပ်ခန်းတွေဘာတွေထဲ”

“အိပ်နေတာနေ...ဟင်”

စကားဆုံးခွင့်မရှိလိုက် ဧည့်ခန်းဆိုဟ၌ မြင်ရသောမြင်ကွင်း ကြောင့် ပြင်းရှမှာ အံ့ဩလွန်း၍ ကိုယ့်ပါးမပ်ကိုတောင် ဘရိတ် မအုပ်နိုင်တဲ့အထိ အာမေဇိုတ်ထွက်သွားရသည်။ ထိုအခါ တစ်ဖက် မှ မားသားက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်...

“ဟဲ့...သား ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထည်ဝါလေး ဘာဖြစ်တာ လဲ”

“ဪ...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မားသားကြီးချွေးမ ဆိုဖာ ပေါ် အိပ်ပျော်နေလို့၊ ဒါပဲနော် မားသား”

အရင်ဦးအောင်နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းပိတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်တာက အညှိခဲရောင်ဆိုဟကြီးတွေ ဝိုင်းချ ထားသော ဧည့်ခန်းဆီ။

အခန်း (၁၇)

“အဟက်...ဟက် သတို့သားကြီး ပြန်လာပြီလား၊ ညာစရော ကြိုဆိုပါတယ်ရှင့်”

ပြောရင်း ဗြန်းခနဲ မတ်တပ်ထရပ်တော့ လူက ယိုင်ခနဲ ဖြစ်ကာ ဆိုဖာဘေးစီ တန်းချထားသည့် ပုလင်းတွေပေါ် လဲကျတော့ နာမို့...

“ဟာ...ဟေ့”

အော်ပြီး ပြင်းရှက လက်မောင်းရင်းတစ်ဖက်အား ပြောဆွဲ ဆိုက်ရသည်။ သူ့ဆွဲထားသည့်ကြားမှ သူမက ယိမ်းယိုင်ထိုးလျက်။ ပြင်းရှက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လက်မောင်းရင်းကကိုင်ကာ ဆိုဖာပေါ် ဝစ်တွန်းတော့လည်း အရုပ်ကြီးပြတ် အိခနဲ ထိုင်ကျသွားပြန်သည်။

“ကျစ်...မင်း ဒါဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဂုဏ်ထည်ဝါ”

“အဟက်...ဟက် ဆိုဂျူသောက်နေတာလေ၊ ကိုရီးယားလို”

“ဘာ...ဆိုဂျူ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုယ်သောက်လာသော ရိတ်တီအိုရိုတွေကောင် သူမနှင့် များစွာသော ပုလင်းတွေကို တွေ့ရတော့ လန့်ဖျန်ပြီး ထွက်ပြေးသွား ပြီလားမသိ။ ဂုဏ်ထည်ဝါကတော့ မျက်လုံးပင် ကောင်းစွာမဖွင့် နိုင်။ မျက်ကြောလေးစင်းစင်းနှင့် အသံက အာလေးလျှာလေးဖြစ်နေ ကာ....

“အဟင်း...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းတယ် ခေါင်းထဲမူးမူးနေတာပဲ”

“မူးမှာပေါ့၊ ဒီလောက်အထိ မင်းနှင်းကန်ပြီးသောက်ထား တာ”

“အဟား...ဟား ခင်ဗျား အေ့”

ပြောရင်း လေကလည်းတက်သေးသည်။

“စိတ်ပျက်သွားပြီမဟုတ်လား၊ အဟွန်း ဒါဆိုလည်း ကွာရှင်းပေးလေ”

“အောင်မာ...မင်းက ငါ့ကို ဒီလိုအကွက်ဆင်တာဆို ရမလား ဂုဏ်ထည်ဝါရယ်၊ တကယ်ကွာရှင်းတဲ့သူက ဘယ်သူဖြစ်

လဲ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပြင်းရှုက ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ဆိုဖာဆီ လုံးထွေးပစ် ခေါက်ရင်း သူမနားဝင်ထိုင်ကာ...

“ကိုင်း...မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူအရင်စိတ်ပျက်မလဲ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပြောကာ ပုလင်းအစိမ်းကိုဆွဲယူ၍ အဖုံးဖွင့်ကာမော့ချ သည်။ ဒါကိုလည်း ဂုဏ်ထည်ဝါက သဘောတကျ အော်ရယ်ရင်း

“ချီး...ယား(စ်)”

ပုလင်းပုလင်းချင်းတိုက်လိုက်၊ သောက်လိုက်နှင့် အချိန် နည်းမျှကြာသွားလဲမသိ။ ပုလင်းခွံတွေက ဘေးနားမှာ အတုန်း အရန်း။ လူတွေကလည်း အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်ချင်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တွေက မလျှော့သေးဘဲ...

“ဂုဏ်...ထည်...ဝါ”

“ပြော”

“မင်း အမွေရရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“တကယ်ပြောရမလား”

ထည်က သူပခုံးပေါ်မှီထားရာမှ ဆိုဖာကျောမှီပေါ် ကိုယ်ကိုပြင်မှီရင်းမေးသည်။ မျက်လုံးကိုတော့ ဖွင့်မရ။ ဖွင့်ထားပါ က မြင်မြင်သမျှ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေက ချားရဟတ်လို

ချာချာလည်နေ၍ဖြစ်သည်။ သူက အော့ခနဲလေတက်ရင်း...

“ပြောပါ...ဟ”

“ကိုရီးယားသွားမှာ ဟီး ဟီး”

“ဟီးဟီးနဲ့သွားမယ်၊ မကြားဘူးပါဘူးဟာ၊ လေယာဉ်ပုံနဲ့ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ မင်း ငါမူးနေပြီဆို မရစ်နဲ့နော်”

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျားကမှရစ်တာ၊ ဟီးဟီးဆိုတာ ရယ်တာ”

“ဪ...ဪ ရယ်တာလား”

ဆိုပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြတာ။ ပြင်းရှုမှာ တော်တော်နှင့် ခေါင်းပြန်မထူနိုင်။ ထည်ကတော့ ဆိုဖာနောက်နီပေါ် ခေါင်းတင်ထားရင်း...

“လီဗြောင်ဟွန်းနဲ့ သွားတွေ့မှာ”

“အဲဒီမင်းသားကို ငါသိတယ်၊ ဖိုက်တင်ကောင်းတယ် ဒါပေမဲ့ မချောဘူး”

“ယောက်ျားဆိုတာ ချောဖို့မလိုဘူး၊ အဟွန်း ယောက်ျားပီသဖို့ပဲလိုတာ”

ပြောရင်း ထည်က ပြင်းရှပခုံးပေါ် တစ်ကိုယ်လုံးပစ်ခတ် မှီချရင်း...

“အိုပါး...အိုပါးကရော”

“အို...ပါး ကလား”

ချာချာလည်အောင် ဆိုဂျူအစွမ်းနှင့် မူးနေသဖြင့် အခေါ်အဝေါ်အသုံးအနှုံးတောင် မင်းနဲ့ငါတွေလို စိမ်းကားရက်စက်တာမျိုး ဟုတ်ဘဲ နူးညံ့ခြင်းတွေအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီး သူပခုံးပေါ်မှီထားသော ထည့် ဦးခေါင်းအား ပါးပြင်နှင့် ပြန်မှေးအပ်ထားသည်။ သူက မူးယစ်ရီဝေနေသဖြင့် အိပ်ချင်စိတ်တွေ ကြီးမားပြင်းထန်လာတာ အမှီအတွယ်တစ်ခုတွေ့တာနှင့် ပစ်ခတ်ပြီး မှေးမှီတတ်တာ အမှူးသမားတွေအကျင့်ပဲလားတော့မသိ။ အခုလည်း ပြင်းရှက ချက်လုံးတောင်မဖွင့်နိုင်ဘဲ...

“အိုပါးက ထေလာဆွိဖ်ကို စီးရီး(စ်)ထုတ်ပေးမှာ”

“ဟား...ဟား ဟိုကဓာတ်ပြားချပ်ရေ သန်းကျော်ရောင်းထားရတာ၊ အိုပါးလို ပါချီပါချက်ပရိုဂျူဆာနဲ့ အခွေထုတ်မလား၊ အိပ်ပွယ်လုံးဝမရှိ”

“အောင်မာ...မင်းကျတော့ရော လီဘောင်ဟွန်းနဲ့တွေ့မယ်တဲ့၊ အဟွတ် ဟိုကအသက်ကြီးကြီးကို”

“လီဗြောင်ယွန်းပါ နာမည်မမှားနဲ့”

“သိဒယ်...သိဒယ်”

“ထည်ကလည်း ကြိုက်ဒယ်”

“မင်းက ကြီးမှကြိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“ဟုတ်...ဒယ်၊ အသက်ကိုပြောတာနော်”

“အင်း...အင်း ငါလည်း အသက်ကိုပြောဒါ”

စကားလုံးတွေပါ မဝိသတော့ဘဲ ပြင်းရှက် ဆိုဖာမေး တစ်ဖက်သို့ စောင်းပြီးလဲကျသွားတော့သည်။ ဒါကို ထည်ကလေး လံသည့်မျက်ခွံအား မရအရ ဖွင့်ကြည့်ရင်း...

“အဟား...ဟား အိုပါး မူးတွားဘိ၊ ငါလည်း မူးဘိ ဝါး...အိပ်...ချင်လိုက်ဒါ”

ထိုင်ရာမှ ပျင်းကြောဆန်ပြီး ထရန်ကြီးစားပေမဲ့ အရည်း နှိုးသာ။ ထည်သည် ဆိုဖာပေါ် ထပ်ခါထပ်ခါ ပြိုလဲကျရင်းက မူးယစ်ရီဝေခြင်းသည် အိပ်ချင်စိတ်ကိုပါ သူမအတွက် လက်ဆောင် ပေးခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၈)

“အား...နေကလည်းထိုးလိုက်တာ၊ မျက်နှာတည့်တည့် ဝဲ၊ အင်း အွန်စော လိုက်ကာလာပိတ်စမ်း”

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထည်က အော်ရင်း ကိုယ်ကို ဒီဘက် စောင်းအိပ် ရုတ်တရက် လေဟာနယ်ထဲ လွင့်သွားသလို ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးသွားပြီး...

“ဘုတ်”

“အင့်”

“သေပါပြီ၊ အားလားလား”

အလန်တကြားအော်သော အသံကြောင့် ထည်က မျက်ခွံ ကို အတင်းကြီး ပြူးပြဲကြည့်သည်။ ထိုအခိုက် ထည်တွေ့ရတာက

သူမဝမ်းလျားထိုးပြီး ပြုတ်ကျသွားသောအခါ အောက်၌ခံထားသော အရာဝတ္ထု ပျော့စိစိကြီးသည် ထည်ထင်ထားသော မွေယာတစ်ခု မဟုတ်သောအခါ...

“ဟင်...ခင်ဗျား...အို...ပါး”

“အိုပါးတွေ အိုပက်တွေ ခေါ်မနေနဲ့၊ မင်းအရင်ဘေးဖယ် အား...သေပါပြီ”

ထည် ကမန်းကတန်းထပေးပြီး ဆိုဖာပေါ်တက်ထိုင်မှ သူက ဆိုဖာနှင့် မှန်စားပွဲကြားနေရာလွတ်ကနေ ကြုံးရုန်းပြီးထလာ သည်။

“တောက်...မင်းကိုယ်ကြီးနဲ့ ပြုတ်ကျတာ၊ ခါးရိုးကျိုး ဖြီးလားမသိဘူး”

“အိုပါးက ဒီမှာဘာလို့လာအိပ်နေတာလဲ”

“ဟင်”

ဒီတော့မှ ပြင်းရှလည်း နာကျင်သော ခါးနားတစ်ဝိုက်ကို လက်နှင့်ဖိထားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်အား ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့် ပြီးမှ...

“မင်းကရော ဒီမှာဘာလို့ရှိနေတာလဲ”

“ထည်...လား”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးပုံနှင့် ခေတ္တငြိမ်သက်သွားပြီးမှ...

“ဒါ...ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်တဲ့နည်းပဲ၊ ပြီးတော့ ဆိုဂျူသောက်တာက ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုလေ၊ ထည် နင် ခေဇဝါဖြစ်မနေနဲ့၊ ငါ ဒီအိမ်ရာထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ စီးတီးမတ်(ထ်) ဘနေ သွားဝယ်ပေးမယ်”

ဆိုပြီး စန္ဒီရဲ့အကြံပေးစကား။ နှစ်ဦးသားစိတ်တူကိုယ်တူ နှင့် စီးတီးမတ်(ထ်)သွားကာ ဆိုဂျူတွေ အမြောက်အများဝယ်လာပုံ။

“ဆိုဂျူသောက်လို့ မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားတာပဲရှိမယ်၊ တခြား ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူး၊ သူ မမူးခင် နင် ဦးအောင်မူးထားတော့ သူလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

တဲ့။ စန္ဒီစကားက ဟုတ်တုတ်တုတ်ဆိုပြီး ဆိုဂျူတွေ သောက်ပစ်တာ ဘယ်နှပုလင်းမြောက်မှန်းမသိမှာ ပြင်းရှ ပြန်လာ တာကို သတိရသည်။ ထို့နောက် အတူတူသောက်ကြရင်းက...

“ဒါဆို...ညက ခင်ဗျားနဲ့ထည်”

“အေး...ဒီနားမှာပဲ အိပ်ပျော်သွားကြတာ”

ပြင်းရှက ရေ(ဖိ)ပါသော ဆံပင်တိုတိုကို ရှေ့နောက်ဆွဲဖွ ရင်း ပြောသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အင်္ကျီတောင်မလဲရသေး။ ထုတ်ကိုချွတ်ပြီး လုံးထွေးထားတာက တစ်ဖက်ဆိုဖာထောင့်မှာ အပုံလိုက်လေးကျနေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆိုဂျူပုလင်းတွေက လဲတချို့ထောင်တချို့။ အာလူးကြော်ခွံတွေ၊ ငါးမုန့်ကြော်အခွံတွေ

က ပြန်ကျလျက်။ စားပွဲပေါ်ရှိ နံရိုးကင်ပန်းကန်ကလည်း အချဉ်
တွေနှင့်ရောပြီး ရွံ့ရှားဖွယ်ရာဖြစ်နေလေသည်။ ပြင်းရှုက ထိုအရာတွေ
ကို မျက်လုံးဝေကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ နေရာမှ ထသွားမည်
အပြု...

“ဟေ့လူ”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲတော့ ပြင်းရှုက မကြည်
မသာနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ထည်က ဆွဲထားသောလက်ကို
မလွှတ်ဘဲ ပွရှုပ်ခြင်းတွေကို မျက်စပစ်ပြရင်း...

“ဒါတွေ ရှင်း”

“ဘာ”

“ဒါတွေ ရှင်းလို့”

“မင်းဟာမင်း ရှင်းပေါ့”

မျက်ခုံးကိုကျုံ့ဝင်သွားအောင် အတွန့်ချိုးရင်း ပြင်းရှုက
ပြောတော့

“ဘာပြောတယ်”

ဝုန်းခနဲ ဆိုဖာပေါ် ထခုန်ထကာ လူကို ချက်ချင်းခုန်အုပ်
တော့မဲ့အတိုင်း ပြင်းရှုကလန့်ပြီး နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်တော့
သူမက ပိုနိုးအောင် အနားသို့တိုးကပ်ရင်း...

“ဒါ...ခင်ဗျားလည်း စားသောက်ထားတာလေ၊ ခင်ဗျား

ဒါရှင်းရမယ်”

“ဟ...ဒါပေမဲ့ ငါလုပ်ထားတာမဟုတ်ဘူးလေ၊
မင်းဟာမင်း ပြင်ဆင်သောက်စားနေပြီးမှ မင်းဖိတ်ခေါ်လို့ ငါဝင်
သောက်တာပဲ၊ ဟင့်အင်း...ငါ မရှင်းနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ယောက်ျားလေ၊ ဘာလဲ မယုံဘူးလား”

ကြည့်စမ်း...ရုပ်ကပြီတိတိနှင့် ထည့်မျက်နှာနားကပ်မေး
သောပုံက ထည့် ဟွန့်ခနဲနှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

“မယုံဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်...ယောက်ျားဆိုတာ ခေါင်းမရှောင်ဘူး၊
ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ် တာဝန်ယူရတယ်၊ ခင်ဗျားက တခြားအစိတ်အပိုင်း
တွေသာ ယောက်ျားဖြစ်ပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျတော့”

ထည်က ဆက်မပြောချင်သလို ပခုံးကိုခုံတွန့်ပြတော့ သူက
ဒေါသတွေနှင့် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်အောင်ရှိကာ မျက်လုံး
တွေက မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်။

“မင်း...မင်းက”

ဟူသည့်စကားကလွဲပြီး တခြားစကားမထွက်နိုင်ဘဲရှိလေ
ကာ...

“တိ...တိ”

နှစ်ယောက်စလုံး ဖျတ်ခနဲ လန့်သွားသည်။ ကားဟွန်းသံက သူမတို့နှင့်နီးနီးကပ်ကပ် ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် အိမ်ဝသို့ ဖျတ်ခနဲ လည်ပင်းလိမ်ကြည့်ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“တိ...တိ...တိ”

ဟွန်းသံနှင့်အတူ ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံနှင့် စကားသံ သဲ့သဲ့ပါ ကြားရသောအခါ နှစ်ယောက်သား ခေတ္တငြိမ်ငြိမ်းမှ ခိုင်ဗင်ပစ်၍ သိမ်းဆည်းကြတာက ရှုပ်ပွေ့မှုများကိုဟုဆိုလျှင်...။

• • •

အသန်း (၁၉)

“ဪ...ခက်တာပဲ ဒီကလေးတွေက၊ ဒီလောက် ကားဟွန်းတီး၊ ဘဲ(လ)နှိပ်တာတောင် ထွက်မလာကြဘူး”

“အိမ်ကအကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘဲ အိပ်ရာမထကြ သေးတာလား၊ မသိဘူးလေ”

ဦးရှိန်ဝါက ပေါ်တီကိုအောက်မှာပဲရပ်ရင်း ခြံထဲတစ်ပတ် အကြည့်စေ့ကြည့်ကာပြော၏။ ဒေါ်ချိုသင်းရီက ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညှိတ်ရင်း...

“အင်း...ဖြစ်နိုင်တယ် အစ်ကို၊ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတယ်ဆိုပြီးလေ၊ ဪ...ဒါနဲ့ ကိုဖိုးလူ”

“ဟုတ်ကဲ့...အမိနဲ့ရှိပါ ဆရာကတော်”

ကားဘေးအန္တရာယ်ရှိလေးမတ်တပ်ရပ်နေသော ဦးဖိုးလူက တရုတ်တစ်ယောက်ထူးသည်။ ဒေါ်ချိုသင်းရီက တံခါးကို ကျောခိုင်းရပ်၍ ဟန်ပါပါလက်ပိုက်ရင်း...

“ဒီအိမ်ဒီခြံကို ဘာကြောင့်ပို့ရတယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှင်သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီခြံကြီးနဲ့ သားနဲ့သမီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ပါ”

“သူတို့နေပုံထိုင်ပုံ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံက အစနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကတော်”

“ဟုတ်ကဲ့ချည်းလုပ်မနေနဲ့၊ ဒီလိုစောင့်ကြည့်ခိုင်းတာကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မသိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာကတော်”

အတိုင်အဖောက်ညီနေသည့် ဇနီးသည်နှင့် ဦးဖိုးလူအား ဦးရှိန်ဝါက တစ်ချက်ပြုံးကြည့်ရင်း တံခါးအားထိ ရောက်လာကာ

“အဲဒီလောက်အထိ စိုးရိမ်စရာလိုလို့လား မိန်းမရာ သားနဲ့သမီး လက်ထပ်ပြီးသွားကြပြီပဲကို”

“လက်ထပ်ပြီးလို့ ပိုစိတ်ပူရတာ အစ်ကိုရဲ့၊ ကိုယ့်သားက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ခပ်များများနဲ့ အသည်းအသန် ငြင်းနေရာက ချက်ချင်းကြီး ခေါင်းညိတ်ပစ်တာကိုပဲ စိတ်ထဲထူးဆန်းနေတာ”

“အဟွန်း...ကိုယ့်သမီးလည်း ဉာဏ်များတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေ အဲဒီလောက်အထိ မိုက်မဲမယ်တော့မထင်ဘူး”

“ချိုလည်း အစ်ကိုထင်သလိုပါပဲ”

“ကဲ...ခေါ်ကြည့်ပါဦး၊ ကိုယ်က အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ ရုံးမှာမိတင်ရှိတာကို”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဘဲ(လ်)နှိပ်ရန် လက်အလှမ်းမှာပဲ အတွင်းက တံခါးချပ်က ရှုပ်ခနဲ ပွင့်သွားပြီး...

“ဟော...ဘယ်သူတွေလဲလို့ အာဘူဂျီနဲ့ အန်တီချိုကိုး၊ အိုပါးရေ ဒီမှာအန်တီချိုတို့လာတယ်”

ထည်က အထဲကို လည်ပင်းလိမ်လှမ်းအော်ရင်း အခုမှ သိသောဟန် ဆောင်ရသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ကားရပ်သံ၊ ဟွန်းသံကြားကတည်းက သိပြီးသား။ အထဲက ရှုပ်ပွနေသော ပစ္စည်းတွေ ရှင်းလင်းနေရလို့သာ။

“လာ...အန်တီချို”

ထည်က ပျာပျာသလဲ တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ဖခင်ဖြစ်သူကို တော့ လက်မောင်းကိုလှမ်းတွဲချိတ်ကာ...

“အာဘူဂျီကို ထည်က သတိရနေတာ”

ခပ်ခွဲခွဲလေးပြောတော့ ဦးရှိန်ဝါလည်း ရင်ထဲမကောင်း။

ဒီသမီးဟာ သူနှင့်အမြဲ ရင်အုပ်မကွာရှိခဲ့သည့်သမီး။ စိတ်ဓာတ်ရော အပြောအဆိုရောက အရာရာကလေးဆန်လွန်းသဖြင့် ဒီလိုစိစဉ်ရ ပေမဲ့ သူလည်း သမီးကို နှမြောတာ သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံး။ ထို့ကြောင့် ဦးရှိန်ဝါက သမီးပခုံးလေးကို ဖက်၍ ဧည့်ခန်းထဲခေါ် လာရင်း...

“ဖေဖေတို့လည်း သတိရလွန်းလို့ အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း ရောက်လာတာပေါ့၊ သမီးမခွဲနိုင်ရင် ဟိုအိမ်မှာပဲပြန်နေလေ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ လေးယောက်သား နေနေကျ ကနေ သမီးတို့နှစ်ယောက် ခွဲထွက်သွားတော့ အန်တီချိုတို့လည်း နေရတာဟာတာတာကြီး၊ မနေတတ်ဘူး၊ ဒီခြံကို ဦးဖိုးလူနဲ့လွဲထား ပြီး သမီးတို့က ဟိုမှာတစ်လှည့်လာနေပေါ့”

“ဦးဖိုးလူက ဘယ်သူလဲ အန်တီချို”

ထည်က ထထိုင်တော့လည်း ဖခင်အနားမှာပဲ ကပ်ထိုင် ကာ မေးခွန်းထုတ်တော့...

“ဒီခြံစောင့်ဖို့လေ၊ ညက မောင်ပြင်းရှက သူ့အမေကို အမှာတော်ပါးတာ”

အဘူဂျီက ဝင်ဖြေသည်။ ထည်ကတော့ လူပိုတွေမထား ချင်၍ အိမ်အကူတောင်မခေါ်။ လူပိုထားလျှင် စကားအပိုတွေ ပြောရ၊ ရှင်းရမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းတွေ လုံးနေ

အောင် မကြားတကြားရေရွတ်မိတာက...

“အဲဒီ အိုးပါးကလည်း ထည်တောင်မပြောဘူး”

“ညက သမီးကို မပြောထားဘူးလား”

“အဟင်း...သူပြန်လာတော့ ထည် အိပ်နေပြီ၊ သူက နောက်ကျတာကိုး၊ ပြီးတော့ အရက်သောက်လာမှာကို ထည်က အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး မစောင့်ပါဘူး၊ ဒါတောင် မူးဝေလာတာ၊ ထည် နှာ အိပ်ခန်းထဲအထိ တွဲပို့ရတာ သိလား အန်တီချို”

အောက်ထပ်ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေချိုးကန်ထဲ သူက စိမ်ကျကျဝင်စိမ်နေခြင်းပါ။ ခါးအောက်ပိုင်း၌ သဘက်အကြီးစား ကြီး လွမ်းကာ ရေချိုးခန်းထဲထွက်ဟန်ပြင်မှ ပြင်းရှမှာ နားစွန်နား ဖျားကြားရသော စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခါးမတ်သွားသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးနား ကပ်ပြီး နားစိုက်ထောင်တော့ မားသားရဲ့ဒေါသ သံက တံခါးကို ထွင်းဖောက်ပြီး ဝင်ရောက်လာ၏။

“ကြည့်စမ်း...မအေကမေးတော့ မမူးပါဘူးတဲ့”

“အဲဒါ သက်သက်လိမ်တာ၊ လူမှန်းသူမှန်းတောင် မသိ ဘူး”

ရေချိုးခန်းထဲမှ လက်သီးတောင် အလိုအလျှောက် ရွယ်မိ တဲ့အထိ။ ပြောနေလိုက်တာ ချက်ကျလက်ကျ။ တကယ်မူးပြီး လူမှန်းသူမှန်းမသိတာက ဘယ်သူလဲ။ ဒါ သူ့ကို အနုနည်းနှင့်

ရက်မဆိုင်းဘဲ လက်စားချေတယ်ဆိုတာ ပြင်းရှ သိသည်။ စောစောကပဲ အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ဘဲ(လ်)နှိပ်တော့ သူမက...

“ရှင်းလေ...ဒီပုလင်းတွေကို”

ဆိုပြီး ပြောကာ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အမြန်ဆုံးနှုန်းနှင့် ပုလင်းတွေစုကျုံးပြီး နီးရာအခန်းလွတ်ထဲ ထည့်နေတာကို ပြင်းရှက သိသိကြီးနှင့် ကိုယ့်ကုတ်အင်္ကျီကိုယ်ဆွဲကာ...

“မင်းဟာမင်းရှင်း၊ အေး မရှင်းချင်လည်းထားလေ၊ မင်းအဖေကိုတိုင်ရုံပဲ၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရက်တွေမူးပေနေအောင် တစ်ညလုံးသောက်နေပါတယ်လို့”

တမင်ညစ်ပြီး ကူမသိမ်းဘဲ အောက်ထပ်ရေချိုးခန်းခံဝင်ပြီး ရေစိမ်ချိုးနေတာ။ သူ့အဖြစ်က မချိုးလို့လည်းမဖြစ်။ မနေကတည်းက ဝတ်ထားသော မင်္ဂလာဝတ်စုံ ဒီနေ့အထိ မလဲလှယ်ရမှန်း မားသားကြီးသာ မြင်သွားလို့ကတော့ ပြီးပါလေရောပင်၊ ဆူပွက်လိုက်မည်က နားထဲ လက်ဖက်ခြောက်ခပ်၍တောင်ရသည်။ အခုတော့ သူ ရေဝင်ချိုးနေသည့်အဖြစ်က သူမအတွက် ချောက်တွန်းရန် အခြေအနေ ဖန်တီးပေးလိုက်သည့်အလား။

“ဒါဆို ဒီကို သူ့ဟာသူကားမောင်းပြန်တာပေါ့၊ ဟုတ်လားသမီး”

“သူ့ကိုယ်သူတောင် မတ်အောင်မရပ်နိုင်တာ အန်တီနီ”

ရယ်၊ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ လေးဖက်ထောက်ကြီး”

ကြည့်စမ်း ပြောပစ်လိုက်တာများ ပြင်းရှမှာ ကြားရတာ နားဝမှာ မသက်သာလှ။

“ဟယ်...အဲဒီတော့”

“စားသောက်ဆိုင်က ဝိတ်တာလေး လိုက်မောင်းပို့တာ၊ အဲဒီဝိတ်တာလေးက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာနေတာမို့လို့ တော်သေးတာပေါ့ အန်တီချိုရဲ့”

ငလိမ်မ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း စကားလုံးတွေ စိကာစဉ်ကာ ပြောတာများ နားထောင်ရသူအဖို့ မယုံဘဲမနေနိုင်အောင်။ ပြင်းရှတောင် သတိရှိနေပေလို့။ နို့ဖို့ သူမပြောတာ အမှန်ဖြစ်မလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယဖြစ်ကိန်းတွေဘာတွေ ရှိလေသည်။ မားသားကြီးကတော့ သူမပြောသမျှ အယုံကြီးယုံသွားပုံဖြင့်...

“ခေါ်စမ်း...အခု အဲဒီကောင်လေးကို၊ မိဘမျက်စိအောက်ကလွတ်တာနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ”

“ကဲပါ ချိုရယ် မင်္ဂလာဦးညမို့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ရေချိန်လွန်သွားတာမျိုးနေမှာပါ”

“မဟုတ်လောက်ဘူး အာဘူဂျီ၊ ဒီနေ့ညလည်း သူတို့ထပ်ချိန်းပေးထားတယ်နဲ့တူတယ်”

ပို့မဲ့ပို့တော့ အရောက်ကိုပို့တာ။ ထည်က စိတ်ထဲမှ

မှတ်ထား။ အဲဒါ ဂုဏ်ထည်ဝါကို ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်တဲ့အကိစ္စ
လို့ ကြိမ်းဝါးရင်း မဟုတ်ဘဲပြောသောစကားက နှုတ်ဖျားမှအထိ
အငေါ့ကင်းစွာ။ အန်တီချီကတော့ ဒေါသတွေနှင့် ကဆုန်ပေါင်
ကာ...

“ခေါ်ခဲ့...ဒင်းကို၊ ချီပြင်းရှ...ချီ...ပြင်း...ရှ အ
ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ကျွန်တော်လာပါပြီ မားသားရဲ့”

ကိုယ်က ဒေါနှင့်မောနှင့် အပေါ်ထပ်ဆီ လည်ပင်းလိမ်ပြီး
ခေါ်သည်။ သားတော်မောင်က ကိုယ့်နောက်ကျော ရေချိုးခန်းဆီမှ
ထွက်လာသည်။ ဒီအမေနဲ့ ဒီသားကြား အဲဒီလိုပင် တစ်ခုခုတော့
လွဲလိုက်ရမှ။

အခန်း (၂၀)

ရေချိုးခန်းဆီမှ ထွက်ထွက်ချင်း အကြည့်ချင်း တန်းခနဲ
တိုးတာက ဦးရှိန်ဝါဘေးနား၌ ထိုင်နေသော ဂုဏ်ထည်ဝါနှင့်
အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ပြင်းရှကိုပဲ အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုနေသလို
ထင်ရပေမဲ့ ထိုအပြုံးနောက်ကွယ်၌ ဘယ့်နှယ်ရှိစလို့ လှောင်ပြောင်
မေးခွန်းထုတ်နေသလို။ ဂုဏ်ထည်ဝါက ရေစိုကာ အပေါ်ပိုင်းဗလာ
ကျင်းနေသော သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး...

“အိုပါးကို အန်တီချီက မေးစရာရှိလို့တဲ့၊ ခဏလေး
နော်၊ ထည် သဘက်သွားယူပေးမယ်၊ ရေချိုးပြီးခါစ အအေးပတ်
နေဦးမယ်”

စတိုင်(လ်)က တကယ်ရိုကျိုးစွာ။ သူ့ရှေ့က ခေါင်းငုံ့

ခါးညွတ်ပြီးဖြတ်တော့ ပြင်းရှက် အသွားမခံဘဲ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲထား၏။

“ကိုယ် ရေချိုးခန်းထဲက အကုန်ကြားတယ်”

ထောင့်ချိုးညီသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ပြုံးပြီးပြောပေမဲ့ ဆွဲကိုင်ခြင်းခံရသော လက်ကောက်ဝတ်က နာကျင်မှုကြောင့် လည်ကတော့ မပြုံးနိုင်ရှာ။

“အေး...ကြားမှပဲ နေစမ်းပါဦး မအေက ဒီလောက် အတန်တန်မှာရဲ့သားနဲ့ မင်္ဂလာဦးညလည်းဖြစ်တယ်၊ စစချင်း အိမ်ခွဲနေတဲ့ညလည်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောထားပါရက်နဲ့ မင်းမနေညက မှူးပေနေတာဆို”

“အဲဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး မားသားရ၊ မားသားကြီး ချွေးမက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်ပြီးပြောတာ၊ နော် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ချစ်”

မေးဖူးကို လက်ခုံနှင့်ပင့်မပြီး ပြောတော့ သူမရဲ့ သွေးခန်နှုန်းတွေက အဆမတန် ထိုးဆောင့်တက်သွားတာ သာယာကြည်နူး၍ မဟုတ်ဘဲ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဘာ...ချစ်လဲ၊ လွတ်...အခု လက်ကို”

ဒေါသနှင့် ဆောင့်ရုန်းသော်ငြားလည်း...

“ကျစ်...ချစ်ကလည်းကွာ ကွိုင်ပဲ၊ ညကလည်း

ဒီလောက်ချောပြီးပြီ၊ တစ်မနက်လုံးလည်း ချောနေတဲ့ဟာကို နိတ်မဆိုးနဲ့တော့ကွာ၊ ဒီညနေလည်း သွားမထိုင်တော့ဘူးလေ”

“ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား ထိုင်ချင်ထိုင်၊ ထချင်ထ၊ အဲဒါထည့်အပူမဟုတ်ဘူး”

“မရွံပါနဲ့တော့ချစ်ရာ”

ပြောရင်းနှင့် ပခုံးကိုပါ ဆွဲဖက်တော့ ထည့်နှင့်သူက ဘေးချင်းယှဉ်ရက်သား ဖြစ်သွားသည်။ သူက ထည့်ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲညှပ်ထားတော့ ဖခင်ရှေ့မှာလည်းဖြစ်၊ ဒေါသတွေလည်း အဆမတန်ထွက်နေတာမို့ ထည့်မှာ အသက်ရှူတွေမြန်ကာ ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှတော့ ပြောမထွက်တော့။ အရေးထဲ ရေစိုနေသော သူ့ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးနှင့် အင်္ကျီလက်ပြတ်ဝတ်ထားသော ထည့်လက်မောင်းတို့ သွားထိနေတာမို့ အစိုဓာတ်က အသားလွှာအချင်းချင်း ကူးစက်လျက်။ လူကြီးနှစ်ဦးမှာလည်း ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ပြင်းရှုတ်နှစ်ဦးကိုသာ ကြည့်ပြီး မင်သက်ဆွဲအနေတာမို့...

“သူက တမင်စိတ်ကောက်ပြီး အပိုလုပ်တိုင်တာ မားသားရ၊ စားသောက်ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေကို အူတိုပြီးတော့လေ၊ မကြည့်ပါဘူး၊ ယန်းကုံးမရွပ်ပါဘူးလို့ ထပ်တလဲလဲပြောတာတောင် မရဘူး၊ ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါကွ၊ အခုမိဘတွေရှေ့မှာလည်း

ထပ်ပြောမယ်၊ ကိုယ်က ထည်ဝါလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တာ။ ယုံနော်”

ဟုဆိုကာ ပြင်းရှုက သူမလေးရဲ့ နားထင်ဆားတစ်ဖက် အား ဖျတ်ခနဲ နမ်းပစ်လိုက်၏။ သွေးကြောထဲ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး မှ စိတ်တွင်းမှ ‘ငါက’ လို့ အကျယ်ကြီးအော်နေသံ ကြားရသည်။ သူမက မျတ်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း လူကိုတွန်းထိုးကာ ရုန်းထွက်တော့ ပြင်းရှုက အသာတကြည် လွှတ်ပေးပေမဲ့ သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း...

“ဦး...ကန်တော့နော်၊ သူက အချောမခံတော့ အကျင့် ပါသွားပြီ”

ဦးရှိန်ဝါက နီမြန်းမြန်းမျက်နှာကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပေမဲ့ သူ့အား ပြုံးမလိုမဲ့မလို မအိမလည်ရုပ်ကြီးနှင့် ကြည့်ကာ...

“ကဲ...တို့လည်း သွားကြမယ်လေ ချို့၊ ရုံးမှာ ဒီနေ့ မိတင်ရှိတယ်”

ဆိုပြီး ထိုင်ရာကထရပ်တာ စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်။ မားသားကြီးကတော့ သူ့ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ရင်း

“မင်းကတော့နော်...ပြင်းရှု ဇွတ်တရွတ်လုပ်တဲ့ အကျင့် ကိုက ဟွန်း”

ကိုယ့်သားကိုယ် ကပ်ချပြီး ဦးရှိန်ဝါနောက် လိုက်ရင်း

ကားနား၌ အသင့်ရပ်စောင့်နေသော ဦးဖိုးလူအား...

“ကျွန်မ မှာတာမမေ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာကတော်”

“ဘာအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်”

ဒီခြံမှာထားမယ်ဆိုကတည်းက ဆက်သွယ်ရေးလွယ်ကူ အောင် ခုခေတ်စားနေသော CDMA 400 တစ်လုံးအား ဦးဖိုးလူကို ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။

“စိတ်ချပါ ဆရာကတော်”

“ကျွန်မတို့ကတော့ မကြာခဏလာဖြစ်မယ် မထင်ဘူး”

တစ်ကိုယ်တည်း ငြီးတွားသလိုပြောပြီး နောက်ခန်း၌ ဝင်ထိုင်တော့ ဒရိုင်ဘာက အသင့်စက်နှိုးပြီးသား ကားလေးကို လျှောခနဲ မောင်းထွက်၏။ ဒီတော့မှ ဒေါ်ချိုသင်းရီက ဘေးနား၌ ထိုင်နေသော ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ လက်ဖရိုးပေါ် လှမ်းထပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“သားအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို”

ကြက်သွေးရောင်ပုပ်ပုပ် ပိုလိုစဉ်ရှုပ်နှင့် စတိုင်(လ်)ပင်(နံ) အနက်ကို တွဲဝတ်ထားသော ဦးရှိန်ဝါက လူငယ်ဆန်ဆန် ဖျတ်ခနဲ မျက်ခုံးပင့်ပြီး ဇနီးသည်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြောကြစတမ်းဆို သားကြီးသမီးကြီးတွေ ရှိပေမဲ့ တစ်သက်လုံး ပူပင်ရိပ်မထင် မကြောင့်မကြနေခဲ့ရသောဘဝကိုယ်စီကို ပိုင်ဆိုင်ကြသူတွေမို့ ဧရာ

ရဲ့ ခေါက်ချိုးရာမထင်အောင် နုပျိုနေတာကအစ လိုက်ဖက်ညီလာသည်။ ငယ်ချစ်မို့ပေလားမသိ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်သော ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်းတွေကြောင့်ပဲ ဦးရိန်ဝါက ဇနီးသည်ရဲ့ သွေးဆက် ပြင်းရှက်ပျံ့ အပြစ်မမြင်နိုင်ခြင်းပေပဲလားမသိ။ အစိုးရိမ်လွန်နေသော အားနာမှုတွေနှင့် ဇနီးဖြစ်သူအား ပြုံးကြည့်ရင်း...

“ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ ချို”

“သားရဲ့အပြုအမူကိုပါ”

“အဟွန်း...ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ထူပူသွားတာမျိုးပါ။ ဒါလည်း တစ်ဖက်ကတွေးကြည့်ရင် ကျေနပ်စရာတောင်ကောင်းသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ကိုယ့်သမီးအပေါ် နာကျင်စေတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ပေးတာမှ မဟုတ်တာလို့၊ ပြီးတော့ ချိုသားဖြစ်နေတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ရတာပေါ့။ သူ့သားကျူးလွန်သမျှ သူ့အမေဆီက အတိုးချပြီး”

“အစ်ကိုနော်...ဟိုမှာ ကားမောင်းနေတဲ့သူကို အားနာဦး”

လို့ပြောပြီး ရှက်ဝဲဝဲနှင့် တစ်ဖက်မျက်နှာလွှဲသွားသော ချိုကိုကြည့်ရင်း အချိန်ကာလမရှိ ရွှေငွေစည်းစိမ်အပေါ် မျက်နှာ

လိုက်၊ အသက်အရွယ်မရွေး အဆင့်အတန်းမခွဲခြားတတ်သော ခမ်းစားခြင်းတစ်မျိုးက အချစ်ဟုခေါ်တွင်လျှင်...။

အခန်း (၂၀)

“အား”

အာခေါင်ခြစ်ပြီးအော်သံ အသံကြောင့် အိပ်နေရာမှ ပြင်ညီ လန့်နိုးသွားသည်။ အော်သံရဲ့နောက်မှာ ကပ်ပါလာတာက တလိုက် တလိုက်ချလိုက်သည့်အသံ။

“အီး...ဟီး...အ...အီး”

ငိုသံရဲ့နောက်ဆက်တွဲ ပါလာတာက ပစ္စည်းတွေ ဝန်းခဲ ခိုင်းခဲ ပြုတ်ကျသောအသံ။ ပြင်းရှ ဒီအတိုင်းထိုင်နေလို့မဖြစ်တော့။ စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သွားသည်နှင့်အမျှ လှုပ်ရှားမှု တွေက မြန်ဆန်သွက်လက်စွာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထိ ခြုံထားသော စောင်ကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ထုတ်ရင်း ခုတင်ပေါ်က ဝန်းခဲဆင်း

သည်။ အခန်းမီးပွင့်ချတော့ လင်းထိန်သွားသော သူ့အခန်းရှိ စားပွဲ ဘင်နာရီက မနက်နှစ်နာရီကို ညွှန်ပြနေ၏။ အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ခွဲနေသည့်နောက်ပိုင်း ပြင်းရှနှင့် သူမက တစ်ခန်းစီခွဲအိပ်ပါ သည်။ သူဦးစီးသော တေးထုတ်လုပ်ရေးကလည်း အောင်မြင်စ ပြုလာတာမို့ အရင်လို ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လည်လို့ပတ်လို့မရ တော့။ နောက်တစ်နေ့အတွက် လုပ်စရာအလုပ်တွေက တန်းစီ စာယားဆွဲပြီး စောင့်နေတာမျိုးမို့ အပျော်စိတ်က အလိုလို ဘရိတ် နှုပ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ပြင်းရှက ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ ရပ်လျက် စောစောကကြားရသော အသံဟာ အိပ်မက် မက်တာလား။ တကယ်များလားလို့ အိပ်ချင်စိတ်ဖြင့် ဝေခွဲအဖြေရှာနေတုံးမှာပဲ

“အား”

မချီမဆန့် ပွင့်ထွက်လာသော အော်သံ။ ထို့နောက်မှ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုယူသောအသံ။

“အီး...ဟီး...ဟီး”

ဒါဆို အိပ်မက်မဟုတ်တော့။ ကြားနေရတာက သူ့အခန်း နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဂုဏ်ထည်ဝါအခန်းမှ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ပြင်းရှ စဉ်းစားမနေတော့။ တစ်ခုခုဖြစ်၍သာ ဒီလိုအချိန်မှာ အခုလို မချီမဆန့်အော်သံကြီး ထွက်လာတာပေါ့။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် သေချာစေရင်းက ပြင်းရှမှာ အခန်းထဲက တရူးထိုးထွက်ကာ

သူမအခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားမိသောအခါ...

“ဟင်”

သူ အာမေဇိုတ် ထွက်သွားရတဲ့အထိ ဂုဏ်ထည်ဝါက သူတို့ရဲ့မင်္ဂလာဦး နှစ်ယောက်အိပ်ခတ်ပေါ် အကျအနာ တင်ပလ္လင် ခွေထိုင်လျက် သူမရှေ့မှာ ရေသန့်ဗူးလွတ်တွေ အမြောက်အမြား စီချထားသည်။ ဒါတွေကို လက်နှင့် သိမ်းကျုံးယမ်းခါပစ်တော့ ဗူးလွတ်တွေက မြည်သံမျိုးစုံပေးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြေးဆင်းသွား ကြ၏။ ညကြီးမင်းကြီးမှာ ညဝတ်ဂါဝန်ဖားဖား၊ ခေါင်းပေါ်မှာက ယုန်နားရွက်ထောင်ထားသလို ဘီးကုပ်တစ်ခုတပ်ထားသော သူမက သူဝင်လာတာတွေတာတောင် တစ်ချက်ပဲကြည့်ရင်း တီဗီရိုမုတ်(ထ်) ဖြင့် တီဗီကိုပြန်ဖွင့်ကာ...

“အား”

အာခေါင်ခြစ်အော်တော့ သူ့မှာ လန့်တောင်သွားရသည်။

ပြီးတော့...

“အီး...ဟီး...ဟီး”

မျက်ရည်မထွက်ဘဲ ငိုသံပေးကာ မလဲဘဲကျန်ရစ်သော ရေသန့်ဗူးတွေကို တစ်ခါထပ်တွန်းချလေသောအခါ။

အခန်း (၂၂)

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ညီဇော်ကမေးသည်။ ပြင်းရှက ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ရိုက်ကွင်းတည်ထားရာ ကန်ကော်ကြီးအတွင်းရှိ မနက်အစောကြီး လမ်းထလျှောက်သော လူတွေကို အကြောင်းမဲ့ငေးနေ၏။

“ဒီအမှုက ဖြစ်သွားပုံ ရိုးစင်းလို့တော့ ကျုပ်တို့ဖြင့် ပျင်းသမျှ ဒီအမှုလိုက်ရင်း အပျင်းဖြေရမယ်ဗျို့ ရိုးလွန်းတဲ့အမှုတွေ မှာ ဆန်းပြားတဲ့မြုပ်ကွက်လေးတွေ ရှိဆဲပဲ အိုင်ဆေးကိုညီဇော်ရဲ့”

“အရေးထဲ ဟန်စိုးရာ ဒဂုန်ရွှေမျှားတွေဖတ်ပြီး ဦးစံရှား ရူး ရူးနေတယ်”

“ဒီကောင့်ကို ဂုဏ်ထည်ဝါနဲ့အတူ ရွာသာကြီးပို့မှ”

“ဟိုက ကိုရိုးယားရူးလေ”

ပြင်းရှက ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ကျိုက်ကောက်မော့ရင်း ပြောသည်။ ဟန်စိုးကတော့ ခေါင်းတခါခါနှင့်...

“ရှင်းစမ်းပါဦးကွ...သူအော်တာနဲ့ မင်း ညကအိပ်ရေး ပျက်ရတဲ့အကြောင်း”

စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်ချင်စောနှင့် ညီဇော်ပါ ခုံကိုရှေ့တိုးထိုင်သည်။ ပြင်းရှကတော့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး အားပါးတရ ရှိုက်ဖွားပြီးမှ...

“ကိုရိုးယားကားကြည့်ပြီး လေ့ကျင့်တာတဲ့”

“ဟမ်”

“ဘာ...ဘယ်လို”

တအံ့တဩတွေ ဖြစ်သွားသော ထိုနှစ်ယောက်ထံ ပြင်းရှက စိတ်ပျက်စွာကြည့်ရင်း...

“အေး...ကိုရိုးယားကားထဲမှာကွာ မင်းသမီးရဲ့ ရည်းစားက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတာမြင်လို့ ဟိုက မချီမဆန်ပေါက်ကွဲပြီး မျက်စိရှေ့ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကို သိမ်းကျုံးတွန်းထုတ်တဲ့အခန်း”

“အဲဒါကိုကြည့်ပြီး အဲဒီအတိုင်းလုပ်တယ်”

“အေး”

“ည နှစ်နာရီလောက်”

“အေး...ဆို”

ဟန်စိုးနှင့် ညီဇော်က အဖြေရှာသလို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာကာ...

“ဒီကောင်မလေး ဦးနှောက်မှ မှန်သေးရဲ့လား”

“ညီဇော် ...ဒါ ဦးနှောက်နဲ့ဆိုင်ပေမဲ့ သူက အမှန်လွန်နေတာကွ”

“ဘာလဲ မင်းစကားက”

“ဟာ...သူတို့လင်မယားမှာ စိတ်ပျက်ပြီး အရင်ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတဲ့သူက အမွေမရဘူးလေ”

“အဲဒီတော့”

“အာ...ငယ်နိုးရ ဒီတော့ ငါတို့ကောင်ကြီးက ညဖက်အိပ်ရေးမဝပါများရင် အခုလိုအလုပ်လုပ်တော့ စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်မယ်၊ မကြည်လင်ပါများရင် သူနဲ့နေရတာကို စိတ်ပျက်လာမှာပဲ၊ ဒါ အသေးစားတိုက်ခိုက်မှု၊ တစ်နည်းပြောရရင် သူက ပြင်းရှကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့သဘော”

“ရိုက်(ထ်)ဟန်စိုး၊ မင်းသိပ်တော်သွားပြီ”

“မင်း ဒဂုန်ရွှေမျှားတွေဖတ်ပြီး ဦးစံရှားရူး ရူးတာ ပေါက်မြောက်သွားပြီသူငယ်ချင်း၊ မင်းသွားသင့်ပြီ၊ ရွာသာကြီးကို”

“ဟေ့ကောင်...ငါထင်တာမမှန်ဘူးလား ပြော”

“အေးပါ...မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ဒါဆို မင်းက အညံ့ခံအရုံးပေးပြီး သူ့အခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

စိုးရိမ်တကြီး ညီဇော်က ဝင်မေးသည်။ ပြင်းရှက မျက်နှာကို ညီဇော်ရှေ့နားအထိ တိုးပြရင်း...

“ဟေ့ကောင်...ငါ့ကိုကြည့်၊ ဒီရုပ်က လွယ်လွယ်နဲ့ အညံ့ခံမဲ့ရုပ်လားဆိုတာ”

“ဒါဆို မင်းဘာလုပ်ခဲ့လဲ”

ဒါမျိုးဆို စိတ်ဝင်စားမှုလွန်ကဲသော ဟန်စိုးက ကသေးကမျောမေးသည်။ ပြင်းရှရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ အောင်နိုင်ခြင်းအတွက် အပြုံးတစ်ရပ် ထင်ဟပ်လာပြီ။

“ည (၂)နာရီ၊ ပြီးတော့ သူ့အခန်းထဲက ငါတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးစုတင်ပေါ်မှာ သူ့ကို ငါ မထူးဇာတ် ခင်းခဲ့တယ်”

“ဘာ”

နှစ်ယောက် ပြိုင်တူအော်ချလိုက်သော အဲဒီ ‘ဘာ’ သံဟာ ကန်တော်ကြီးတစ်ခုလုံးတောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတဲ့အထိ။

အခန်း (၂၃)

“ဘာ...မထူးဇာတ်ခင်းတယ်”

မေးလိုက်သော နှုတ်ခမ်းအဟာမှာ ပါးစပ်ထဲထည့်ရန်ထားသော လော်လီပေါ့(ထ်)တောင် ပြုတ်ကျသွားသည်အထိ။ ထည်က မီးပွိုင့်စိမ်းတာနှင့် ကားကို မောင်းထွက်ရင်းက စန္ဒီဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး....

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ အဲဒါက”

စန္ဒီမှာ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ ထည်ကို ဘေးတိုက် ခေါင်းစမှ ခြေဖျားအထိ အစုန်အဆန်ကြည့်ရင်း...

“ဒါ...ဒါဆို နင်က အပျိုမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဘာ...နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“နင့်ကို ကိုပြင်းရက မထူးဇာတ်ခင်းတယ်ဆို”

“ကျစ်...နင်ထင်နေတာတလွဲ”

နေရိပ်ခြင်းဘက် ရောက်လာပြီမို့ ထည်က မျက်နှာ တစ်ဝက်နီးပါး အုပ်အောင်တပ်ထားသည့် ခရမ်းဖျော့ရောင် နေကာ မျက်မှန်ကြီးကို နဖူးစပ်ဆီ သိမ်းတင်တော့ မျက်နှာဝင်းဝင်းလေး ပေါ် ကာကွယ်ထားသော ဆံပင်တွေကအစ အကုန်သိမ်းတင်ပစ် လိုက်သလို။ သဘာဝဆန်သော မျက်တောင်ကျော့တွေ နှာတံစင်း စင်းတွေနှင့် နီထွေးအိစက်သော နှုတ်ခမ်းပိုင်ရှင် သူမသူငယ်ချင်း ထည်က သိပ်ကိုလှပါသည်။ အဝါဖျော့ရောင် ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီ ချိုင်းပြတ်ပွပွလေးနှင့် စကင်(နီ)နီအနက်ကို တွဲဝတ်ထားတာမို့ ထည် ဟာ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကလေးဆန်တာ၊ အပြစ်ကင်းတာ လန်းဆန်းတက်ကြွတာတွေက ပေါ်လွင်ပြီးသား။

“လွဲနေလို့တော်ပါသေးရဲ့ဟယ်၊ ငါက ငါ့သူငယ်ချင်း လှလှလေး ဘဝပျက်ပါပြီဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“တော်ပါ...ဒီလိုထင်စရာလား၊ ဟွန်း ငါ မုန့်တောင် မကျွေးချင်တော့ဘူး တကယ်”

“အမလေး...မကျွေးချင်လို့ပဲ ကားက တိုက်ခိုင်းနပ်ရွှေ ရပ်ထားပြီးသား”

ထည်က ခေါင်းမော့ရယ်ရင်း ကားကို ဆိုင်ရှေ့လွတ်ရာ

နေရာမှာ ပတ်ကင်(ခဲ)ထိုးရပ်သည်။ စန္ဒီကတော့ စောစောကကြား ရသော တစ်ပိုင်းတစ်စကားကိုပင် သိလိုအော့တွေနှင့်...

“ဟဲ့...ပြောစမ်းပါ၊ ဘာကိုမထူးဇာတ်ခင်းတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးဟေ့...ဒင်း သက်သက်ယုတ်တာ၊ ငါ သရုပ်ဆောင်လေ့ကျင့်နေတာလို့ ပြောတော့”

ညကအဖြစ်ဟာ ထည်အတွက် စိတ်ပျက်စရာအတိတ် အဖြစ် အာရုံထဲ ပြန်ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကောင်းပြီ...မင်းက ကိုရီးယားနဲ့တူအောင် သရုပ်ဆောင် ကျင့်တယ်၊ ငါက လန်ဖြန်ပြီး နိုးသွားတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့အခန်းပြန် နဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာရင့်...ခင်ဗျားက ဘာလို့ပြန်ဖို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဟောလူ ခင်ဗျား ထည့်အခန်းထဲက ထွက်သွားနော်၊ သွား ခင်ဗျား ဝင်မလာနဲ့”

ကမူးရှူးထိုးနှင့်ထည်က ထအော်ပေမဲ့ သူကတုန်လှုပ်ခြင်း ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိ။ အခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာရင်း က ထည့်နောက်ကျောဘက်က လွတ်နေသော မွှေရာပေါ် ခိုင်ဗင် ပစ်လှဲပစ်ရင်း...

“မထွက်နိုင်ပါဘူး...ငါ့အခန်းကနေ မင်းအသံစူးစူးကြီး ကြားနေရင် လန်ဦးမှာ၊ အဲဒါသေချာတယ်၊ ဒီတော့ ဒီည မင်းအခန်း ထဲမှာ ငါအိပ်မယ်”

“ဟာ...ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ထည်က ပြန်လည်အော်ရင်း လူက စွေခနဲဆို ခုတင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်...

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ငါတော့ ဒီလိုပဲဆုံးဖြတ်တယ်၊ ငါ လန့်နိုးအောင်လုပ်လို့ ဒါ မင်းပေးရတဲ့လျှော်ကြေးပဲ”

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျားနဲ့ထည် စာချုပ်ချုပ်ထားပြီးသားနော်၊ ထည့်ကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်ပိုင်းဆိုင်ရာထိခိုက်မှုမရှိအောင် နေပါ့မယ်လို့ လက်မှတ်ထိုးထားတယ်လေ”

သူက ခေါင်းအုံးမှာ ပါးတခြမ်းအပ်ရင်း ထည့်ထံ မျက်နှာတစောင်းနှင့်ကြည့်ကာ...

“အေးလေ...အခု မင်းထိခိုက်အောင် ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား ဒီမှာလာအိပ်တော့ သည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာပေါ့”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ထထိုင်တော့ ထည့်မှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရသည်။ သူ အသာတကြည် ထွက်သွားမည်ထင်၍ပါ။ ဘယ်လိုပဲ လူကြီးတွေ အသိအမှတ်ပြုပြု လက်မှတ်တွေ ဘယ်လောက်ထိုးထားပါစေ ထည့်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ခင်ပွန်း

တစ်ယောက်လို သဘောထား၍မရတာ အရေးအကြီးဆုံး။ နဲ့ကြောင့် ဒီလူနှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူအိပ်ရန်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်သည့်အရာ။ သူကတော့ အနားရှိ ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကို ခေါ်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်ဆွဲတင်ရင်း...

“မင်းက စာချုပ်အကြောင်းပြောတော့ ငါလည်း ဤစာချုပ်အကြောင်း ထည့်ပြောရတာပေါ့”

“ခင်ဗျားစာချုပ်မှာ ဘာရေးထားလို့လဲ”

ကြာခြင်း၊ မကြာခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ဇေဝေဝါတိဉာဏ်က အလုံးစုံမှတ်မိခြင်းမရှိတော့။ ပြင်းရှက် ဖက်လုံးပေါ်တံတောင်ထောက်ရင်း မေးဖျားကို လက်ဖဝါးထဲ အကျအနုထည့်ကာ ထည့်ကို တရားကျတယ်ဆိုသော ဒီဇိုင်းနှင့် ကြည့်နေပြီးမှ...

“ငါ့ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးတွေကို တားဆီးပိတ်ပင်ခွင့် မရှိရဘူးဆိုတာလေ၊ မေ့သွားပြီလား၊ အဟွန်း အံ့ဩစရာပဲနော်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ အားလုံးသတိတရရှိပြီး သူများအလှည့်မှ မေ့ပစ်တဲ့ စိတ်ကလေးက လူနဲ့တော့လိုက်ပါတယ်”

စကားမဆုံးသေးသလို မျက်နှာလွှဲပြီးမှ ထပ်ပြောတာက

“လူညစ်...စိတ်ပုပ်ဆိုတာဒါမျိုး”

ပြောချပစ်တာများ ကိုယ်က နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်ပုပ်တဲ့သူ ဖြစ်သွားသေးသည်။ သူ့ကျတော့ ကျူးကျော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူလို့

ပြောချင်ပေမဲ့ ထပ်မံချေပမည့်စကားတွေက ယောက်ျားတန်ခိုးကို ယုံထက်လျှာစောင်းထက်နိုင်တာတွေ ရှိဟာမို့...

“အဲဒီစာချုပ်ပါအချက်နဲ့ ဒီအခန်းထဲလာအိပ်မှာနဲ့ ဆိုင်လို့လား”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ဒီအိမ်ဒီယာမှာ ငါ အိပ်ချင်တဲ့အခန်းအိပ်မယ်၊ မင်းမှာ တားဆီးပိုင်ခွင့် ချုပ်ချယ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ပြီးတာပဲ”

ဆက်ပြောချင်စိတ်မရှိအောင် သူ့ဘက်က စကားအရာမှာ အနိုင်ယူသွားခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ထည်က ညအိပ်ခြင်းအား ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာပဲ ကုန်ဆုံးပစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုလျှင်...

“ဟယ်...ဒါဆို ညက နင်ရှုံးသွားတာပေါ့”

“ဪ...မနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ရှုံးတာပေါ့ဟဲ့”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာပြီး ကောင်တာဆီ တန်းသွားသည်။ ဒီဆိုင်လေးမှာ အင်တာနက်ပါ သုံးလို့ရတာမို့ အမြဲမပြတ် လူစည်တတ်စမြဲ။ ကောင်တာ၌ စီတန်းနေသော လူတွေရဲ့ လွတ်ရာဆီ ထည်က ဝင်ရပ်ရင်း ဖုန်းတွေကားသော့နှင့် မျက်မှန်ပါ ကောင်တာပေါ် ဒီအတိုင်းတင်ထားလိုက်၏။ လက်အရွယ်ခဏသက်သာလည်း နည်းလို့ တွေးရင်းပြုံးမိကာ

“နင် ဒီကအပြန်အိမ်လိုက်ခဲ့လေ”

“နင့်ခင်ပွန်းကြီးက”

“သူမရှိဘူး၊ ညီဇော်အခွေအတွက် လုံးပန်းနေတာ”

“ဒုတိယစီးရီး(စ်)လား”

ပန်းထိအောင် ဆွဲချထားသော ပန်းပွင့်တွေစီထားသည့် နားဆွဲလေး ယမ်းသွားအောင် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“ဟဲ့...ဒါဆို ညီဇော်ကအောင်မြင်တာပေါ့၊ သူပထမစီးရီး(စ်)ကို နေရာအနှံ့ ကြားနေရတာ၊ နင့်လူတော့ ခိုင်သွားတာပေါ့”

“အမယ်လေး ခိုင်မခိုင်တော့မသိဘူး ယိုင်နဲ့နဲ့အသံနဲ့ ညည်းနေတာကြားတာပဲ၊ ခိုးကူးတွေရှိလို့ ထင်ထားသလောက် ပြန်မရဘူးတဲ့၊ အလကားပါ”

ပြောကြဆိုကြရင်း မှာထားသော မုန့်ဗန်းတွေ ရောက်လာတော့ ဗန်းပေါ်ချထားသမျှ ပစ္စည်းတွေ ဆွဲတင်လာကာ လူရှင်းရာစားပွဲဝိုင်းဆီ။

“သူ စိတ်ပျက်အောင်လုပ်မဲ့ နည်းလမ်းသစ်တစ်ခု ထပ်ရှာတာပေါ့”

စန္ဒီက ကြေငြာသလို ရေရွတ်သလိုနှင့် တစ်ယောက်တည်း ပြောသည်။ ထည်ကတော့ ရှေ့တွင်ရှိသော အစားအသောက်တွေကို အစာအိမ်ထဲမျိုချရင်း...

ပြင်းရှဆိုသူအား လိုအပ်ရင် မျိုချပြီး မလိုအပ်လျှင် ပြန်စွန့် ထုတ်လိုများရခဲ့လျှင်။ ထည့်အတွေးက သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် ရိုင်းတတ်နေပြီလား မသိ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ရိုင်းပြတာက သူဆိုလျှင်...။

31	31	• 31 •	• 31 45 67
25	28	49	89 01
56	58	33	2345

အခန်း (၂၄)

မြူးကြွသောတီးလုံးသံတွေ၊ ဒရမ်သံတွေ၊ ဗုံသံတွေလိုဟာ အရင်ထွက်လာတာက လူရိုင်းတွေရဲ့ တေးဂီတလိုလိုနှင့်။ ညီညီက မွေ့ယာပေါ် ဝမ်းလျားထိုး စာဖတ်နေရင်းက တီးလုံးသံ ချစ်လာရာကို လိုက်ရှာသည်။ ဒါ ဘယ်ကလဲ။ စန္ဒီဖုန်းကတော့ ဆုတ်ပါ။

“အရုဏ်မိုးသောက်ယံထိအောင် မင်းရဲ့ခြေရင်း ငါလေ အိပ်ခက်ခြင်းတွေ စောင့်ရှောက်ပေးမယ်၊ တေးဖွဲ့ရင်း ယူဆောင် မင်းအပ်မဲ့ ငါ့ချစ်ခြင်းတွေ မပြီးဆုံးဘူးဟော နတ်မိမယ်လေး သာယာ ဆုတ်ခွင့်နိုင်ပါစေ”

ထူးလွန်း၍ဆန်းသည်။ ထွက်ပေါ်လာတာက ထည့်ဖုန်းထဲ

မှ။ ထည်က တအံ့တဩနှင့် ခုန်ထပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် ပစ်တင်ထားသော ဖုန်းကို ငေးကြည့်သည်။ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ထည့်ဖုန်းရဲ့ Ring Tone က ကိုရီးယားအဆိုတော် BOA ရဲ့ သီချင်းတွေပါ။ အခုတော့ ဒါဟာ ရော့(ခ်)အဆိုတော်တစ်ဦးရဲ့ သီချင်းဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် ဒါ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ အတွေးထက် ခြေမြန်လက်မြန်ရှိသော ထည်က ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး ကိုင်လိုက်ပြီးသား။

“ဟဲလို”

“ကြည့်စမ်း...ဒါ စံပြောထားတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တူတယ်”

“ရှင်”

နားမလည်လျှင် ထည့်အကျင့်က အဲဒီလိုပင်။ တရှင်ရှင် လုပ်တော့တာအမြဲ။

“ဪ...ညီမ အံ့ဩနေတယ်နဲ့တူတယ်။ တို့က စံစံရဲ့ အစ်မပါ”

စံစံ ဆိုတာရယ်။ အစ်မဆိုတာရယ်ကြောင့် ထည်က ရေချိုးခန်းထဲ သီချင်းတကြော်ကြော်ဆိုရင်း ရေချိုးနေသော စန္ဒီဆီ အကြည့်စေသွားရသည်။ စန္ဒီဆိုတာလည်း အတိုကောက်ခေါ်ရင် စံစံပဲမဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့်

“ရေချိုးနေတယ် အစ်မ”

“ဪ...ညီမတို့က တစ်အိမ်တည်းအတူတူနေနေပြီလား”

“အဲဒီလိုတော့မနေပါဘူး၊ သူ ခဏအိမ်လိုက်လည်တာ”

“ဪ...သိပြီ၊ သိပြီ၊ ဒါဆိုလည်း အစ်မဖုန်းချလိုက်မယ်နော်၊ စံစံထွက်လာရင်သာ အစ်မဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်ပေးပါလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

တစ်ဖက်က ချိုသာစွာနှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားသည်အထိ ထည်က သူမဖုန်းအမည်းပြားပြားလေးအား ပဟောင့်ဆန်စွာ ကြည့်တုံးမှာပဲ...

“ဟီဟီ...မိန်းမ နှင့်ရဲ့ scurb တွေတော့ကုန်ပြီသာမှတ်၊ ငါ တစ်ကိုယ်လုံး ချေးချွတ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ကြည့်စမ်း ငါ့အသားအရေကို ချွေးပေါက်မှာ ချေးတွေဝင်ပြီး အသားအရေတောင် ကြည်လင်ဝင်းပလာသလိုပဲ”

“လာကြော်ငြာမနေနဲ့၊ ငါ့ပစ္စည်းကောင်းမှန်း ငါသိတယ်၊ ဒါနဲ့ စန္ဒီ အခုနက နှင့်အစ်မလားမသိဘူး၊ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ငါ ရေချိုးနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဖုန်းပြန်ခေါ်တဲ့”

“ငါ့အစ်မက ငါ့ဖုန်းဆက်မှာပေါ့၊ ဘာလို့ နှင့်ဖုန်းကို ခေါ်မှာလဲ”

“အေး...အဲဒါပဲ ငါစဉ်းစားနေတာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ Ring Tone လည်း ပြောင်းသွားတယ်”

“နင်ပြောင်းထားလို့နေမှာပေါ့၊ ထည်ရယ်”

“မပြောင်းပါဘူးဆို”

“ဒါဆို ဘာလို့ပြောင်းသွားတာလဲ”

“မသိဘူး”

ထည်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ဖြေတော့ စန္ဒီက မဲ့ရွဲကာ အင်္ကျီဝတ်ရင်း...

“ကောင်းပါလေ့...ကာယကံရှင်တောင်မသိတာ ဟွန်း သူ့အိမ်ခဏလေးလိုက်ပြီး ရေလေးချိုးမိပါတယ်၊ အကြောင်းမဟုတ်တာနဲ့ လာစားနေတယ်”

စန္ဒီကပြောရင်း အခန်းတံခါးဖွင့်၍ အပြင်ထွက်တော့ ထည်ကပါ လိုက်ထွက်ရင်း အောက်ထပ်ဆီ အတူဆင်းခဲ့ကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ထည် လက်ထဲကိုင်လာသော ဖုန်းက စောစောက ကြားခဲ့ရသော ရော့(ခ်)ကာရဲ့ တေးသံက ထပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့...အဲဒါ မျိုးကြီးရဲ့ အိပ်ဖန်စောင့်သီချင်းလေ”

“ငါလည်း အဲဒါပဲပြောနေတာ စန္ဒီရဲ့”

“ဒါဆို ကျိန်းသေတယ်၊ နင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖုန်းမှားလာတာပဲနေမယ်၊ မှားလာတဲ့သူက ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ရ

မယ်၊ ပြီးတော့ ရော့(ခ်)ကာဒီဇိုင်းရှိရမယ်”

“အလဲ့...မိန်းမ တယ်တော်နေပါလား”

“တော်ရမယ်လေ ဒီပညာတွေ တမင်သင်ထားပြီး လျှို့ဝှက်ထားတာ၊ အဟွန်း...စီးပွားရေးမကောင်းရင် လုပ်စားဖို့”

ထည်နှင့်စန္ဒီက လှေကားထစ်တွေပေါ်မှာပင်ရပ်လျက် ရယ်စရာမောစရာတွေ ပြောရင်းက ဖုန်းမှထွက်လာသော သီချင်းသံကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးမှ...

“ဟဲ့လို”

ထည် ဖုန်းဖွင့်ထူးသည်။

“ဝဇ္ဇ...ကပါလားခင်ဗျာ”

လေလှိုင်းကြားမှ စီးမျောလာသောအသံသည် ယောက်ျားသံပေမဲ့ ထိုအသံက နားဝင်ပိယံရှိလွန်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ချိုသာတာလည်းမဟုတ်ပေမဲ့ ထိုအသံဟာ ရင်ဘတ်ရဲ့ အတွင်းဆုံးနေရာက လာတာမျိုးလို ခပ်ဩဩနှင့် ရှုတတအသံမျိုး။ ထိုထဲမှာမှ လေးစားသမှု ယဉ်ကျေးခြင်းပါ ဖြည့်စွက်တော့ ထိုအသံရှင်ဟာ ယဉ်ကျေးရည်မွန်သူဆိုတာ တန်းခနဲ ပုံဖော်ရသွားသလို။ ထည်က ဖုန်းခွက်ကို လက်နှိပ်တတ်ရင်း...

“အသံက အမိုက်စားဟဲ့”

ဘေးကစန္ဒီကို လှည့်ပြောသည်။

“တချို့က အသံမိုက်ပြီး ရုပ်မမိုက်တာတွေ တစ်ပုံကြီး စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့”

စန္ဒီက ပေစောင်းစောင်းနှင့် ပြန်ခွပ်သည်။ ထောက်ခံချက် မရတော့ ထည်က စန္ဒီအား မျက်စောင်းပိတ်ထိုးရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဟွန်း...ရှင်တွေဘာတွေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းဆင်း တောင် ချက်ချင်းဖြစ်သွားတာ”

ဘေးကနေ မကြားတကြားပြောသော စန္ဒီအား အံကြိတ်ပြ ရင်း တစ်ဖက်ကို နားစိုက်ထောင်တော့...

“အာ...ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းမှားသွားပြီနဲ့တူတယ် ဗျ”

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ထည်လည်း အဲဒါပဲတွေ့နေတာ၊ အခု ပဲ လှမ်းဆက်သွယ်တော့မလို့”

“ကျွန်တော်လည်း ဖုန်း Ring Tone သံလာတာနဲ့ မှားမှန်း သိတာ၊ ဒီမှာ အဲဒီက ဖုန်းတစ်ခုဝင်ထားတယ်”

“ဪ...ဒီမှာလည်းအတူတူပဲရှင်၊ ထည်မှာမည် ဝုဏ်ထည်ဝါပါ”

“ကျွန်တော်က အမြင့်စံပါ”

“အမြင့်စံ”

“အဟွန်း...အံ့သြသွားတာထက် ရွံချချင်တာ ပိုမယ်နဲ့ တူတယ်၊ အဲဒီမှာမည်က မိဘတွေစိတ်တိုင်းကျ ပေးသွားတာမျိုးပါ၊ လူနဲ့နာမည်က တစ်ထပ်တည်းမကျပါဘူးဗျ၊ မလန့်ပါနဲ့”

ဖော်ရွေသော သူ့အပြောအဆိုကြောင့် ထည်နှင့် သူ့အကြား ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို ခံစားချက်က နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်သွားရ တာ...

“အဲဒါကြောင့်ကိုး၊ စံစံလို့ခေါ်ပြီး ရှင်အစ်မဖုန်းဝင်လာတာ၊ ပြန်ဆက်လိုက်ပါဦး၊ ဖုန်းမျှော်နေမယ်နဲ့တူတယ်”

“အိုခေ...သင့်(ခံ)ယူနော် ဝုဏ်ထည်ဝါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းပြန်လဲဖို့ ဘယ်လိုတွေ့ကြမလဲဗျ”

“ရှင်ဘက်က အလျင်မလိုရင်တော့ မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြ တာပေါ့၊ ဟို အခုက ညနေပိုင်းကြီးဖြစ်နေတော့ ထည် အိမ်က ထွက်ဖို့ အဆင်မပြေလို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်အတွက် အရေးကြီးရင် တော့”

“ရပါတယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် ဝုဏ်ထည်ဝါ အားမဲ့အချိန် ဖုန်းခေါ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့...မနက်မှတွေ့တာပေါ့နော်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး ဒီဘက်မျက်နှာလှည့်တော့ စန္ဒီက မှန်ကုပ်ကုပ် နှင့် အကဲခတ်ကာ...

“နင့်ရုပ်က ဘာကိုပြုံးနေတာလဲ”

“ဪ...ပြုံးတာ စိတ်ကြည်နူးလို့ပေါ့၊ မနက်ဖြန်တွေ တဲ့အချိန်ကျရင် ဒီထက်တောင် ပြုံးချင်ပြုံးရဦးမှာ”

ထည်ကပြန်ပြောပြီး လှေကားပေါ် ခုန်ပေါက်ဆင်းတော့ စန္ဒီက မဲ့ရွဲပြီး မှတ်ချက်ချတာက...

“နင်တော့နိုးလာပြီ၊ ရွာသာကြီးနဲ့”

“စိတ်ချ...ငါသွားရင် နင့်ကိုပါခေါ်သွားမှာ”

“အဟီး...ငါက အရူးထိန်းလေ၊ ငါပါမှ နင်သွားလို့ရတယ်ပေါ့ ထည်ရဲ့”

“အေး...ကိုယ့်ရာထူး ကိုယ်သိရင်ပြီးတာပဲ၊ ငါ့ကိုထိန်းနိုင်အောင်ထိန်းဖို့ ပြင်”

လွင့်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသော ထည်နောက်က အခြေလိုက်ဆင်းရင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ့်အထိန်းတော်နှင့် တူလာသလိုလို။ သွက်သွက်ခါရူးရင်လည်း ပြီးရော အခုတော့ မမူမကောင်းကို ထိန်းရတာ စန္ဒီပါ ရူးချင်ချင်ဖြစ်လာတဲ့အထိ။

အသုံး (၂၅)

“ခေါင်းတစ်ချက်သာ မင်းညိတ်လိုက်၊ ကျန်တာအားလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်”

ပြောသည့်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ထင်ထားတာက ရည်းစားထားခြင်းဟာ သူ့အတွက် ခက်ခဲခြင်း အလုပ်တစ်ခုမဟုတ်။ တစ်ခုပါပဲ သူစိုးရိမ်မိတာက...

“သက်လယ်လို ဖြတ်မရပြုမရဆိုရင်”

“ဒါတော့မပူနဲ့...သူ့ကို ငါတို့က တချို့တစ်ဝက် ပြောပြထားပြီးသား၊ မင်းရည်းစားအနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ပေးရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါ့ဗွီစီဒီတွေရိုက်ရင် ထည့်သုံးပေးမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းထုတ်လုပ်ရေးထွက်သမျှ စီးရီး(စ်)တွေထဲမှာ တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် အမြဲပါရ

မယ်လို့”

ဒီအစီအစဉ်မှာ ညီဇော်က ဆရာကြီး။

“သူက ဒီလောကထဲဝင်ဖို့ သင်တန်းတွေဘာတွေ တင်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေက အပေးမှာဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီနယ်ပယ်မှာ ယုံကြည်ရမဲ့သူမရှိတော့”

“မင်းက ယုံကြည်ထိုက်တဲ့သူကြီးပေါ့”

ဟန်စိုးက ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသည်နှင့် ဝင်ဖဲ့သည်။ ညီဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်မျိုးက လုပ်ပိုင်ခွင့် နည်းနည်းရှိရင်တောင် အာဏာပါဝါပြုရာ၌ တကယ့်ဆရာကြီးအထာ။ ဖွဲ့မှန်းရွဲ့မှန်း သိသိကြီးနှင့်တောင် အင်္ကျီကော်လံနှင့်မပင့်ရင်း...

“ဒီနေရာမှာ ဥပမိရုပ်က စကားပြောသေးတာကိုးကွ”

“အေးလေ...အဲဒီဥပမိရုပ်ကလည်း တစ်ခါတည်း ကောင်မလေးကို ငါ့ရည်းစားဟန် တန်းဆောင်ခိုင်းတော့တာပဲ”

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သူကဝင်ပြောတော့ ညီဇော်က ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ...

“ဟေ့ကောင်...မင်းကောင်းစားရေးအတွက် လုပ်တာ၊ မင်းတို့ဟာက ဇာတ်မျောကြီးဖြစ်နေလို့၊ ဟွန်း တခြားမကျ ပွဲသိမ်းတော်သလောက် ဝုဏ်ထည်ဝါနဲ့ကျမှ ယက်ကန်ထ

ဘန်ဖြစ်နေလို့ ကူညီတာ၊ သဘောပေါက်”

ဘာဘာညာညာနှင့် စိတ်ဆိုးဟန်ပြု၍ မနည်းကြီးဘောင်းပန်လိုက်ရတာ ဘိယာနှစ်ခိုင်းစာလောက် ငွေထွက်သွား၏။ ညီဇော်က နည်းနည်းလေး ရိုတီတီဖြစ်လာမှ...

“ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ မိန်းကလေးဆိုတာ မျိုးက အုတိုမျိုးတဲ့ကွ၊ ချစ်လို့အုတိုတာနဲ့ မုန်းလို့တိုတာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အဲ ချစ်လို့သဝန်ကြောင်ရင် သူများကို ဒုက္ခပေးတတ်တာမျိုး၊ ဥပမာကွာ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ရန်လုပ်မယ်၊ ငိုမယ်၊ တားမယ်၊ နောက်ဆုံးမရတော့တဲ့အခါကျရင် ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တခြားမိန်းမကို ရန်တွေတာမျိုး၊ အရှက်ခွဲတာမျိုးအထိ ဒုက္ခပေးတာကို ဆိုလိုတာ”

“အေးပါ...အဲဒါမျိုးက ရုပ်ရှင်တွေထဲ ခဏခဏတွေ့ နေရတာပဲ၊ နောက်တစ်နည်း ဆက်ပြောပါဦး”

စကားကြောရှည်နေတာနှင့် လိုရင်းတော်တော်နှင့်မရောက်။ ဆိုကြောင့် ပြင်းရှုက ဖြတ်မေးရတာမျိုး။

“မုန်းလို့အုတိုရင်တော့ အဲဒီမိန်းမက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခပေးတာ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

ဟန်စိုးက တစ်ခါကြားဖြတ် ဝင်မေးပြန်သည်။

“အဲဒါမျိုးကျတော့ သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုတော်အောင် ကြိုးစားတာမျိုး၊ မုန်းတဲ့လူကို မနာလိုစိတ်ဝင်ပြီး သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူမှန်သမျှထက် ကိုယ်က ပိုမြင့်မြတ်တယ်၊ ပိုတင့်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ကြီးဝင်လာတာမျိုး”

“မင်းက အဲဒါဆို ဘယ်ကောင်းမလဲကွ၊ ဝုတ်ထည်ဝါက နဂိုကတည်းက မာန်ထက်ပါတယ်ဆို”

“အေးလေ...သူက မာန်တွေတက်ပြီး မင်းကို မတူ မတန် ဆက်ဆံချင်လာတဲ့အခါ ဘာလုပ်မလဲ”

“ဒီအမွေလောက်တော့ မမက်ပါဘူးဆိုပြီး အပေါ်စီးက အကြည့်နဲ့ ရှောင်ထွက်သွားမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“ရိုက်(ထ်) ဟန်စိုး”

အောင်မာ လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးပြီး သြဘာတွေ ပေးကာ ညီဇော်က ထောက်ခံ၏။ ပြင်းရှုကတော့ မေးခဲ့သေးတာပင်။

“အဲဒီလောက်လွယ်ပါ့မလား”

လို့ ညီဇော်က

“မင်းမေးတာတောင် ကြာသေး၊ မနက်ဖြန်ပဲ အဲဒီ

တစ်ယောက်ကို ငါ ဒိတ်ပေးမယ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့နေရာရွေး”

တဲ့။ ထို့ကြောင့် ဟန်ဆောင်ရည်းစားနှင့်တွေ့ရန် သူက အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ အရင်ရောက်လာကာ စောင့်နေမိသည်ဆိုမှ...။

အသန်း (၂၆)

“ကျွန်ုပ်”

ပြင်းရှက ဖျတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုယူကာ မျက်နှာရှေ့ အမြန်လိုက်ဖြန့်ထားလိုက်သည်။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲ တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာတာက ဂုဏ်ထည်ဝါနှင့် သူမ သူငယ်ချင်း စန္ဒီ။ ဒီတော့မှ မှန်ချပ်အညိုရောင်တွေကို ထွင်းဖောက်ပြီး အပြင်ဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကိုယ့်အမေဆီက သူမရအောင်ယူသွားသော ၅၅ သိန်းတန် အနီရောင် ကားလုံးလုံးလေးက ရပ်ထားလျက်။

“အစောကြီးကတည်းက ငါမြင်ရင် ရှောင်ချိန်ရဦးမှာ” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မချင့်မရဲ အပြစ်တင်စဉ်မှာပဲ ရင်းနှီးနေ

ကျ မွေးရန်တစ်ခုက သူ့ဘေးအားမှ ဖြတ်ကျော်၍သွားကာ...

“ဟုတ်တယ်ရှင်...အဲဒီဆိုင်ပဲ၊ အင်း စားပွဲနဲ့ပါတ် သုံးမှာ စောင့်နေမယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ အိုခေလေ ဒါဆို နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း တွေ့ကြမယ်”

အနက်ရောင် ဇာနားတပ်ဂါဝန်က လည်ပင်းပြုပြုလေးကို လက်ဖောင်းဖောင်းလေး ခါးအောက်ပိုင်းကနေ ကားထွက်သွားသော ဂါဝန်တို့ကို အသားကပ်ဘောင်းဘီအနက်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထား၍ ဖြူသောအသားက ပိုထင်ပေါ်သည်။ အမြဲလိုလို ချထားတတ်သော ဂငယ်ပုံဆံပင်အပိုက်အား အားလုံးဆွဲချည်ထားတာ မြင့်မြင့်ကလေးမို့ နားထင်နားတပိုက်နှင့် လည်ကုပ်ဝင်းဝင်းပေါ် ဆံစတချို့က ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲနေ၏။ လည်တိုင်ကျောကျောလေးနားမှာ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နေတာက အနက်ရောင်ခရစ်စတယ်တွေ တန်းစီထားသော နားဆွဲကလေးနှင့်။ ပြင်းရှက ဂျာနယ်ပေါ် မျက်လုံးလေးပေါ်ရုံ စူးစမ်းရင်း မွေးရန်က သူ့ကျောဘက်ဆီမှာ ရပ်တန့်သွားတာမို့ သူမတို့ စားပွဲနဲ့ပါတ်သုံး၌ ဝင်ထိုင်မှန်း လှည့်မကြည့်ဘဲ သိလိုက်သည်။ ပြင်းရှက စားပွဲနဲ့ပါတ်နှစ်ကိုး။

“ကိုယ်ကလည်း အချိန်အချက်နဲ့ဆိုမှ သူတို့နဲ့လာတိုးနေသေးတယ်”

နှာခေါင်းရုံပြီး တွေးလိုက်မိကာ နောက်ခံမှ လွင့်လာသော

စကားသံများကိုလည်း သူနားစွင့်ပြီးသား။

“ငါက ဆိုင်ပေါက်ဝနဲ့ မျက်နှာမူပြီး ထိုင်မယ်လေ၊ သူလာတာမြင်ရအောင်၊ နင် သူနဲ့စကားပြောရင် သူရုပ်ရည်ကို ခန့်မှန်းလို့ရလား ထည်”

“လေသံလေးအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှုပါက အလန်းဖြစ် မှာ ကျိန်းသေတယ်၊ သူ့အသံက ချိုပြီးနူးညံ့နေတာဟဲ့၊ အိမ်ကဟာ ကြီးနဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

ကျောချင်းကပ်ရက် ပြောနေတာမို့ ပြင်းရှုက ယောင်ယမ်း ပြီး အကြိတ်မိတဲ့အထိ။ ကြည့်စမ်း သူ့ကိုများ အိမ်ကဟာကြီးတဲ့။

“ဘယ်လို တခြားစီလဲ ရှင်းစမ်းပါဦး”

ပို့တဲ့သူကလည်း ဝါသနာကိုမသေး။

“ဟဲ့...အိမ်ကဟာရဲ့ ရုပ်ကိုကြည့်ပါလား၊ ဆံပင်က ဦးရေပြားအထိ ကပ်ညှပ်ထားတာတောင် လှိုင်းတွန့်ကပါသေး၊ စာကလေးအမွှေး မီးမြိုက်ထားတဲ့အတိုင်း”

“ဟင်”

ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ် ပြန်ကိုင်မိတဲ့အထိ။ ခေါင်းထဲမှ ညှော်နဲ့ တွေ ထွက်လာသလို ခံစားရသည်။

“မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းက ကြွက်တူရွေးလို၊ ဝတ်သမျှလည်း တင့်တယ်သပ်ရပ်တယ်ဆုတာ မရှိပေါင်”

“ဟဲ့...သူက ခေတ်မီတာပါ၊ ဒော်တာရှပ်တွေနဲ့ ဂျင်း တွေဝတ်တာပဲ၊ ငါ့မျက်စိထဲ အဆင်မပြေတာမရှိပါဘူး”

စန္ဒီပြောတာကို သူက လက်ပိုက်ကာ နားထောင်သည်။ သူမကတော့ တဟင်းဟင်းနှင့် တမင်လုပ်ရယ်ရင်း...

“လည်ပင်းမှာ ပလက်တီနမ်ကြိုးကြီးက ထင်းလို၊ လက်မှာလည်း ပုတီးလိုလို ဘာလိုလိုဟာတွေ ပတ်ထားသေးတယ်၊ အဆိုးဆုံးက ဖင်မီးခိုးထွက်အောင် ဆေးလိပ်သောက်တာပဲ”

“နင်ပဲ နဂိုကတော့ အဲဒါကိုပဲ အိုပါး...အိုပါး ဖြစ်ပြီး တော့”

“ဟဲ့...ဒါကတော့ သူ့ကိုယ် အပေးအယူမျှနေတာကို”

“အခု မမျှတော့ ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောင်းကုန်တာပေါ့”

စန္ဒီက တွေးဆသလိုပြောတာကို ထည်က ခေါင်းညိတ်ပြ ရင်း ကော်ဖီကို ဇွန်းဖျားလေးနှင့်မွှေကာ...

“အေးပေါ့...အဲဒါကြောင့် ဟန်းနီးမွန်းသွားမဲ့ခရီးတောင် ဖျက်ပစ်ရတာ ကြည့်ပါလား”

“အဲဒါတော့ နင်သံသယကြီးတာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုရီး ယားရောက်ဖို့ဆိုတာ နင့်ရဲ့အဓိကအိပ်မက် မဟုတ်လား”

“နင်မသိပါဘူးစန္ဒီရာ”

အဲဒါပဲပြောပြီး ထည်က စကားကို လက်စသတ်သည်။

ကြည့်လေ မိဘတွေရှေ့မှာတောင် အရှက်မရှိ လူကို ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်လိုလုပ်ရဲ့။ ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို။ အတွေးထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားသော ပါးပေါ်က အပြောင်းအလဲကြောင့် ရှက်သွေးတွေ လှိုက်ခနဲဆူလာ၏။ ကဲ ဒီလိုလက်မြန်ခြေမြန်လူနှင့် သူမ ခရီးဆေးသွားရန်ဆိုတာက...

“ဟဲ့...လာပြီနဲ့တူတယ်၊ အလန်းပဲဟဲ့၊ သူလည်း ဝိတ်တာကို စားပွဲနဲ့ပါတ်မေးနေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟိဟိ ဒီခိုင်းကတော့ မိတယ်မိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အထဲကပဲ”

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသော စန္ဒီကြောင့် ထည်က နောက်ဖက်တံခါးနားသို့ လည်ပင်းလိမ်ပြီးကြည့်သည်။ ထည်တို့စားပွဲဆီ ဦးတည်ပြီးလျှောက်လာသူက ကိုယ်နေဟန်မတ်မတ်မှာ ရှုပ်အနက်၊ စတိုင်ပင်(နံ)အကျပ်က အနက်၊ ထိုပေါ်မှာမှ အပေါ်ထပ်အင်္ကျီက ရှိုင်းပြတ်ခါးတိုက ကာကီရောင်တစ်ထပ် ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော ဆံပင်ကြောင့် နားဖျားမှာတပ်ထားသော စိန်တစ်ပွင့်က လင်းခနဲလက်ခနဲ။ သူက ထည်တို့ရှိရာ စားပွဲနားအထိ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ အနားရောက်ကာမှ ခါးညွတ်ပြီးပြရင်း...

“ကျွန်တော် အမြင့်စံပါ”

“စန္ဒီက အဝေးကကြည့်တာ ကိုရီးယားမင်းသား

လီမြောင်ယွန်းလို့ ထင်ထားတာ”

စစချင်း စန္ဒီရဲ့ အဖွင့်မိတ်ဆက်စကားက ထုထည်အကြီးစားနှင့်။ သူက ကြည့်ကောင်းရုံ ပြုံးပြပြီး ဖျတ်ခနဲ မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ

“ဒါဆို ဒီက”

“ဂုဏ်ထည်ဝါပါ”

“အား...တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ထည်ကလည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ဘာလဲ ဖုန်းပြန်ရမှာမို့လို့လား”

စန္ဒီဆေး ဝင်ထိုင်ရင်းပြောတော့ သူနှင့်ထည်က မျက်နှာချင်းဆိုင်။ လူချင်းမတွေ့ခင်ကတည်းက နက်ရှိုင်းသောရင်းနှီးခြင်းအလွှာတစ်ခုက ထည်တို့နှစ်ယောက်အပေါ် အုပ်ခိုးထားသည်ဟု ခံစားရတာမို့ ထည်က အပြုံးနှင့် ခေါင်းခါပြရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူး...ထည်က ဥစ္စာမခြောက်တတ်ဘူးလေ၊ ဒီဖုန်းထဲမှာ အမြင့်စံအစ်မရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တောင် ဝင်ထားပြီးသားပဲ၊ ပြန်ရမှာ ကျိန်းသေနေပြီးသား”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအစ်မလေ၊ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ကြံစည်အားထုတ်နေတဲ့သူဆိုလည်း မမှားဘူး”

“အလဲ့...တို့လီပြောင်ဟွန်းကတော့ ကြော်ငြာဝင်နေပြီ
ဟေ့၊ သူလူပျိုဖြစ်ကြောင်း”

စန္ဒီက အရွှန်းထဖောက်တော့ ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်
လာသည်။ သူကရယ်ရိုက်မသေသော အပြုံးများနှင့်...

“မကြော်ငြာပါဘူးဗျာ၊ စကားမစပ် ရည်းစားဆို ဇီးပြား
တောင် မစားဖူးတဲ့ဘဝ”

“ဇီးပြားမစားတော့ ဇီးလုံးတော့စားတယ်မဟုတ်လား”

ထည်ကပါ ဝင်နှောက်တော့ သူက ခေါင်းမော့ကာ
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း...

“ဇီးလုံးတောင် မစားဖူးဘူးဗျာ၊ ဇီးနဲ့ပတ်သက်ရင်
ကျွန်တော်က စလေပဲစားတာ”

တဲ့။ ကြည့်စမ်း ကျောခိုင်းရင်း ကြားရသောအသံတို့တွင်
ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာစကား ဆိုပေမဲ့ ရိုးသားခြင်းအတိုင်းသော စကား
များတော့မဟုတ်။ ပြင်းရှသည် ချိုသောရယ်သံ၊ မြူးသောစကားသံ
တွေနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဂုဏ်ထည်ဝါ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်
ကြည့်ရင်း ဒေါသပါသော သွေးတို့က ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အသံအမျိုး
မျိုးပေး၍ အော်မြည်စီးဆင်းသွားသလို ကိုယ်နှင့်ဆို တစ်အိမ်တည်း
နေသူချင်းမို့ ပြုံးရွှင်တာတွေ ရယ်မောတာတွေမရှိဘဲ ဘယ်လို
ချောက်တွန်းရမလဲ။ ဘယ်လိုဒုက္ခပေးရမလဲပဲ စဉ်းစားနေတဲ့မိန်းမ။

သူတလူငါတမင်းနှင့် အနိုင်ရချင်တဲ့မိန်းမ။ အခု တခြားသော
ယောက်ျားနှင့်ကျတော့...

“ဒါဆို မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် တစ်ခုခုသွားစားရအောင်လေ၊
နေ့လည်စာ စားချိန်လည်းနီးနေပြီ၊ ကျွန်တော် ဒကာခံပါ့မယ်”

“ဒကာခံရုံတင်မကဘူး ပြီးရင် ထည့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေး
မှဖြစ်မှာလေ၊ စန္ဒီက တစ်နေရာဝင်စရာရှိသေးလို့ ထည့်ကားကို
ချောဆွဲထားတာ”

ဒါ သက်သက် စန္ဒီဆိုတဲ့ဟာမ လုပ်ဇာတ်ခင်းတာလို့
တွေးမိချိန်မှာ တစ်ဖက်က သကောင့်သားကလည်း လျောလျော
ရှူရှူပင်...

“အိုခေလေ...ဂုဏ်ထည်ဝါအိမ်တောင် သိရတာပေါ့၊
ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန်ယူပါ့မယ်”

တဲ့လေ။ ပြောပြီးထွက်ခွာရန်ပြင်ဆင်သံတွေကြားမှာ သူက
ဒေါသနှင့်တုံ့ပြန်ရန် ကန်ပြင်နေဆဲမှာပင် သူထိုင်ရာစားပွဲသို့ အရိပ်
တစ်ရိပ် ထိုးကျလာပြီး...

“စောင့်နေရတာကြာသွားပြီလား၊ ကျွန်မ မေဂျူပါ”

ပြင်းရှရဲ့အမှူတော်ကို ဦးဆွေးဆံမြည့် ထမ်းရွက်ဖို့ ကိုညီ
ဇော်က အမိန့်တော်ပါးလိုက်တာပါ”

အပြုံးရိပ်နှင့် သူ့ရှေ့ဆိုဟဉ် ဝင်ထိုင်သူကြောင့် ပြင်းရှက

ချိုသောရယ်သံ။ မစိမ်းသော မွှေးရနံ့တွေ အနားမှပျောက်ကွယ်သွား
ခြင်းအား ဒီတိုင်းလက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသနှင့်ယှဉ်သော ခံပြင်းမှုက နာကျင်
ခြင်းနှင့် ရောမွှေကာ ခံစားချက်တွေ နှင့်သီးလျက်။

အသန်း (၂၇)

“တကယ်ဆိုရင် အချစ်ပဲလိုတယ်၊ ဘာကြောင့် သတ္တိ
မရှိလဲကွယ်”

ချမ်းချမ်းသီချင်းကို ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဆိုပြီးမှ ရှန်ပူကို လက်ဖဝါး
ထဲ ညှစ်ထည့်သည်။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အားရအောင်ပွတ်ပြီး
ရှန်ပူကို မျှစေပြီးမှ ဆံပင်အနှံ့သုတ်သည်။ ရေပန်းဖွင့်ချပြီး Shower
Scrub နှင့် လည်ပင်းတွေ လက်မောင်းသားတွေကို ရေမြှုပ်နှင့်
သာသာပွတ် တိုက်နေတုံးမှာပဲ

“ဟယ်”

ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ကျသွားသော မီးကြောင့် ရေချိုးခန်းတစ်ခု
လုံး ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်သွားခဲ့ပြီ။

“ကျစ်...အဲဒါမှဒုက္ခ”

ခေါင်းလျှော်လက်စမို့ ဆပ်ပြာရည်တွေက စီးပြီး မျက်လုံးထဲဝင်၍ စပ်ဖျင်းဖျင်းအရသာက ထည်အတွက် ခံရခက်စွာ။ မှောင်ထဲမှာတင် ရေပန်းအောက်တိုးဝင်သော ရည်ရွယ်ချက်က ဆပ်ပြာရည်တော့ စင်စေ့ရန်ဖြစ်ပေမဲ့ ရေအရှိန်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှ စီးကျထားသော ဆပ်ပြာမြှုပ်များကြောင့် ခြေထောက်က ရှောထွက်သွားရာ...

“အမေ့”

“အုန်း”

“အင့်...အား”

ဖင်ထိုင်ရက် လက်လွတ်ခြေလွတ်ကြီးမို့ လက်တစ်ဖက်က နောက်ပြန်ထောက်မိမှ ကျသောအရှိန်ကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်သည် ဖိချိုးသလိုဖြစ်သွားကာ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်မှုသည် အော်သံအဖြစ်သို့...

“အား...လား ကျိုးပါပြီ”

ကြားရသောအသံကြောင့် ပြင်းရှုခြေလှမ်းတွေ လှေကားထိပ် အမှောင်ထဲ ရပ်တန့်သွား၏။ လက်ထဲအသင့်ဆောင်ထားသော ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ကြည့်သည်။

“အား...မှောင်နေတာ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး၊ ဦးပြင်”

ဗို့...ဦးပြင်းရှု”

စူးစမ်းနေတုန်း ကိုယ့်အမည်ခေါ်သံ ကြားတာမို့ သူမအခန်းနားရောက်သွားပြီး တံခါးခေါက်ကာ...

“ဟေ့...ဘာတုံး”

“ဒီမှာမှောင်နေတာ ထလို့မရတော့ဘူး”

“ထလို့မရလည်း လင်းအောင်စောင့်ပြီးမှထ၊ ငါ အင်ဗာတာသွားထွန်းမလို့”

“အား...ချော်လဲနေတာ၊ ဒီမှာ လက်ကျိုးသွားလားမသိဘူး”

“ဟင်”

ဒီတော့မှ လှေကားဆီဦးတည်ပြီးသား ခြေလှမ်းတွေက သူမ အခန်းဆီ စွေခနဲရောက်သွားသည်။ အော်သံကြားတိုင်း စိုးရိမ်တကြီး မဝင်ရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံပတ်ပေးပြီးသားမို့ အိပ်ခန်းထဲ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရင်း...

“မင်းဘယ်မှာလဲ”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာ၊ အဟင့်ဟင့်...ခြေထောက်လည်းနာတယ်၊ လက်ကထောက်မရတော့ဘူး၊ နာတယ်၊ အီး...ဟီး...ဟီးလုပ်ပါဦး ဒီမှာနာလို့သေတော့မယ်၊ အီး...ဟီး”

စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်ကာ လူကမ္ဘန်ထူသွား

တာမို့ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲတွန်းဖွင့်တော့ ဆပ်ပြာစက်လက်နှင့် သူမ ရေချိုးခန်းကြွေပြားပေါ် ထိုင်ချရင်း အော်နေတာ အဆက်မပြတ်။

“ကျစ်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွဲ့၊ ဒီလောက်ဆပ်ပြာတွေ စီးနေတော့”

“မီးကပျက်သွားတာကိုး၊ နာတယ်၊ ချမ်းနေပြီ”

“ချမ်းလည်း ဆပ်ပြာတွေပြောင်အောင်ချိုးရမှာ၊ ထကြည့်စမ်း ထလိုရလား”

“တွဲမှရမှာ၊ လက်ကအထိမခံနိုင်ဘူး”

လက်ကတွဲလောင်းကြီးကျကာ လက်ကောက်ဝတ်အဆစ်နေရာမှာ ချက်ချင်းနီရဲဖောင်းကားကာ ရောင်ကိုင်းတက်လာ၏။

“အီး...ဟင်္ဂ လက်ကျိုးသွားပြီလားမသိဘူး”

“မကျိုးပါဘူး၊ အဆစ်လွဲတာနေမှာ၊ ငါထူပေးမယ်၊ ရေပန်းအောက် ဆပ်ပြာစင်အောင်ရေချိုးလိုက်”

နာနေသောလက်ကို ပခုံးပေါ်သိုင်းစေကာ ဓာတ်မီးတစ်ဖက်နှင့် အမှောင်ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က ပူးပူးကပ်ကပ်။

ထဘီရင်လျားထားတာမို့ ခါးနားကို သူက လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ထိန်းရင်း ရေပန်းအောက်ဝင်တော့....

“ခင်ဗျားပါ ဖိုကုန်မှာပေါ့”

“မစိုစေချင်လို့ မင်းကို ပစ်ချထားခဲ့လို့မှမရတာ”

“အမယ်လေး...ပြေပြေလည်လည်ပြောပါ၊ ရန်စွယ်ငေါငေါမပြောပါနဲ့”

“ငါပြောလည်း မင်းခံရမှာပဲလေ၊ ညကြီးမိုးချုပ်မှ ရေချိုးခေါင်းလျှော်နဲ့ မင်း ရူးများနေသလား”

“ရေချိုးခေါင်းလျှော်တိုင်း ရူးရမယ်ဆိုရင် အရူးထောင်တောင် ဆန့်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါကူညီနေရတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျား အထက်စီးကလာဟောကံမနေနဲ့၊ အဲဒီလိုလူဆို လုံးဝကျေးဇူးမတင်ချင်ဘူး”

“အေးပါ၊ ကျေးဇူးမတင်ချင်နေ”

“ခင်ဗျားနော်”

ရေကျနေသည့်ကြားမှ ထည်က ဝေဒနာကိုမေ့ပြီး မျက်စောင်းရွယ်သည်။ ရေစက်တွေတင်နေသည့် မျက်တောင်တွေက ပူးကပ်ရှည်လျားကာ နှာသီးဖျားပေါ် ရေစိုနေပုံ။ နှုတ်ခမ်းထွေးထွေးနှင့် အကြောစိမ်းတွေ ယှက်ဖြာနေသော ပါးပြင်မွတ်မွတ်ကလေးကို ပြင်းရှုက အနီးကပ်ငေးရင်း ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ လှိုက်ခါသွားသည်။ နူးညံ့ခြင်းတွေ စီးမိုးသွားသည့် နှလုံးသားက ဘယ်လို အမြန်နှုန်းနှင့် ခုန်လာသလဲမသိ။ ရင်ခုန်သံက စစ်ချီတေးအလား စည်းချက်ညီညီ လှိုက်ခါလာတာက ရင်ဘတ်အပြင် ပေါက်ထွက်

တော့မတတ်။

“ဟေ့လူ”
“ဟင်”

ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် ရင်ခွင်ဘယ်ဘက်ဆီ ပစ်တိုက်မှ ပြင်းရှ သတိဝင်လာသည်။

“ဒီမှာချမ်းနေပြီ”

ထည်က သူ့ရင်ခွင်တစ်ခြမ်းကို ဖိုထားရာမှပြောတော့ အသံတို့က လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်။ အချမ်းဒဏ်ကြောင့် တုန်ခါခြင်းလား မသေချာပေမဲ့ နူးညံ့ခြင်းများနှင့် ရိစာစွာ ညှိငင်တတ်သော မျက်ဝန်း တစ်စုံကြောင့် ထည် မျက်နှာလွှဲပေမဲ့ ထိုအကြည့်က ဖျောက်ဖျက် မရအောင် တွယ်ငြိပြီးပါလာတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ နှစ်ဦးသား အသိတရားတွေကိုယ်စီ ဆွဲဆုပ်ဖမ်းကိုင်ပြီးမှ...

“မင်းခြေထောက် ထောက်လို့ရလား”

“အင်း...ကြိုးစားပြီး အဝတ်လဲမှ”

“အဲဒါဆို ငါ အင်ဗာတာချိန်းမှ၊ ရေချိုးခန်းအပြင် ထုတ်ပေးခဲ့မယ်၊ အဝတ်အစားလဲထား”

ထည်က အသံတိတ်ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ သူက အဝတ် လဲခန်းထဲ ထည်ကို တွဲခေါ်မည်ဖြုပြီးမှ...

“ကြာပါတယ်၊ ဒီလိုချီလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ”

စွေခနဲပွေ့ချီတော့...

“အို...အမေ၊ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ ထည် လျှောက်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ နားညည်းရင် ငါကပစ်ချလိုက်မှာ”

ဓာတ်မီးတစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ချီကာ အဝတ်လဲခန်းထဲ ပို့သွင်း မှာပဲ မီးတွေက ဖျတ်ခနဲ ပြန်လင်းလာ၏။ မီးလင်းသွားမှ မြေရင်လျားကြီးနှင့်ရှိဆဲ ထည့်အဖြစ်ကြောင့် ရှက်ရွံ့စိတ်က ဖမ်းဆဲ သွေးဆူလာကာ...

“ရပြီ...ဒီမှာပဲ ထားခဲ့”

“မင်း အင်္ကျီဝတ်ဖို့ရော”

“အခန်းထဲကရှိတာပဲ၊ ဝတ်...အ”

ရှက်စောနှင့် သူ့ပခုံးပေါ်ကလက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ရာမှ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်မှုကြောင့် ထည်မှာ ချက်ချင်းမျက်ရည် ကြည်တွေ ဝေ့တက်လာရသည်။ ခြေထောက်ကလည်း ကောင်း ကောင်းမထောက်နိုင်။ လက်ကလည်း လှုပ်လိုက်တိုင်း နာနေတဲ့ အဖြစ်မို့...

“ဒီတိုင်းပဲ ငါ အင်္ကျီဝတ်ပေးမယ်”

ပြင်းရှက မျက်ခုံးရိုးအစပ်ကို လက်မနှင့် ဆွဲခြစ်ရင်း နှက်နှာလွှဲပြီးပြောရင်း ထည်ကို နံရံ၌ ဖိုရပ်ထားစေသည်။ ထို့နောက်

အင်္ကျီချိတ်နှင့် ချိတ်ထားသော ခါးကြိုးစည်းရင်တစောင်းဖုံး ညအိပ်
ဂါဝန်ကို ဆွဲဖြုတ်ရင်း...

“ဒါပဲ အလွယ်ဝတ်ထားလိုက်”

“ဟို...အတွင်းက”

“အဲဒီအတွင်းထိ ငါဝတ်ပေးရမှာလား”

“မဟုတ်”

မျက်လွှာပင့်ပြီး မေးပုံက ဂျစ်တစ်တစ်နှင့်ပေမဲ့ ထည်က
ဝတ်ပေးဆို အဟုတ်ဝတ်ပေးမည့် ရုပ်တည်ကြီးနှင့်။ ထည်က
ငြင်းလိုက်မှ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ထာဘီရေစိုပေါ် အင်္ကျီထပ်ဝတ်ပေး
ရင်း...

“ခြေထောက်က ခဏမှေးပြီး ရပ်လို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ငါ အပြင်ထွက်နေမယ်၊ အထဲက ရေစိုကြီးချွတ်ထား
လိုက်၊ ပြီးရင် ခေါ်”

“ဟုတ်”

သူ တံခါးအပြင်ထွက်မှ အကောင်းပကတိရှိနေသော
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထည်က ထာဘီရေစိုကို ဖြေချကာ နံရံ၌လွှာထား
သော သဘက်ပိုင်းကို ဆွဲယူပြီး ပခုံးကနေပတ်ခြုံသည်။ ပြီးမှ
တံခါးခေါက်တော့ သူကပြန်ဝင်လာရင်း ထည့်ကို စွေခနဲပွေ့ချီပြီး

ခုတင်ပေါ်ချထား၏။ ဘယ်အချိန်ကယူထားမှန်း မသိသော
ဆေးသေတ္တာနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ထိုင်ချရင်း ထည့်ခြေဖမိုး
ကို ဆွဲယူတော့...

“ကန်တော့နော်”

သူက မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ကာ...

“အခုလိုဘာလို့ဖြစ်တာလဲ၊ သိလား”

“ရှင်”

အံ့သြခြင်းကြောင့် ထည်က သူ့ကို အပေါ်စီးမှ စိုက်ကြည့်
နေပေမဲ့ ပြင်းရှုကတော့ ထည့်အား တစ်ချက်ကလေးမှ မကြည့်တော့
ဘဲ ခြေဖမိုးကို ဆေးလိမ်းပေးခြင်း၊ ပတ်တီးစည်းပေးခြင်းများ
လုပ်ပေးကာ...

“ဘုရားက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလေ၊ ခြေရှုပ်ချင်တဲ့သူ
အတွက် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန်းကရပ်အောင် သူခိုးကို ဓားရိုးကမ်း၊
သူစိမ်းကို သူကျက်ဖြစ်အောင် လက်ကမ်းကြိုဆိုချင်တဲ့လက်အတွက်
မကြိုဆိုနိုင်အောင် အပြစ်ချလိုက်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

နားမလည်ပေမဲ့ ဒီစကားအတိမ်အနက်က ကိုယ့်ကို
ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ပြောတာမဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ထဲက သိနေ
တာမျိုး။ ထို့ကြောင့် မျက်ခုံးကိုအတွန်ချီးပြီးမေးတော့ သူက ထိုင်နေ

ရာမှ ထရပ်ကာ ဆေးသေတ္တာဆွဲထားရင်း...

“ဒီည နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားလိုက်၊ ဘုရား ဒဏ်ခတ်အောင် မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာ”

တဲ့။ ပြောပြီး ကျောခိုင်းသွားတဲ့ ကျောပြင်အား တဆုံး တစင်းရင်း ဟွန်ခနဲ မဲ့ရွဲကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲတော့...

“အ”

အလှုပ်အရှားမခံနိုင်စာသာ လက်ကောက်ဝတ်မှ နာကျင်မှုကြောင့် နဖူးပေါ်တင်ရမဲ့လက်တောင် မနာသောလက်ဖြစ်မှ။

အခန်း (၂၈)

“ဟပ်ချိုး...ဟပ်ချိုး...ဟပ်ချိုး”

“အအေးမိသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက အခန်းရောက်နေမှန်းမသိသော သူက ထည် နှာချေသံဆုံးသည်နှင့် အိပ်ခန်းဝမှာ ခေါင်းဖြူပြီး ပေါ်လာသည်။ ထည်က အသံတိတ်ခေါင်းညိတ်ပြရင်း တစ်ခါ လှုပ်ရှားတိုင်း တစ်ခါနာနေီလာနေရာအနံ့က ဝေဒနာကြောင့် မျက်နှာပေါ် ကောက်ကြောင်းရာတွေကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ။ တွန့်လိမ်လျက်။ သူက ထည့်အခန်းထဲအထိဝင်လာတော့ ညအိပ်အင်္ကျီကြီးနှင့်ပဲဖြစ်ကာ စောစောက် ဝတ်စုံက စို၍လဲထားဟန်တူသည်။

“လက်ကနာတာလား၊ ခြေထောက်ကလား”

“တစ်ကိုယ်လုံးပဲ၊ ကျောနဲ့ရင်နဲ့တောင် ညှပ်အောင့်နေတယ်”

“ကိုင်ရိုက်သလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ပစ်ကျသွားတဲ့အရှိန်က နည်းမှမနည်းတာ”

ပြင်းရှက်ပြောရင်း ညအိပ်မီးရောင်အောက်မှာ ခပ်နီနီဖြစ်နေသော သူမမျက်နှာနှင့် မျက်ခွံအစ်အစ်တွေကိုကြည့်ရင်း...

“မင်း ဖျားနေပြီလား”

“အင်း...ချမ်းတော့ချမ်းနေတာပဲ”

သူ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက်က နူးညံ့သော အထိအတွေ့တစ်မျိုးနှင့် ထည့်နဖူးပြင်ဆီ အုပ်စိုးကိုင်ကြည့်ရင်း...

“မင်းဖျားနေပြီ၊ ဒီတိုင်းထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဦးဖိုးလူကို သွားနှိုးပြီး ဆရာဝန်ပင့်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“အို...နေပါဦး”

သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ထည့်က လှမ်းဆွဲပြီးမှ

“ဒီညတော့ ဆေးတစ်ခုခုသောက်ပြီး မိန်းမလားလို့”

“မင်း ကိုယ်တွေအရမ်းပူနေတာကို”

“ရပါတယ်၊ မနက်ကျမသက်သာရင် တစ်မျိုးပေါ့၊

ညကြီးမင်းကြီး ဆရာဝန်ပင့်ရမှာလည်း လွယ်မှမဟုတ်...ဟပ်ဟပ်...ဟပ်ချီး”

ပြောနေရင်းက နှာချေကာ နှာသီးဖျားတွေ ရဲတက်လာတာ။ မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့နေတာက အဖျားရှိန်ကြောင့်ဆိုတာ သိသာသည်။ ပြင်းရှက်က သူမအဝတ်အစားတွေ ထည့်သော ဗီရိုဆီသွားက အပေါ်ထပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ယူလာရင်း

“ဒါ ဝတ်ထားလိုက်”

ဆိုပြီး မွေ့ယာပေါ် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ရင်း ထည့်ဂျာကင်တစ်ထည်အား ကျောဘက်မှ သိုင်းဝတ်ပေးတော့ ထွက်လေဝင်လေ ရိုက်ခတ်သွားသော မျက်နှာနှစ်ခုက နီးနီးကပ်ကပ်။ ထိစပ်လှမတတ်။ အဖျားရှိန်ကြောင့် အာခေါင်တွေ သွေခြောက်ကာ ခေါင်းတွေ တထိန်းထိန်းမြည်အောင်ကို ကိုက်ခဲနေသည့်ကြားမှ ထည့်အမှတ်တရဖြစ်သွားခဲ့တာက စီးကရက်နဲ့သင်းသော နီမြန်းသည့်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ။ သူက ထည့်ကျောဘက်မှ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို ဆင့်ကာ မှီသာအောင်ပြုလုပ်ပေးရင်း...

“ဆေး...သွားယူလိုက်မယ်၊ နေဦး အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးဆိုတော့ ဆေးပြင်းမှာ၊ စားစရာတစ်ခုခု”

“ကြေးအိုးသောက်ချင်တယ်”

“ကြေးအိုး”

မျက်ခုံးပင့်ရင်း ပြင်းရှက်က ရွတ်သည်။ အဖျားရှိန်ကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသည့် မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းသားတွေက အရှင်

အရောင်ထက် ပိုရင့်ကာ မျက်ဝန်းတွေကျတော့ ဝေဒနာကြောင့် ပျော့တော့ရီဝေနေခြင်းကို ကြည့်ပြီး ပြင်းရှုရင်ထဲ၌ အားပြင်းသော ကရုဏာမြစ်ကြီးက ဘယ်လိုစီးဆင်းသွားမှန်းမသိတာအမှန်။ လက်တစ်ဖက်၊ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ အသစ်စက်စက် ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ကိုယ်ပြုသမျှနုနေရှာသော ဒီကလေးမက အခုလိုဆိုတော့လည်း သနားစရာအကောင်းသားပင်။ ပြင်းရှုက သူမခုတင်ဘေးခါးဆန့်ရပ်ကာ တွေးမိတွေးရာတွေးနေပေမဲ့ သူမကတော့ ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆလဲမသိ။

“ည တစ်နာရီကျော်ကြီးပဲ၊ ကြေးအိုး ဘယ်ရပါတော့မလဲနော်၊ ခင်ဗျား အဆင်ပြေတာပဲ စီစဉ်ခဲ့ပါ၊ ဖြစ်ပါတယ်”

“အိုကေ...ခဏစောင့်”

ထည့်အခန်းထဲက ထွက်သွားတာနှင့် အဖျားရှိနေကြောင့် ပူလောင်ကျိန်းစပ်နေသော မျက်ခွံလွှာတို့ကို ပိတ်ချထားသောအခါ နားထင်ဘေးစပ်၌ မျက်ရည်စီးကြောင်းက ပူနွေးစွာ လျှပ်တိုက်စီးဆင်းသွားသည်။ ဒီမျက်ရည်တွေက ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် အံ့ဖွဲ့လာတာမျိုးမဟုတ်ပေမဲ့ အားငယ်ခြင်း၊ သိမ်ငယ်ခြင်းတွေကြောင့် ကျလာသော မျက်ရည်မျိုး။ တကယ်ဆို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေခဲ့ရသော ထည့်ဘဝတစ်လျှောက်၌ ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ လုံခြုံရာရင်ခွင်တစ်ခုကို တောင့်တမိတာအမှန်။ တစ်မိုးအောက်ထဲ အတူ

ခဲ့စဉ်က အမှတ်တမဲ့နှင့် နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ခဲ့စဉ်ကလည်း ကိုယ်စီအကြံတွေနှင့်မို့ အမှတ်တမဲ့။ အခုချိန်အခါမှ အမှတ်တရဖြစ်စေသော ကြင်နာခြင်းများသည် တစ်ချိန်မှာ နာကျင်စရာတွေ ဖြစ်ခဲ့မည်လား။

“အို...ငါ ဘာတွေတွေးနေပါလိမ့်၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ငါက အကြံတူ ရန်သူ”

အားတင်းပြီး ပြေလျော့လုနီးပါးစိတ်ကို သံပတ်ပြန်တင်း၏။ တကယ်ဆို ထည်အဖြစ်က တိုက်ပွဲခေါ်သံကိုမှ ရင်ခုန်ချင်နေတာမျိုးဆိုလျှင်...

“အိပ်သွားပြီလား”

ခြေသံတိုးဖွဖွနှင့်အတူ သူက ဗန်းတစ်ဗန်းကိုင်လျက် ထည် အနားပြန်ရောက်လာသည်။ ဗန်းပေါ်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဖန်ပန်းကန်လုံးတင်ထားပြီး...

“ကြေးအိုးသောက်ချင်တာဆို”

နီးရာစားပွဲပေါ် ဗန်းကိုတင်ပြီး ထည့်ကို ကျောပြင်အောက်လက်သွင်းကာ ထထိုင်နိုင်ရန် ကူညီတော့ စီးကရက်နဲ့က ထည့်နာဖျားကို ဝေခနဲ ကျီစယ်သွားပြန်သည်။

“ကြေးအိုးမရပေမဲ့ ရယ်ဒီမိတ်ကြာဆံဖြူထဲ ငုံးဥတွေ၊ အရွက်တွေနဲ့ အသားပါနည်းနည်းရောပြီး ပြုတ်လာတာနဲ့၊ စားကြည့်

ဦး”

မျက်စိရှေ့ရောက်လာတာက ကြေးအိုးစစ်စစ်ကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ အာသာဖြေလိုရသည့် ကြေးအိုးအတူ။ ထည်က ပတ်တီးစည်းထားသော ညာဘက်လက်နှင့် တူကိုင်ရန် အဆင်မပြေသဖြင့် ဘယ်လက်နှင့် တူကို ကိုင်ပြီး စားဟန်ပြင်တော့...

“ပေး...ဒီကို”

တူကို သူပဲဆွဲယူကာ ကြာခံဖတ်တွေကို ကျင်လည်စွာ ညှပ်ရင်း အေးအောင် နှုတ်ခမ်းတွေစုမှုတ်၊ ပြီးမှ ထည့်နှုတ်ခမ်းရှေ့အရောက် ခွံပေးသည်။ ထည်ကတော့ မွှေးညှင်းစိမ်းတွေနှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ကြည့်ကောင်းနေသော လက်ခုံစောင်းများကို၎င်း၊ တိရိစ္ဆာန်ညှပ်ဖြတ်ထားသော လက်သည်းတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို အားစိုက်လိုက်တိုင်း ပန်းရောင်သန်းသွားတတ်တာကို၎င်း၊ ငေးရင်းရင်ထဲတသိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်းကာ ရင်ခုန်သံများကြားထဲ အသိစိတ်က အလဲလဲအပြုပြု။ ဆေးလုံးကို ရှေ့နှင့်မျှောချပြီးသည်အထိ သူ့ရစိုက်မှုကြား ထည့်မှာ နစ်မူးပျော်ဝင်ကာ...

“အိပ်လိုက်ဦး၊ ဒီည မင်းကိုစောင့်ပေးမယ်”

ထည့်ခုတင်ဆား ဒရင်းဘတ်(ထ်)ခင်းပြီး သူကလှဲချထား ထည့်မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ချပစ်တာ စိတ်ချလက်ချ အကိုက်အပျောက် ဆေးအစွမ်းကြောင့် နာကျင်ခြင်းဝေဒနာတို့ ယူပစ်သလို

ပျောက်သွားခဲ့တာမျိုး။

ရှိခဲ့ဖူးသော မကျေလည်ခြင်းများလည်း ဝေဒနာနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်။

သူက ငေးကြည့်ရင်း...

“အိမ်ထောင်ဦးအစမှာ ဒီလိုချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြတာ ဘာလဲ... တာဝန်ပေးပေးပေး၊ မြင်ရသူလည်း စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့၊ တချို့ဆို နားပေးစားလို့သာ လက်ထပ်ရတာ တကယ်တမ်း အိမ်တွင်းရေး အတွင်းက လိုက်စားတဲ့ခြံများလို ပဋိပက္ခမျိုး ရှိနေတာကြောင့် နားတွေလည်း ရင်ထဲမှာဖြစ်ကြရတာမျိုးပေါ့”

“ဦးဖိုးလူက ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီထဲရောက်နေတာ ဟဲ့”

“ကြားရသောစကားက ကိုယ့်အဖြစ်နှင့် ဆင်ဆင်တူနေတာ မှားမထောင်ဝံ့ဘဲ စကားလမ်းကြောင်း လွဲပစ်ရသည်။

“မနက်အစောကြီး ပန်းပင်တွေရေလောင်းတော့ လူလေး ခြောက်ပေါက်မှာ ရပ်နေတာနဲ့ လှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း သမီးညကဖြစ် ခဲ့ကြောင်းတွေ သိရတာ၊ အခုရော ချော်လဲထားတဲ့နေရာက”

ပတ်တီးအောက်က ကျပ်စည်းခံဖွားရသော ခြေချောင်း အောက်ချောင်းတွေကို အသာလေးလှုပ်ရှားကြည့်ပြီးမှ...

“နည်းနည်းတော့ နာသေးပေမဲ့ သက်သာသွားပါပြီ”

“အေး...သက်သာသွားပြီဆိုပြီး လမ်းများဖို့မကြံနဲ့နော် သမီး၊ ဒါမျိုးက ဒဏ်ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားကို ထည်း အားနာ”

အခန်း (၂၉)

“ဟေး...သမီး နိုးလာပြီလားကွ”

“ဦးဖိုးလူ”

ကိုယ့်ခုတင်ခြေရင်းနား ရောက်နေသော ဦးဖိုးလူကြောင့် ထည်က ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီးမှ တစ်ညလုံး ခုတင်ဘေးနံရံက သော သူ့ကို သတိတရနှင့် ခေါင်းငဲ့ကြည့်တော့...

“လူလေး အခုပဲနိုးသွားတာကွဲ့၊ ရေသွားချိုးပြီး သူ့အတွက် စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်မလို့တဲ့၊ ဦးဖိုးလူကို လူနာလာအောင် ဖို့ ခေါ်ထားလို့”

“ဪ”

ဘဝင်ကျသွားသလို ထည် မျက်လွှာချသွားတာကို ဦးဖိုး

“အမယ်...ဦးဖိုးလူကလည်း ဘာဖြစ်လို့အားနာရမှာလဲ”
 ငယ်ကတည်းက ထည့်ကို ချိပိုးထိန်းကျောင်းသူများထဲ
 ဦးဖိုးလူတစ်ယောက်အပါအဝင်။ အရွယ်လေးရောက်လာတော့
 ထည့်မလိမ္မာမှုများကြား အာဘူဂျီက ဆုံးမလိုက်၊ ဦးဖိုးလူက သာ
 အဖနှစ်ယောက်ကြား ဖျန်ဖြေရေးလုပ်လိုက်။ ထည်က ဖခင်
 ဆူပူခြင်းစက်ကွင်းထဲမှ လွတ်မြောက်သွားလိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတော့
 ဦးရှိန်ဝါကိုယ်တိုင်က...

“ထည့်ကို ကျုပ်ဆုနေရင် ဦးဖိုးလူ အနားမလာနဲ့”
 တားမြစ်ချက်တွေ ထုတ်တဲ့အထိ ဦးဖိုးလူက ဂုဏ်ထည်
 တို့ရဲ့ ဘက်တော်သား။ အခုမှ ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး တစ်ပါး
 လူဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲဟု ထည် စူးစမ်းအကြည့်ကို ဦးဖိုးလူ
 လည်း ချက်ဆိုနားခွက်မီးတောက်ပြီးသား။

“လူလေးကို သနားလို့ပေါ့ဟ”
 “ဟိုက ဒုက္ခိတမို့လား၊ သနားစရာဖြစ်ရအောင်”
 “ကဲ...ဒီကလေးမ တယ်ခက်တာပဲ လူလေး

တစ်ညလုံးမအိပ်ရဘူးလေ”
 “ဦးဖိုးလူကြီး သိတာကျနေတာပဲ”
 တမင်ဂျစ်ကျပြီး ပြောနေပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက စုတ်
 ထော်မနေ။ ပြုံးမြဲမြဲနှင့်ရှိသော ထည့်အား ဦးဖိုးလူက သေချာ

ကြည့်ရင်း...

“တကယ်ပြောတာ၊ မြင်တာနဲ့သိသာတာပဲ၊ အိပ်ရေးပျက်
 ဘားတဲ့ရပ်ဆိုတာ၊ သူ့ခမျာ စိုးရိမ်လိုက်တာလည်း ပျာလို့၊ ငါးမိနစ်
 ဒြားတစ်ခါ ကိုယ်ပူထစမ်းလိုက်၊ ပတ်တီးဖြည့်ပြီး ဆေးပြန်လိမ်းပေး
 သိုက်နဲ့ ဟွန်း အဲဒါကြောင့် တာမရည်ဘဲ ညည်းဒဏ်ရာ ဒီနေ့
 သက်သာသွားတာ၊ ကြပ်ကြပ်စော်ကား အိမ်ဦးနတ်ကို”

ထည်က မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်နှင့်ရှိသော ဦးဖိုးလူအား
 လျှာထုတ်ပြောင်ပြရင်း...

“ဒီလိုလား၊ ဒါမျိုးဆိုတော့လည်း ယောက်ျားယူရတာ
 ဆိုးဘူးပဲ”

“တယ်...ဒီကောင်မလေး ပြောင်ချော်ချော်နဲ့၊ ဝရာနဲ့
 ဆရာကတော်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားရမလား”

“ဟင့်အင်း...မကြားနဲ့”

အလျင်စလို ထငြင်းသော ထည်ကြောင့် ဦးဖိုးလူက
 နူးစမ်းအံ့ဩသလို မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်သည်။ ဒီတော့မှ ထည်က
 ခိုယိန်ရှိန်သတ်ရင်း...

“အဟီး...ယောက်ျားကို ကောင်းကောင်းမောင်းမလို၊
 အကြောင်းမကြားနဲ့နော် ဦးဖိုးလူ”

သေချာအောင်ထပ်မှာရသည်။ တော်ကြာ မထနိုင်

မလျှောက်နိုင်သော ထည့်အဖြစ်ကြောင့် အိမ်ကတစ်ယောက်
ယောက် ခေါ်ထားဆိုခက်ပြီ။ အပေါ်ထပ်မှာ ကပ်ယောက်တစ်ခန်း
နေတာကစပြီး လိုက်လာမည့်ပြဿနာက မီးခိုးကြွက်လျှောက်။

“ဒါဆိုလည်း ဦးဖိုးလူ ခြံထဲဆင်းတော့မယ်၊ ပန်းပင်တွေ
ရေလောင်းလက်စကြီး”

“ရဲ...”

ထည့်က ကိုနိုးယားလို ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောတော့ ဦးဖိုးလူ
က ပြုံးပြီးပြီးနှင့်...

“ယောက်ျားရတာတောင် ဒီရောဂါကရင့်တုံး”

တဲ့လေ။ ဦးဖိုးလူထွက်သွားပြီးမှ ထည့်က စိတ်အေးလက်
အေး မျက်ဝန်းတွေ ပြန်မှိတ်မည်ဟု စိတ်ကူးဆဲမှာ...

“တို့...တို့...တို့”

စက်ရုပ်အသံလို ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ထည့်မျက်လုံးတွေ
ပြန်ဖွင့်လာရသည်။ ဒါ ထည့်ဖုန်းသံမဟုတ်။ ဒါဆို ပြင်းရှုရဲဖုန်း
အသံကြောင့် မျက်လုံးကို ဟိုဟိုဒီဒီရှုဖွေရန် အမိန့်ပေးတော့ တွေ့
ပြီ။ ထည့်အိပ်ရာဘေးစားပွဲပေါ်က ဟင်း(န်)ဆက်အဖြူလေးထ
အော်မြည်နေခြင်းပင်။ ထည့်က ပတ်တီးမစည်းထားသော လက်ဖြင့်
ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး ခေါ်ဆိုသူကိုကြည့်သည်။ ခေါ်ဆိုသူရဲ့အမည်က
စကရင်မှာ လာပေါ်နေသည်ဖြစ်ရာ

“မေဂျူ”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ထည့်ကရေရွတ်ပြီးမှ မျက်ခုံးနှစ်ခု ထိစပ်
သုန်းပါး အတွန့်ချိုးရင်း”

“ဒါ မိန်းကလေးမှာမည်ပဲ၊ ဒီလူ ဘာတွေရှုပ်ထားတာ
ပါလိမ့်”

သူတစ်ပါးကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မစပ်စုရကောင်းမှန်းသိ
ပေမဲ့ ထည့်ကတော့ ဖုန်းဖွင့်ပြီး နားထောင်မိပြီ။ ချိုပြင်းရှုဆိုသူရဲ့
ဈာဝင်ကို ထည့် ကောင်းစွာသိထားခဲ့တာမို့

“ဟဲလို”

“မောင်...မဟုတ်ဘူးလား”

ချို့နဲ့သော မိန်းကလေးအသံက ထည့်နားထဲ တန်းဆောင့်
ဆင်လာသည်။ ထည့်က မမြင်ရမှန်းသိသိနှင့် တမင်နှုတ်ခမ်းကို
ဘောင်ဘင်ခတ်အောင် မဲ့ရွဲရင်း...

“အဲဒီဘက်က ဘယ်သူလဲ”

“တို့လား”

တစ်ဖက်က ချက်ချင်းပြန်ဖြေသံ မကြားဘဲ ရယ်သံသဲ့သဲ့
ဆိုသာ ကြားရပြီး...

“ဧကန္တ...ဂုဏ်ထည်ဝါဆိုသူနဲ့တူပါတယ်၊ အဟွန်း
မောင့်ရဲ့ဟန်ဆောင်ဇနီးပေါ့”

ထည်တို့ရဲ့အတွင်းရေးကိစ္စပါ ဖွင့်ပြောထားခြင်းခံရသူ၊ ကြည့်စမ်း ဒါ ပြင်းရှ သက်သက်စည်းဖောက်တာပဲ။ တစ်ဆင့် စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့သာ ဒီသတင်းတွေကို အာဘူဂျီတို့ကြားသွားလျှင် ထည့်ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်၊ မခံချင်စိတ်တွေရောသမမွေ့လျက် အသက်ရှူသံက ပြင်းလာကာ ဒီမိန်းကလေးအား မည်သို့မည်ပုံ တုံ့ပြန်ရမည်လဲ တွေးတုံးမှာပင်...

“အဟက်...ဟက် အံ့ဩသွားတာလား၊ ထူးဆန်းသွားတာလား၊ စကားတောင် ပြန်မပြောနိုင်တဲ့အထိပဲနော်”

“ဒီမှာ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ထည်ကအော်ပစ်တော့ တစ်ဖက်မှ...

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါရှင်”

တဲ့။ ထည်က အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကိုက်ကာ ပြောရန် စကားတွေကို အားယူထားပြီးမှ...

“မင်းဘယ်သူလဲတော့ ထည်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်သိထားရမှာက ထည်က ချိုပြင်းရှရဲ့ တရားဝင်ဇနီး”

“အိုး...ဟိုး တရားဝင်ဇနီး၊ ဒါက တစ်သက်လုံးအတွက် မှမဟုတ်တာ၊ မာန်တက်ပြမနေပါနဲ့၊ မောင်က မင်းကိုကွာရှင်းတော့မှာ၊ မင်းအရင်ကွာရှင်းချင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ မင်းနဲ့ ကွာရှင်းပြီးတာနဲ့ အဟွန်း မောင်နဲ့တို့ လက်ထပ်မှာ”

“ဘာ”

နွေခေါင်ခေါင်မှာ မိုးကြိုးပစ်ချခြင်း ခံလိုက်ရသလို ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းသောအသံကြီးက နားနှစ်ဖက်၌ ထိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားပြီးမှ ထည့်အဖြစ်သည် ချက်ချင်းသတိကင်းမဲ့သွားသူလို။

“တို့နဲ့မောင်က ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ချစ်သူတွေ၊ တစ်ချိန်ကျ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူတွေ”

“သူ့မှာ ချစ်သူတွေအများကြီးရှိတယ်”

သတိပြန်ဝင်လာပြီဖြစ်သော ထည်က ဒီစကားတစ်ခွန်းတော့ အပိုင်အနိုင် ပြောလိုက်နိုင်သား။ သို့ပေမဲ့ တစ်ဖက်က ထည် ထင်ထားသလို တုန်လှုပ်သွားတာမျိုးမရှိဘဲ...

“အဟွန်း...သိသားပဲ၊ အဲဒီချစ်သူတွေကို ဖြတ်တောက်ရေးနည်းပညာတွေကို တို့ကပေးခဲ့တာလေ၊ အနီးဆုံး ဥပမာ သက်လယ်ကိုဆိုရင် မင်းနဲ့အတူပူးပေါင်းဖို့ တို့ကအကြံပေးခဲ့တာ”

“တောက်”

ဖုန်းကိုင်ထားသောလက်တို့က တဆတ်ဆတ်ခါ တုန်ယင်လာသည်။ ခံရခက်သော ရင်ထဲကဝေဒနာဟာ နှစ်ထပ်ကွမ်းအစော်ထားခံလိုက်ရသလို။ ထည် လူတတ်ကြီးလုပ်ခဲ့သလောက် သူက ထည့်ထက် ပညာတွေပိုတတ်နေသည့်သူ။ ထည့်အနားမှာနေပြီး

တခြားသောမိန်းမနှင့် ရင်ခုန်သံချင်း ရင်းနှီးနေခဲ့သူ။ တွေးရင်း ရင်ဘတ်ထဲ တသောသောပြိုဆင်းနေသည်က ဘယ်အရာဘယ် အစိတ်အပိုင်းတွေမှန်း မသိဘဲ ကြည်နူးခဲ့လေသမျှ တစ်ညတာ အဖြစ်အပျက်တို့သည်...။

“ဟေ့...ရှော(ခဲ)ရသွားပြီနဲ့တူတယ်၊ တို့လည်း ပြောသင့် တာထက် ပိုပြောမိတာများသွားပြီ၊ ဆော့နိုး၊ မောင့်ကိုသာ ပြောလိုက် ပါ၊ မေဂျူ ဖုန်းဆက်ထားတယ်လို့ ဘိုင့်”

တစ်ဖက်က နှုတ်ဆက်စကားနှင့် ဖုန်းချသွားပြီ။ ထည်မှာ သာ ဗလာဟင်းလင်းရင်ခွင်ပြိုကြီးအား မနိုင်မနင်း ထမ်းပွေထား ရင်း...

ခင်ဗျားမှာ လှည့်စားခြင်းနည်းပညာ ဘယ်နှမျိုးရှိနေခဲ့ တာလဲ။

အသန်း (၃၀)

“တစ်မျိုးကြီးကွ”

“အေး...ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ခံစားနေရတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ ခံစားချက်ချင်းတူနေပြီ ပြင်းရှ”

“အေးလေ ငါ ကြည့်ရသလောက် မေဂျူက ငါနဲ့တွဲပြီး သရုပ်ဆောင်ပေးချင်တာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး”

ပြင်းရှက ကားသောဖွင့်ရင်းက ပွင့်သွားသောတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာဝင်ထိုင်ပေမဲ့ ကားထဲမှာမဟုတ်။ အပြင်ဘက်ကို ခြေတစ်ချောင်းချပြီး ထိုင်နေသဖြင့် ညီဇော်ရော ဟန်စိုးပါ ဒီအတိုင်း မတ်တပ်ရပ်ရင်းက...

“မင်း ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“မထင်တတ်လို့ ခက်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးထဲက အရိပ်တွေကိုကြည့်ရတာ လိုတာထက်ပိုနေသလိုပဲ”

“မနက်က ဝုဏ်ထည်ဝါနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တာကို မင်းပြောတာလား”

ပြင်းရှက စီးကရက်မီးညှိကာ အားပါးတရ ရှိုက်သွင်းပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“အေးလေ... ဆုံကြတယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါ၊ တခြားကိစ္စတွေ ငါ့ကောင်မလေးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ဦး၊ ရတယ်၊ အခုက ငါတို့ဟန်ဆောင်တာတွေ ကွာရှင်းမှာတွေကို အတွင်းသိကြီးလို သွားပြောတော့”

“မင်းက ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“စိုးရိမ်တာမဟုတ်ဘူး ညီဇော်၊ အထာမကျတာ”

စီးကရက်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ရှိုက်ပြီး မီးခိုးငွေ့တွေထဲ မှုတ်ထုတ်တော့ အတွေးက မီးခိုးတန်းတွေအလား တွန့်ခွေငြင်းကောင်းကင်ဆီ ထိုးတက်သွားသည်။

“အဟွန်း...ဟန်ဆောင်ပေးလိုက်တာလေ၊ သူနဲ့ကွာရှင်းပြီးရင် မေဂျူနဲ့ ပြင်းရှက တကယ်လက်ထပ်တော့မှ ငယ်ချစ်ဦးတွေ လိုမျိုးပေါ့၊ အဟ...သူက ပြောသေးတာ ပြင်းရှမှာ ချစ်သူတွေ အများကြီးတဲ့၊ သူကမှ ပြင်းရှရဲ့ တရားဝင်ဇနီးတဲ့၊ သဘော

မေဂျူလည်း ပြင်းရှရဲ့ ချစ်သူတွေရဲ့ နည်းအတိုင်း တစ်နေ့ကျရင် ကျန်ရစ်ရမဲ့သူမျိုးလို့လေ၊ ရယ်ရတယ်သိလား၊ မေဂျူက ပြောလိုက်တယ်၊ ပြင်းရှထားခဲ့တိုင်း အသာတကြည် လက်ပိုက်ကျန်ရစ်မဲ့ မိန်းမက မေဂျူမဟုတ်ဘူးလို့”

သူ့ကို မျက်လွှာပင့်ပြီး စိုက်ကြည့်ပြောပုံက ဖြစ်သမျှ အစီရင်ခံနေတာနှင့်မတူဘဲ လူကိုခြိမ်းခြောက်တာလိုလို၊ ပြီးမှ လက်ပိုက်ကာ ပခုံးတွေလှုပ်အောင်ရယ်ရင်း...

“မေဂျူက တခြားမိန်းကလေးတွေလို ငိုပြီးကျန်ရစ်မှာကို စာမဖွဲ့တတ်ဘူး၊ ပြင်းရှအမေ နှုတ်ပိတ်တဲ့လျှော်ကြေးလောက်နဲ့လည်း ကျေနပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဟွန်း မေဂျူက ရှင့်စည်းစိမ် အကုန်မှန်းတာ”

တဲ့။ ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ...

“နောက်တာနော်၊ တကယ်စိတ်ရင်းလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်၊ ဒီက စိတ်မဆိုးဘူး”

တဲ့။ ဘာတွေမှန်းမသိအောင် ခန့်မှန်းမရအောင် ရှုပ်ထွေးနေသည့် မေဂျူမျက်နှာထက်က ကောက်ကြောင်းတွေထဲမှာ သူက အဖြေရှာကူးခတ်နေဆဲမှာပဲ...

“ငါမရှင်းလို့ မေးပါရစေဦး၊ မင်းဖုန်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝုဏ်ထည်ဝါအခန်းထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“ဟန်စိုးရာ မင်းကလည်း အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး သွားမေး
နေပြန်ပါပြီ၊ ဒီကောင် မထူးဇာတ်သွားခင်းတာနေမှာပေါ့”

ညီဇော်က ဝင်နှောက်တော့ သူက နှုတ်ခမ်းလှုပ်၍

“ဝဲစား”

လို့ဆဲပြီးမှ ညက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဇာတ်စုံခင်းပြ
သည်။

“ဟဲ...ဟဲ မင်းတို့က နည်းနည်းတော့ သည်းထိတ်ရင်
ဖိုပါလားကွ”

“နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး၊ များများ၊ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ
သူနဲ့ကိုယ်က ကျလိကျလိ”

“ဘာ...ကျလိကျလိလဲ၊ ဒီကောင် ငှက်နဲ့လူ သဘာဝ
ချင်း လာရောနေပြီ၊ ကဲ တက် သွားမယ်”

သူက ကားစက်နှိုးတော့ နှစ်ယောက်သား ဝရန်းသုန်း
ကားပြေးတက်လာကြပြီးမှ...

“ဟော့ကောင်...မင်း အဲဒီလိုဖြစ်တော့ ဘယ်လိုခံစားရ
လဲ”

“ရင်လေးဘာလေး နည်းနည်းမှ မခုန်ဘူးလား”

“မခုန်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းလိမ်တာပဲ”

“အေးလေ...ဂုဏ်ထည်ဝါက ရုပ်လေးကလည်းချော၊

ပညာလည်းတတ်နဲ့ သေချာကြည့်လေ ကိုရီးယားမလေးနဲ့တူလေ
ပဲ၊ ဒီစိုင်းကလည်းလန်း၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိ၊ ဟဲဟဲ ဘာလိုသေးလဲ
အချစ်ရယ် ဆိုတာမျိုး”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ သူ့စွာတာလည်း ထည့်ပြောဦး”

“အဲဒါ...စွာတယ်သာဆိုတယ် မင်းရုပ်က ကျေနပ်ပြီး
ပြုံးပြီးပြီးဖြစ်နေတဲ့ရုပ်”

ညီဇော်ကပြောတော့ ဟန်စိုးက နောက်ခန်းမှနေ၍ ကူရှင်
နှစ်လုံးကြား ခေါင်းဖြူကာ သူ့မျက်နှာဘေးတစ်ဖက်ကို အတင်းပြုံး
ပြကြည့်ရင်း...

“အဲဒါပဲကွ...အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိ”

“ထိရအောင် သူနဲ့ငါက အိုးမှမဟုတ်တာ”

“အေး...ဒါပေမဲ့ ငြိတော့ငြိချင်နေပြီမဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အရည်မရ အဖတ်မရ”

“အရည်ရအဖတ်ရချင်ရင် မုန့်ဟင်းခါးစားဆို”

နောက်ရင်းပြောင်ရင်းက ပြင်းရှု YKKO ရှေ့ ကားထိုးရပ်
တော့ နှစ်ကောင်သား အုမြူးသံကြီးနှင့်...

“အဟား...ဒီကောင်အမြင်မှန်ရသွားပြီ၊ အရည်ရော

အဖတ်ရောရတာ ကြေးအိုးရှိသားပဲ”
အလှအယက်ဆင်းတော့မည်ဟန်ကြောင့် ပြင်းရှုက လှည့်

ကြည့်ရင်း...

“မင်းတို့ကိုတိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ ပါဆယ်ဆွဲမှာ”

“ပါဆယ်ဆွဲရအောင် မင်းမှ ကြေးအိုးမကြိုက်တာ”

“ငါ့အတွက်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ အပြင်သို့ခြေချထားပြီးသည်အထိ လူက မထွက်ရသေး။ တစ်ယောက်က လက်လှမ်းဆွဲထားပြီး နောက်ခန်းကတစ်ယောက်က ပခုံးကို ဇွတ်ဖိထား၏။ ပြင်းစွာ မျက်နှာနိန့်နှင့်ရယ်ရင်း...

“အိမ်က လူမမာအတွက်”

လို့ဖြေပြီး အတင်းရုန်းကန်ထွက်မှ အပြင်သို့ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် ရောက်သွားသည်။ ဒါတောင် ရယ်သံတွေနှင့် သံတွေက သူ့နောက်ပါးမှာ အနိပ်လိုက်ပါလာတာ...

“ငြိချင်နေပါပြီဆိုတာတောင် ဒီကောင်က ပြင်းတုံး”

• • •

အခန်း (၃၁)

“ရပ်လို့အဆင်ပြေရဲ့လား လူလေး”

“ရတယ် ဦးဖိုးလူ၊ ဒီကားက”

“သမီးမိတ်ဆွေနဲ့တူတယ်၊ လူနာသတင်းလာမေးတာ”

ဦးဖိုးလူက တစ်ဖက်တံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသောကား လိုက်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။ ပြင်းရှုက ပေါ်တီကိုအောက်၌ ဆင့်နောက်ဆင့်ရပ်ထားသော ကားနှစ်စီးကိုကြည့်ရင်း တစ်စီး နို့ကားမှန်းသူသိသည်။ ခဲပုပ်ရောင် မှုတ်တူးကားကို မျက်စိရေအက်ခတ်ကာ...

“ထွက်သွားတဲ့ကားကရော မိတ်ဆွေပဲလား”

“သတိထားဦးလေး၊ ဦးလေးကို စစ်ကြောရေးစနေပြီ”
 “ခွင့်ပေးထားလိုက်ပါ၊ ဒီကောင်က ဒီအိမ်ရဲ့...နတ်”
 “ဘာနတ်လဲ၊ အောင်နတ်လား”
 “ဟကောင်...ငါပြောတာ အိမ်ဦးနတ်ကွ”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သူ့ကို စချင်နောက်ချင်ဆဲ အနိုင်က ဒီအိမ်ရောက်သည်အထိ မပြယ်ချင်သေး။ ပြင်းရှုက ကြေးအိုးထုပ်ကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲရင်း အိမ်ပေါ်လှမ်းမတက်သေးဘဲ ဦးဖိုးလူရဲ့ အဖြေကို စောင့်သည်။ ဦးဖိုးလူက အားတုံ့အားနာမျက်နှာတို့ ခပ်လွဲလွဲလုပ်ရင်း...

“ဆရာဝန်ပင့်တာလေ”
 “ဂုဏ်ထည်ဝါ မသက်သာဘူးလား”

မျက်ခုံးကို ဆတ်ခနဲ အတွန်ချိုးပြီးမေးတာက စိုးရိမ်တောထက် ဒေါသရာခိုင်နှုန်းပိုများနေသလို။ ကိုယ်ပြုစုခဲ့သော လူ့အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး။ ဆရာဝန်ပင့်စရာမလိုအောင် ရောဂါဝေဒနာက လျော့ပါးပြီးသားကို။ ဒါတောင် မနက်က သူမေးခဲ့သေးတာပဲ။

“ဆရာဝန်ပင့်မလား၊ သက်သာတာထက် အကင်းသွားအောင်လေ၊ မားသားကြီးတို့ဆီ အကြောင်းကြားပေးခဲ့မယ်”
 လို့ပြောတုံးက အလိုမကျစွာ မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့်...

“မလိုပါဘူး”

တဲ့။ သူကတောင် ရယ်ဟဟနှင့် ပခုံးစုံတွန့်ရင်း...

“အပြောင်းအလဲမြန်လိုက်တာ၊ ဒီနေ့ရာသီဥတုလိုပဲ အခုနေပူလိုက်၊ အခုမိုးရွာလိုက်”

လို့ မကြားတကြားပြောတာတောင် အခါတိုင်းလို ကက်ကက်လန် ရန်မတွေ့ဘဲ သူထံဖုန်းထိုးပေးကာ...

“မေဂျွတ်၊ ဖုန်းလာသွားတယ်”

ဖုန်းကိုဆွဲယူပြီး သူမရှေ့တင် မေဂျွတ် ဖုန်းခေါ်တော့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး အိပ်နေတဲ့အထိ ရောဂါသက်သာနေတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီး။ ဖုန်းထဲမှာ မေဂျွတ်တွေ့ဖို့ချိန်းတာကြောင့်...

“အပြင်ခဏသွားဦးမယ်၊ ငါပြန်လာရင် ကြေးအိုးဝယ်လာခဲ့မယ်၊ အိုခေ...ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းသလားမယ်မကြံနဲ့နော်၊ ဦးဖိုးလူကို ဒီထဲထည့်ထားခဲ့မှာ”

မှာပြီး ဂျာကင်ထပ်ဝတ်ကာ အပြင်ထွက်ချိန်နှင့် အခုပြန်ရောက်ချိန်က နာရီဘာမှမခြားဘဲ ရောဂါတိုးလာတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဦးဖိုးလူကတော့ ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့သလို သူ့အနားမှ ရှောင်ခွာထွက်သွားတာမို့ ပြင်းရှုက အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲအထိ တောက်လျှောက်ဝင်သွားပြီးမှ ကြေးအိုးကို ပန်းကန်လုံးထဲထည့်၊ အသင့်စားရန်ပြင်ဆင်ပြီး ဗန်းနှင့်ထည့်သယ်ဟန်ပြု

တော့...

“မင်းက အပိုးကိုကျိုးနေတာပဲ”

သူလုပ်သမျှ အစအဆုံးကြည့်နေသော ဟန်စိုးက စပ်ဖြူဖြူနှင့် ပြောသည်။ ညီဇော်က ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ဗူးဆွဲထုတ်ရင်း...

“ဒါ မငြိသေးဘူးဆိုတာ သက်သေပြတာ”

“အဟီး...ငြိများငြိသွားရင်တော့”

“လမ်းတောင်အလျှောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခြေဖဝါးတော်နုနု သွေးခြည်ဥမှာစိုးပြီး ကုန်းချည်ပိုးမှာလေ၊ မြင်ယောင်ပါသေး၊ ကျောမှာ အသားမာတက်မှာ”

“မင်းစကားကြီးကလည်း ဟန်စိုးရာ ဟီး ဟီး ဘာလဲ ကျောမှာအသားမာတက်မှာ”

“ပညာရှိရှိတွေးစမ်းပါ လဒရဲ့၊ ကုန်းပိုးရလွန်းလို့ ပြောတာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောချင်ရာပြောဆိုပြီး ပစ်ထားပြန်တော့လဲ။

“ဒါမျိုးလုပ်ရတာကို ကျေနပ်နေတာ၊ ရုပ်က အပိုးမသေဘူး ပြုံးစိစိနဲ့”

“အဲဒါ ကြည့်နူးတာလို့ခေါ်တယ်”

လှေကားမတက်ခင် သူက ဒိုင်းခနဲငဲ့ကြည့်တော့ နှစ်ယောက်သားက မလိမ်မိုးမလိမ္မာရုပ်တွေနှင့်...

“ဂီ...ညံ့ကကြည့်ခဲ့တဲ့ ကားထဲမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“မင်း ဘာကားကြည့်တာလဲ”

ပြင်းရှုက ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်မေးတော့ ဟန်စိုးကလည်း ရုပ်တည်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“သရဲကား”

“သရဲကားထဲ ကြည့်နူးစရာအခန်းပါတယ်ပေါ့”

“အေး...ပါတယ်၊ သရဲထီးက သရဲမကို ကြေးအိုးခွဲတဲ့အခန်းတောင်ပါသေး”

“သူတောင်းစား”

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲပြီး ခြေထောက်နှင့်မှီရာ လှမ်းကန်ဝေ့ဟန်စိုးက ကျောကော့ကာပြေးသည်။ ပြင်းရှုက သူမအခန်းဆီသွားတော့ တံခါးအကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားလျက် အခန်းထဲမှ စကားသံတွေက အပြင်သို့လျှံထွက်နေ၏။ ပြင်းရှုက ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် အခန်းထဲဝင်သွားပြီးမှ အခန်းဝရောက်တော့ ချက်ချင်း ခြေလှမ်းကို ဘရိတ်အုပ်၏။ ထိုအခါ သူ့နောက်ပါးမှ ကပ်ပါလာသော ဟန်စိုး တို့နှစ်ယောက်ပါ ထိမိတိုက်မိနှင့် အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးသွား၏။ ပြင်းရှုက ဆက်မဝင်တော့ဘဲ အခန်းတွင်းမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း

လက်ထဲက စတီးဗန်းလေးကို ကြေမွတော့မတတ် ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ကော်ဖီဆိုင်၌ တစ်ခါတွေ့ဖူးသော ဟိုလူနှင့် စန္ဒီက သူမခုတင်ဘေးတစ်ဖက်မှာ နေရာယူလို့။ ကြေးအိုးကို သူမထံ ခွဲကျွေးနေသောသူထံ ဂုဏ်ထည်ဝါက မျက်တောင်တွေ ပူးကပ်ပိတ်ကျအောင်ရယ်ရင်း...

“တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါဆို၊ အမြင့်စံကလည်း ထည်ပြောတာကိုမယုံဘူး၊ ထည်က နေကောင်းရင်သာ ကိုရိုးယားအစား အစားကို စားတတ်တာ၊ နေမကောင်းရင် အရင်ဆုံးတောင့်တမိတာ ကြေးအိုးပါပဲဆို”

“အဟား...ဝယ်လာတဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကြည့်...မယုံပြန်ဘူး၊ တွေ့လား”

ရည်ရွယ်ကာ ပစ်လွှတ်သော မျက်စောင်းက ကိုယ့်ကို မဟုတ်ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိုမျက်စောင်းတစ်ချက်ကြောင့် မီးထတောက်သည်။ ပြင်းရှုက မေးရိုးတွေ ကားထွက်လာအောင် အံကြိတ်ရင်း နေရာကလှည့်ထွက်ရန်ပြင်တော့မှ သူတို့အုပ်စုကို စန္ဒီက အရင်မြင်သွားဟန်တူကာ...

“ပြင်းရှုတို့ ပြန်လာပြီလား၊ ဝင်ခဲ့လေ”

“မဝင်တော့ဘူး၊ သူ သက်သာလား လာကြည့်တာ”

မျက်ဝန်းထဲ မီးတောက်မီးလျှံတွေ တမင်မွေးမြူထားသလို ဦးပျက်ဝင်းလက်သော အကြည့်တွေက ထည့်မျက်နှာထက်မှာ။ ဆည်ကလည်း ဧွေစောင်းကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ အပြေးတင်ထားသမဲ့ နာကြည်းခြင်းအချိုးအဆများစွာနှင့်...

“သက်သာသွားပြီ ပြင်းရှုရဲ့၊ အခုတင် ဆရာဝန်ပင့်လာတာလေ၊ ဒါ စန္ဒီတို့ ထည်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ”

“သက်သာတယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ”

မိတ်ဆက်စကားမဆုံးခင်ပဲ ပြင်းရှုက နောက်လှည့်ပြန် ထွက်တော့ ဟန်စိုးတို့ကပါ စန္ဒီအား ပြုံးရမလို မဲ့ရမလို အီလည်လည်မျက်နှာတွေနှင့် အခန်းပြင် ပြန်ရောက်လာ၏။ သူက လှေကားကို တဒိုင်းဒိုင်းမြည်အောင် အသံပေးဆင်းရင်း လှေကားရင်း၌ ချထားသော ခုံပုလေးပေါ် ကြေးအိုးတင်ထားသောဗန်းကို တင်တာက တွန်းတွန်းထိုးထိုး။ ထို့နောက် ကားသော့ဆွဲပြီး ပေါ်တီကို အောက်ဆီ ဆက်ဆင်းသွားတော့ ညီဇော်တို့ပါ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ကာ စက်နှိုးနေပြီဖြစ်သော ပြင်းရှုကားပေါ် အမြန်ခုန်တက်ရင်း...

“မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ အဲဒါ”

“အေးလေ...ကိုယ်က လက်ရှိပိုင်ဆိုင်သူပဲ၊ သွေးအေးအေးနဲ့ ဝင်ဖွဲ့ရင်တောင်ရတာကို”

စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ ဝေါခနဲဝိုက်ချကာ အရှိန်မြင့်ပြီး ခြံထဲကမောင်းထွက်တော့ လက်လွတ်ခြေလွတ်တိုင်နေသော သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အယိုင်ယိုင်အလဲလဲ။

“ဟေ့ကောင်...မင်း”

သတိပေးစကားပြောရန် ညီဇော်က စကားစပေမဲ့ ပြင်းရှက် နှုတ်ခမ်းတွေကို မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလို တင်းနေအောင်စေကာ ရှေ့လမ်းမပေါ်ပဲ အကြည့်ပို့လျက်...

“ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံးတောင် စိန်ခေါ်ပစ် ချင်တာ၊ မင်းပါ အဆစ်ပါသွားမယ်”

ညီဇော်က ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ပြင်းရှုအလိုကျ ပိတ်ပေးထား ရသည်။ ဒီကောင့်ဒေါသက လစ်ဖျားသူပုန်တွေလို မြင်မြင်ရာ ကျည်ဆံနှင့် ဆွဲမွှေမည့်အထဲ ညီဇော်တော့မပါလို။

အခန်း (၃၂)

“နင်လုပ်ပုံက သိပ်တော့မကောင်းဘူးနဲ့တူတယ် ထည် ရာ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“နင် ဒီမနက်ဘာလုပ်ခဲ့လဲ”

စန္ဒီအသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်လာသည်။ ထည်က ဒါကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တီဗီချန်နယ်တွေကို တစ်လိုင်းပြီးတစ်လိုင်း ပြောင်းရင်း

“လုပ်ခဲ့တာတွေများတော့ ဘာတွေမှန်းတောင် မသိတော့ ဘူး၊ အစီအစဉ်တကျ ပြန်စဉ်းစားမှရမယ်၊ ငါ နင့်ကို ရွတ်ပြရမှာ သား စန္ဒီ”

“ထည်”

အော်လည်းအော်ရင်း ထည်လက်ထဲမှ ရီမု(ထ်)ကိုဆွဲယူ

ကာ အဝေးဆီပစ်တင်သည်။ ထည်ကတော့ သူမကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ဒရင်းဘတ်(ထံ)ပေါ် လှဲချရင်း မျက်ဝန်းတွေပါမှိတ်ကာ...

- “နင်ဘာပြောချင်တာလဲ စန္ဒီ”
- “အမြင့်စံနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့”
- “အဟက်”

ရယ်သံရဲ့အဖျားခတ်ထဲမှာ နာကျင်ခြင်းတစ်ပိုင်းတစ်စပျော်ဝင်လျက်။

“အမြင့်စံကို နင် ပြင်းရှရှေ့မှာ ဘယ်လိုဆက်ဆံပြလိုက်တာလဲ ထည်”

- “မိတ်ဆွေချင်းမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး”
- “နင့်ဆက်ဆံပုံက မိတ်ဆွေမကဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ စန္ဒီ၊ နင် ငါ့ကို အပြစ်ပါလို့ လက်ညှိုးထိုးခွင့်မရှိဘူး၊ ငါ အမြင့်စံပေါ် မရိုးသားတာ ဘာရှိလဲ၊ ငါ့ဘက်က အခြေအနေအားလုံးကို ရိုးရိုးသားသား ဖွင့်ပြခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့”

စိတ်မောသလို ထည်က သက်ပြင်းရွိုက်တော့ ရင်ဘတ်လေး မို့မောက်တက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့မနက် ထည်ဘာတွေဘယ်လို ပြုမူမိသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိုက်မမီတာတော့ အမှန်ပင်၊ ပြင်းရှထံ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်လာတာ ကြားခွင့်ရ

သော အကြောင်းအရာတိုင်းဟာ ထည်ရင်ကို ထိမှန်သော စကား မြားတို့ ဖြစ်ခဲ့တာပေမဲ့ သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် ထည်သွေးတို့ ဆူဝေရွာ ခွဲချင်ခနဲချင်စိတ်တွေက ဘယ်ချောင်မှ ထွက်ပြုလာမှန်းမသိ။ ထည်က ဒရင်းဘတ်မှထရပ်တော့ သက်သာသွားပြီဖြစ်သော ခြေထောက်တစ်ဖက်က အလုံးစုံအားပြု၍တော့ မရနိုင်။ စန္ဒီက လက်မောင်းရင်းတစ်ဖက်ကို ဖေးကူတွဲပေးတော့မှ ပြတင်းပေါက် နားအထိ လျှောက်လာကာ...

“ငါက အိမ်ထောင်ရှိရဲ့နဲ့ အပြင်မှာ အပျော်ရှာနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး စန္ဒီ”

“နင် ဘာကိုခံစားနေရလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစရိုက်က နင်နဲ့မတွေ့ခင်ကတည်းက သူ့မှာရှိပြီးသေး၊ ဒါကို နင့်ဒရင်ဘတ်ထဲထည့်ရင် နင်ပဲနာကျင်ရမှာ၊ ပြီးတော့ အမြင့်စံကလဲ”

“ငါ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိပါတယ်လို့ ဝန်ခံထားပြီးသားလေ”

“အိမ်ထောင်ရှိကြာသော်လည်း ဂုဏ်ထည်ဝါပြောလို့ယုံရတာ၊ ကျွန်တော်မယုံချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့တွေ့တာ နောက်ကျတယ်လို့ အချိန်ကို အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသစ်တစ်ဖန်ပြန်စဖို့ ဂုဏ်ထည်ဝါ စိတ်ကူးခဲ့ရင် ကျွန်တော် ပထမနေရာ ရအောင်ယူမယ်”

ဒီစကားအတိမ်အနက်ဟာ အိမ်ထောင်ရှိ၍ ခြေလှမ်းတို့ အနိသွားပေမဲ့ နောက်ဆုတ်သွားခြင်းမရှိလို့ ကြေငြာထားလိုက်သလို

စန္ဒီက လည်ကပ်ဂါဝန်အရှည်လေးက အသားရောင်ပျော့ပျော့လေး အတိုင်း တက်ကြွခြင်းကင်းမဲ့နေသည့် ထည့်မျက်နှာပျော့ပျော့လေးကို ဘေးတိုက်ငေးရင်း...

“နင့်ရင်ဘတ်ထဲ ငါဝင်ကြည့်တတ်ပါတယ် ထည်”

“အဟွန်း...နင်ဘာတွေမြင်ရလဲ”

မျက်ရည်ကြည်တွေက ဝေနေပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို ရအောင်ပြုံးတတ်ပုံလေးကိုက အချစ်ရဲ့ နှိပ်စက်ခြင်းခံနေရသူလို သနားစဖွယ်။

“ပြင်းရှနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင်”

“ငါ နာကြည်းနေတာ၊ ပြီးတော့ မုန်းချင်နေတာ၊ ဘဝမှာ တစ်ခါမှမကြုံဖူးတဲ့ ခါးခါးသီးသီးအမုန်းမျိုးနဲ့ သူ့ကို မုန်းပစ်လိုက်ချင်တာ”

တဲ့လေ။ မုန်းပင်ပျိုး၍ မုန်းရန် အစချီတုံးဆိုတော့ ရင်ခွင်ရပ်ကြွင်းထဲ ဘာတွေရှိခဲ့ပါသနည်း။ သေချာတာက ခံစားချက်ဆိုတာ ပြင်းထန်အစွန်းရောက်မှ နှလုံးသားရုပ်လုံးကြွတတ်တာမျိုးပဲ သူမဆိုခဲ့လျှင်။

အမုန်းဆိုတာ နင်ပြောသလောက်မလွယ်ဘူး ထည်။

အခန်း (၃၃)

ချမ်းချမ်းရဲ့ ဗီဒီစီအခွေကို ထည်က လက်လှမ်းပြီးယူသည်။ သို့ပေမဲ့ လိုရာကိုမရောက်ဘဲ တခြားသောလက်တစ်ဖက်က ဘည်လိုချင်သောအရာကို မရအောင် အပေါ်မှ အုပ်မိုးချုပ်ကိုင်ထားသလို။ ထည်က လက်ပိုင်ရှင်ကို ကြည့်တော့...

“အဟွန်း...မင်းနဲ့တို့ အကြိုက်ချင်းတူနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ရှင်”

“ဪ...မင်းက တကယ်ပဲ အချစ်ကိုလိုနေတာမျိုးလား သိတော့ ယူပါ၊ မင်းယူလိုက်ပါ၊ ချမ်းချမ်းအခွေကို”

ထည်က မျက်ခုံးလေးယောင်ယောင်တွန့်ပြီး ဘေးက အတတ်လွန်ဒီဇိုင်းနှင့် ထိုတစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်မိသည်။

အနက်နဲ့အဖြူရောင် အကွက်တုံးတွေပါသည့် ဂါဝန်တိုက ဒူးအထက်
 လောက်အထိပဲ ရှည်ကာ ဖိနပ်ကျတော့ လည်ရှည်ခွာမြင့်နှင့်။
 တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ ပိုက်ဆံအိတ်အနက်ရောင် ခပ်ကြီးကြီးကို
 ချိတ်ထားပြီး ဆံပင်အခွေအလိပ်တွေကို အနက်ရောင်မျက်မှန်ကြီး
 ကြီးနှင့် နားထင်စပ်မှ ပင့်တင်ထားသော ထိုကစ်ယောက်ကို ထည်
 တကယ်မသိခဲ့ပါ။ အနီရောင်ရွှံ့ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းတွေက
 ထည့်ကို ပြုံးပြပေမဲ့ ထည်ကတော့ အပြုံးဟုမမြင်တာ ခက်တာ
 ပင်။ စိတ်လေလို့ ရှော့ပင်(န်)ထွက်ပါတယ် စိတ်လွင့်စရာတွေ
 လာတွေ့နေရတယ်လို့ အသံမထွက်အောင် မြည်တမ်းရင်း ထည်က
 အခွေကိုဆွဲယူကာ လှည့်ထွက်မယ်ဟန်ပြင်တော့...

“ဟေ့...မင်းက ပြင်းရှုရဲ့ တရားဝင်ဇနီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထည်
 ဝါမဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းက ထည့်ခြေလှမ်းကို ကြိုးစနှင့် ရစ်ပတ်ဆွဲ
 ပစ်သလို။ တုန့်ခနဲရပ်ပြီးမှ ထည်က ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ...

“ရှင်က”

“မမှတ်မိဘူးလား၊ မင်းနဲ့တို့ ဖုန်းထဲမှာတစ်ခါစကားပြော
 ဖူးတယ်လေ”

“ဖုန်းထဲပြောတိုင်း မှတ်မိရအောင် ရှင့်မျက်နှာမြင်ရတာ
 မှ မဟုတ်တာ”

မကျေမနပ်နှင့် ထည်က ဘုတောတောပစ်သည်။
 ကြည့်လေ မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်းပြီး ပြုံးနေပုံက တကယ်
 ဆရာကြီးအထာလိုလို။

“ဒါဆို တို့နာမည်ပြောရင်တော့ မင်းမမေ့လောက်သေး
 ပါဘူး”

“ကျွန်မမှာ အချိန်မပေါ့ဘူးရှင့်၊ ဒီတော့ ပြောစရာရှိရင်
 မြန်မြန်ပြောပါ”

“တို့က မေဂျူပါ”

ထည့်မျက်ဝန်းတို့ ဆတ်ခနဲ ကျဉ်းမြောင်းသွားရသည်။
 မေဂျူက အသားဖြူသော မျက်ဝန်းတိုက် လိုင်နာထူထူဆွဲထားတာ
 မှအပ ဘာအရောင်မှ မခြယ်ထားသော ထိုကလေးဆန်ဆန် မျက်နှာ
 လေးရဲ့ အပြောင်းအလဲကို အရသာခံပြီး တစ်မိမိမိမိကြည့်ပေမဲ့
 ဂုဏ်ထည်ဝါမျက်နှာမှာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ကောက်ကြောင်းလေးတွေ
 ပြောင်းလဲသွားတာသာရှိပြီး သူမကို ခပ်စေ့စေ့ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ

“အဲဒီတော့”

“ပြင်းရှုနဲ့ ဘယ်တော့မှကွာရှင်းမှာလဲ၊ မေးချင်လို့”

“အဟွန်း...ရှားမှရှားတဲ့သူမျိုးပဲနော်၊ သူများကိစ္စထဲ ဒီလို
 မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲတဲ့သူကို တွေ့ဖူးတာ ဒါပထမဆုံးပဲ”

“တို့နဲ့မင်း ထပ်ဆုံတွေ့ဖို့တွေ ရှိလာမှာပါ”

“ကျွန်မကတော့ မဆံ့ချင်ဘူး၊ ချိုပြင်းရှက် ဘယ်အချိန် ပစ်ချလိုက်မလဲဆိုတာပဲ ရှင်စောင့်ပြီးဖမ်းတော့ပေါ့”

“အိုး...ချာတိတ် မင်းတော့မှားပြီ သိလား”

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွရိုက်ပြီး ရယ်ကာပြောပုံက လည်း အထက်စီးဆန်တာ လူကိုများ ခေါ်တာ ချာတိတ်တဲ့။ ထည်က မခံချိမခံသာနှင့် ဒေါသတွေမျိုးချပြီး မီးတောက်သော မျက်လုံးများနှင့် စေ့စေ့ကြည့်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီမိန်းမအား ကိုရိုးယားကားထဲကလို ဆံပင်တွေဆောင့်ဆွဲပြီး နပန်းလုံးပစ်ချင်တဲ့ အထိ ဒေါသက အားကောင်းလျက်။

“တို့က စောင့်ဖမ်းဖို့မလိုသလို ချိုပြင်းရှက်က မင်းပစ်ချ တိုင်း လေထဲလွင့်ရမဲ့ စက္ကူစကလေးမှမဟုတ်တာ၊ မင်းလက်ထဲ ကနေ တို့ဆီအရောက်လာမဲ့လူမျိုး၊ တို့ လုယူမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့ဆန္ဒအရ အလိုအလျောက်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါမျိုးဖြစ်လာရင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကိုယ် ရှင် အထင်ကြီးနေတာပါ မေဂျ၊ ပြင်းရှက်က အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

“သေချာလား...ဟာ ...ဟ”

ထည်က ခိုင်မာစွာ ခေါင်းကိုညိတ်ပြသည်။ မေဂျက တော့ တမင်မငြိငြိအောင် ရန်စသောမျက်လုံးများနှင့် ထည့်ကိုစိုက်

ကြည့်ကာ...

“ဒါ မင်းရဲ့တရားဝင်ဇနီးဆိုတာကြီးနဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားလိုက် တာပေါ့လေ၊ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ ဂုဏ်ထည်ဝါ၊ မင်းက မင်းနည်း နဲ့မင်း ပြင်းရှက်ကို တားဆီးလို့ရမယ်လို့ထင်သလို တို့က တို့နည်းနဲ့ တို့ ပြင်းရှက်ကို အရောက် တို့ဆီခေါ်ပြမယ်”

“ကြိုးစားပါ၊ ရှင်သဘောလေ”

ပခုံးတွန့်ပြီး ထည်က ဟန်မပျက်ပြောရပေမဲ့ မေဂျလောက် တော့ အပိုင်အနိုင်မရှိချေ။ ပြင်းရှက်က မေဂျဖုန်းခေါ်သံတစ်ချက်ရ လျှင်တောင် ထည့်ကို ထားရစ်ထွက်ခွာသွားတဲ့သူ။ အို...သွားမှာ ပေါ့ သူနဲ့ထည်က ဘာမှဆိုင်တာမှမဟုတ်တာ။ အမွေတွေကြောင့် သာ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ထည့်အနား သူရှိနေခဲ့တာမျိုး။ ထည်ကသာ။

“ကောင်းပြီ...ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းအနားမှာရှိတဲ့ ပြင်းရှက်ကို တို့အနားရောက်အောင် ခေါ်ပြနိုင်တဲ့အချိန်ရောက်လာရင် မင်း သူ့ကို ကွာရှင်းပေးရမယ်”

“ဘာ...ဘယ်လို”

“မင်း တုန်လှုပ်သွားတာလား၊ ကြောက်သွားတာလား၊ အေးပေါ့လေ တို့ချစ်သူအကြောင်းလည်း တို့အသိဆုံးပဲဟာ၊ သူက မိန်းကလေးတွေကို ညှို့နှိုင်တဲ့အစွမ်းက ရှိနေတော့ မင်းလည်း သူ့အပေါ်”

“မဟုတ်ဘူး”

စူးစူးဝါးဝါး ထည်က ထအော်ငြင်းရင်း ရင်ထဲက ထိရှုစွာ တွေ့ကို ဖုံးကွယ်ထားရင်းက...

“ရှင်ထင်တာတွေ မှားနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကြိုးစားပါ၊ ကြိုးစားမှုတိုင်း အရာထင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ”

“တို့ထင်တာကတော့ မင်းကတိတည်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ ပါ၊ စိတ်ချ ပြင်းရှု တို့အနားကိုရောက်လာစေရမယ်”

မဲ့ဖြိုးတစ်ချက်နှင့် ထည့်ပခုံးတစ်ဖက်ကို တွန်းချိတ်ဖြတ် တိုက်၍ မေဂျက ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ ထည့်မှာသာ ရပ်ထားသော နေရာမှ ခြေလှမ်းတွေ မရွေ့နိုင်ဘဲ သူထွက်သွားမှာကို ထည်စိုးရိမ်သည်လား။ ထည့်ကတိတည်ပေးရမှာကို ကြောက်တာလား။ မသိပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ မျက်ရည်မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေတာတော့ သေချာသည်။ ဒါဟာ အမွေရရှိရေး မရရှိရေးနှင့် မသက်ဆိုင်ဘူး ဆိုလျှင်။

ထည့်အတွက်တော့ အချစ်က ပေးဆပ်ခြင်းလို့ ပြောရမည်လား။

အခန်း (၃၄)

ကြားလိုက်ရသော ဂစ်တာသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ပြင်းရှု ကွန်ပျူတာပေါ်ရောက်နေသော လက်တို့က ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားသည်။ ဂစ်တာသံက အင်ထရိုဝင်နေသော သံစဉ်ပါးပါးဟာ ညနက်နက်ထဲ တစ်မုံစိမုံတိုးဝင်နေလျက်။ ဒီခြံထဲမှာ သူရယ်၊ ဂုဏ်ထည်ဝါရယ်၊ ပြီးတော့ ဦးဖိုးလူ။ ဒီသုံးယောက်ထဲမှာ ဂစ်တာတီးတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ။ အတွေးမဆုံးခင် သိချင်စိတ်က လူကို ပြတင်းပေါက် နားဆီ ဆွဲခေါ်သွားလေပြီ။ ပြင်းရှုက ခန်းဆီးကို လက်နှင့်အသာ ဖယ်ရင်း ကြည့်တော့ ခြံမီးတိုင်အလင်းရိပ်အောက်က စတီးဒန်းလေးပေါ်မှာ ကျောခိုင်းလျက် အနေအထားနှင့် ဂုဏ်ထည်ဝါ။ အဖြူရောင် ခေါင်းစွပ်ဂျာကင်ကြောင့် ညအမှောင်ထဲမှာ ထင်းထင်း

လင်းလင်း။

“နင်တကယ်မချစ်တတ်ပါဘူး၊ ခံစားမှုမရှိဘဲ မုသား စကားတွေ အပြောကောင်းလွန်း”

ချိုရှုသောအသံက ဂစ်တာသံ လက်တစ်ခတ်အတွင်းမှ စည်းချက်ကုန်စွာ။ “ဝိုး” လို့ ပြင်းရှက ခပ်တိုးတိုးအော်ကာ မျက်ခုံး အစုံပင့်သွားသည်အထိ သူမအသံက ကြားရသူအပေါင်းကို ဆွဲဆောင်ထားတာမျိုး။

“လူတကာအသည်းနှလုံးကိုခွဲxxxဒါဟာ နင့်ပရိယာယ် ပဲ၊ အို ချစ်ခဲမိသူငါ့ဘဝအတွက် နင်ဟာxxxx အပြောင်းအလဲ မြန်မှန်း ငါတကယ်မသိခဲ့ပါဘူး xxx အချစ်ကို အချစ်လို့ပဲ ငါချစ်ခဲ ဟန်မဆောင်ခဲ့ဘူး xxx မလိမ်ညာခဲ့ဘူးxxx အို...အချစ်ဆုံးxxx အချစ်”

ထည်ဟာ ဆိုရင်းဆိုရင်းက သီချင်းထဲမှာ အသက်ဝင် လွန်း၍ နှလုံးသားတွေတောင် နာကျင်လာရတဲ့အထိ။ စည်းချက် မှန်စွာ ဂစ်တာကြိုးပေါ် လက်တွေလှုပ်ရှားနေရပေမဲ့ ဂစ်တာကို မမြင်မိတော့ဘဲ ကိုယ့်ရင်ကိုယ်ခွဲပြီး သံစဉ်ရှာနေရသလို။ မျက်ဝန်း တွေကို မှိတ်ပစ်တော့ ပူနွေးစွတ်စိုသော မျက်ရည်စတွေက မျက်ဝန်း ထောင့်မှာ နေရာယူလာပြန်သည်။ အခုတလော ဝမ်းနည်းအားငယ် သော စိတ်ဘဝက ရင်ခွင်မှာ နေရာအလစ်အလပ်မကျန်အောင် ခိုတွယ်

နေတာတော့ ထူးဆန်းလွန်းလှ၏။

“အခုတော့ ငါ အသိနောက်ကျပြီ xxx ဆွေးxxxဆွေး ရက်စက်တဲ့အသည်းနှလုံးနဲ့ xxx မင်းညာတယ်xxx အို ခံစားရ သမျှ မင်းမသိဘူး xxx တစ်နေ့နေတော့ မင်းသိလိမ့်မယ်xxx အချစ်ဒဏ် ငါ့ဝဋ်တွေ မင်းအလှည့်ရောက်မယ် သတိအမြဲထား xxx တူညီတဲ့အကျိုးတွေ xxx ပေးမယ် သိလား”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ခိုးကျူးသံနှင့် လက်ခုပ်သံက ထည့်နောက်ကျောမှ နီးနီး ကပ်ကပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထည်က ပခုံးစွန်းမှာ မေးဖျားကပ် တဲ့အထိ လည်ပြန်ကြည့်တော့ တီရှပ်မီးခိုးရောင်နှင့် ဘောင်းဘီ တိုပွပွ ဝတ်ထားသော သူက ထည်ရှိရာ ဒန်းနားအထိ လျှောက် လာပြီး...

“ဆက်တီးပါ၊ မင်းဆိုတာ တီးတာ အကုန်နားထောင် လို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီသီချင်းကို ငါသိတယ်၊ သီချင်းက ကျိန်စာ လိုဖြစ်နေတော့”

ဒန်းနားမှာရပ်ပြီး လက်ကြားထဲညှပ်ထားသော စီးက ရက်ကို အားပါးတရရွိုက်ဖွာသော သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ထည်က ဂစ်တာကို ဖယ်လျက် တမေ့တမော မော့ငေးမိသည်။ စီးကရက်နှင့်

သူ ခွဲခြားမရအောင် ဒီလောက်တော့တွဲ တွေ့နေပါလျက်က ဒီနှုတ်ခမ်းဖျားတွေ ဘာကြောင့် နီမြန်းနေသလဲဆိုတာ သိချင်နေ ပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်၊ မင်းခံစားမှုနဲ့ ကိုက်ညီသွားလို့နဲ့တူတယ် ဟုတ်လား”

ဖျတ်ခနဲလှည့်မေးပုံက အကြည့်သူခိုးဖမ်းပစ်လိုက်သလို။ ယည်က ချက်ချင်း မျက်လွှာချပစ်ကာ ဂစ်တာကို ဗျင်းခနဲနေအောင် ဆွဲခတ်ပစ်ရင်း...

“ထည်က ခံစားချက်ပါမှ ဘယ်အလုပ်မဆိုလုပ်တာ”

“မင်းက နှလုံးရည်သမားပေါ့”

“ထည် အပေါ်တက်တော့မယ်”

ပြောရင်း ထရပ်ဟန်ပြင်သော ထည့်ပခုံးတစ်ဖက်အား ပြင်းရှက် သူပခုံးတစ်ဖက်နှင့် ဖိကပ်ညှပ်ရင်း...

“နေပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့ အတင်းကြီးဖိထားတာလဲ ဖယ်ပါ”

“သီချင်းဆက်ဆိုဖို့ပြောမလို့”

“ခင်ဗျားဆိုခိုင်းတိုင်း ဆိုရအောင်”

“ကျစ်...ရန်ကြောင်းကျမဲ့စကားတွေ မပြောကြေးကွာ၊ ဒါတိုင်းလိုပဲ အပေးအယူပေါ့၊ မင်းက သီချင်းဆိုပြ၊ ငါ့ဆီက

မင်းလိုချင်တာတစ်ခု ပြန်တောင်း”

“ခင်ဗျားဆီက လိုချင်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

မျက်နှာလွဲပြီးပြောတာတောင် သူက ထည်လွဲသည့်ဘက် သို့ အတင်းလိုက်ကြည့်ကာ...

“တကယ်မလိုချင်တာလား”

ထည်က ဆတ်ခနဲပြန်ကြည့်ရင်း...

“ဟား...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

လို့အော်ပစ်လိုက်သည်။ သူက ထည်ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း...

“ပြောပါ ကွာရှင်းခွင့်လေးဘာလေး”

ပြင်းရှက် နောက်ပြောင်တာပေမဲ့ သူမမျက်ဝန်းတွေက ဖျတ်ခနဲ အရောင်တောက်သွားတာ စူးစူးရဲရဲ။ အကြည့်တွေက သူ့မျက်နှာထက်မှာ ငြိမ်နေပေမယ့် မာနကြောင့် ဧဝိတ်ထားသော နှုတ်ခမ်းသားတို့က ဆတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားနေပြီးမှ...

“သီချင်းပဲဆက်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်”

သူမလက်ချောင်းတွေ ဂစ်တာကြိုးပေါ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြတ်တိုက်သွားသည်။

“နင်တကယ်မချစ်တတ်ပါဘူး၊ ခံစားမှုမရှိဘဲ မုသား စကားတွေအပြောကောင်းလွန်း x x x လူတကာအသည်းနှလုံးကိုခွဲ

××× ဒါဟာနှင့်ပရိယာယ်ပဲ ×××အို ချစ်ခဲ့မိသူငါ့ဘဝအတွက် နှင်ဟာ အပြောင်းအလဲမြန်မှန်း ငါတကယ်မသိခဲ့ပါဘူး ××× အချစ်ကို အချစ်လို့ပဲ ငါချစ်ခဲ့”

သီချင်းဆိုရင်းက အဖွင့်အပိတ်ညီသော နှင်းဆီရင့်ရောင် နှုတ်ခမ်းတွေကိုငေးရင်း ပြင်းရှုရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်အခုန်မြန်လာရသည်။ ဘေးတစောင်းမို့ မျက်တောင်ကော့တွေ၊ နှုတ်ခမ်းစင်းတွေ နှင့် စာသားအတိုင်း စီးမျောသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက တစ်ချက်တစ်ချက် မဲ့ကျသွားသလို ကွေးကွေးညွတ်ညွတ်လေးဖြစ်သွားတာကို ကြည့်ရင်း သူ့အဖြစ်က လူပျိုပေါက်စတစ်ယောက်လို ရူးသွပ်စွာ ရင်ခုန်မြန်လာရသည်။

“ဟန်မဆောင်ခဲ့ဘူး၊ မလိမ်ညာခဲ့ဘူး၊ အို...ဟိုး ချစ်ခဲ့မိတာ အမှားတစ်ခုလား××× အခုတော့ ငါအသိနောက်ကျပြီ××× ဆွေး ×××ဆွေး ရက်စက်တဲ့အသည်းနှလုံးနဲ့ မင်းညာတယ် ××× အို ×××ခံစားရသမျှတွေ မင်းမသိဘူး ×××တစ်နေ့တော့ မင်းသိလိမ့်မယ် ××× အချစ်ဒဏ်”

“တော်ပြီ...ထည် ဆက်မဆိုနိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထည်က အတီးရောအဆိုပါ ရပ်ပစ်ရင်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်တော့ သူကပါ ထည့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီးသား။

“ဂုဏ်ထည်ဝါ”

“ထည် သွားတော့မယ်”

ဖျတ်ခနဲခေါင်းငုံ့ပြီး ရှောင်အထွက် ထည့်မျက်ရည်တွေက ထိန်းချုပ်မရတော့ဘဲ ချောင်းရေလျှံသလို တသဲ့သဲ့ကြွဆင်းသွားကြသည်။

“ဂုဏ်ထည်ဝါ မင်းငိုနေသလား”

“ဟင့်အင်း...ထည်သွားတော့မယ်၊ ဖယ်ပေး”

“မသွားရဘူး”

ရုတ်တရက်မို့ ပြင်းရှုစိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ခါရင်း သူမမျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီရောက်အောင် ခေါ်မိသည်။ ရောက်လာသောမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ ပြည့်အိုင်လျက်။

“မင်း”

လို့သာခေါ်ပြီး စကားသံတို့ ထပ်မထွက်နိုင်အောင် သူမ မျက်ရည်တွေက ရင်ကိုဆိုသွားစေသည်။ မျက်ရည်တွေပြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းညှိလေးမှစ၍ တန်းစင်းနေသော နှုတ်ခမ်းကော့ကော့လေးနှင့် မျက်ရည်လူးသော အဝါရောင်ပါးပြင်။ သန္တာရောင် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ သူ့အကြည့်က အဆုံးသတ်ရင်း...

“ဂုဏ်ထည်ဝါ မင်းကို”

ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရ၍ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော ထည့်နှုတ်ခမ်းသားတွေက တည်ငြိမ်နွေးထွေးခြင်းပါမစ်အလိုလိုရသွားသည်။ ထည့်ကိုယ်ထဲ စီးဆင်းနေသော သွေးတွေက ပူခြင်းအေးခြင်းတွေ အချိုးတူပေါင်းစပ်ကာ ဆန့်ကျင်ဘက် အထိအတွေ့တွေကြားမှာ ထည်က မေ့မေ့မှားမှား ကူးခတ်ပြီးမှ...

“ဟင့်အင်း...ပြင်းရှ လွတ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲက ထည် ရုန်းထွက်ပစ်သည်။ ပူနွေးဆဲနှုတ်ခမ်းသားများကို လက်ခုံနှင့်ဖိကပ်ရင်း ရင်တဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေသည့်ကြားမှ သူ့ကိုခိုးငေးတော့...

“ဆောရီး...ကိုယ် သတိလွတ်သွားတယ်”

ခပ်ငွေ့လွဲပစ်သော သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲဘဲ ထည်က တခြားဖက်လှည့်ရပ်သည်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဟို မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့အတွက်”

“ထည့်ကို လမ်းဖယ်ပေးပါ”

“ခဏနေဦး...ကိုယ်ပြောစရာရှိသေးတယ်”

နှူးညှိခြင်းသဘောဆောင်သော အသုံးအနှုန်းတွေကြောင့် ထည့်ရင်ခုန်သံတွေက အမြန်ဆုံးနှုန်းနှင့် ကခုန်ပေါက်လာခဲ့ပြီ။ ထည့်ရှေ့က ပိတ်ကာရပ်ထားသော သူ့ကြောင့် ထည်က မျက်နှာကို

အောက်ငုံထား၍ မြေညှပ်ဖိနှပ်စီးထားသော ပန်းရောင်သမ်းနေသည့် သူ့ခြေချောင်းတွေ မြေခုံတလျှောက်က မွှေးညှင်းစိမ်းတွေကို ငေးရင်းလူက အတိတ်မေ့သွားသူလို။

“ကိုယ်...မင်း...ကို”

“တို့...တို့...တို့”

ရုတ်တရက်ထအော်သော ဖုန်းသံကြောင့် ထည်က ခေါင်းငုံ့ထားရင်း နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားကာ...

“ခင်ဗျားဖုန်းလာနေတယ်”

“ကျစ်...အချိန်ကိုက်ထားသလိုပဲ ဒီဖုန်းက”

“ပြောလိုက်ပါ၊ ထည့်နဲ့ကနောက်မှ”

“မရဘူး”

သူက ဂစ်တာမကိုင်ထားသော ထည့်လက်ဖဝါးကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“ဒီမှာပဲ နေ”

တဲ့။ နှုတ်ခမ်းတွေမပြေးဘဲ ရယ်မြူးရိပ်သန်းသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို သတိလက်လွတ် ထည်ငေးမိတော့ ဖျတ်ခနဲ ဓူတ်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြသေးသည်။ ထည်က အသံမထွက်အောင် တျိတ်ရယ်တာကို သူကကြည့်ပြီးမှ ဖုန်းထုတ်ကိုင်ကာ...

“ဟဲလို...အင်း...မေဂျူ ပြော”

မေဂျဆိုသောအသံကြောင့် ထည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားချိန်မှာ သူတွဲထားခဲ့သော ထည့်လက်ကို ရုတ်တရက်ဖြုတ်ချရင်း...

“အိုကေ...အခုလာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်ကာ...

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ဒီမှာပဲ ကိုယ့်ကိုစောင့်၊ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အရေးကြီးလို့နော် ခဏလေး”

ဟုဆိုကာ ထည့်ကိုထားခဲ့ရင်း ထည်ကလည်း သူထားရစ်သောနေရာ၌ ရပ်ကုန်ရစ်ရင်း အေးစက်သွားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လက်ဖျားလေးက ဝမ်းနည်းစွာရှိနေပေမဲ့ ရင်ခွန်သံကတော့ နွေးထွေးဆဲ။ သူပြန်လာမှာကို ထည် ဒီနေရာကပဲ ရပ်စောင့်ပါမည်။

အခန်း (၃၅)

“ဟန်စိုးရော ဘယ်မှာလဲ”

ဓာတ်လှေကားက ထွက်ထွက်ချင်းပင် ကော်ရစ်တာ၌ မေဂျကိုတွေ့၍ သူ အမောတကောမေးမိသည်။ ဖုန်းထဲမှာ ဟန်စိုးကားချင်းပြိုင်မောင်းရာမှ အစပြုပြီး ရန်ဖြစ်သည်လို့ မေဂျသတင်းပို့ထားခဲ့တာကိုး။ မေဂျကလည်း စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေသောမျက်နှာနှင့်...

“အိမ်ထဲမှာရှိတယ်၊ ဒဏ်ရာပြင်းတယ်သိလား၊ တော်သေးတာပေါ့၊ မေဂျပြန်မဲ့လမ်းပေါ်မှာမို့ ခေါ်ထုတ်လာလို့ရတာ၊ မေဂျ ဆရာဝန်သွားပင့်ဦးမယ်”

“အင်း...အင်း အခန်းနံပါတ်က”

“၁၀၂...ဟိုးထောင့်ခန်းလေ”

သူ အလျင်စလိုနိုင်စွာ အခန်းဆီသွားရန် ခြေထောက်တို့က ပြင်ဆင်သည်။ ဟန်စိုးက သူ့ရာဇဝင်နှင့်သူ။ ဘဝမှာ ဝါသနာအပါ ဆုံးက ဘောလုံးနှင့် ကားပြိုင်မောင်းခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် ထရီနိုနှင့် ဆင်းပြီး အားလပ်သောအချိန်ဆို ကားကိုအရှိန်တင်ပြီး မောင်းတတ် တာမျိုး။ တချို့ကားတွေက ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်ဖို့ ဒီကောင်ပြိုင် မောင်းတာကိုမသိပေမဲ့ ရွယ်တူချင်းကျတော့ အသိလွယ်ကာ သွေးဆူ သောကောင်မျိုးနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးပါက ပြဿနာက ကြီးထွားပြီး သား။ ထိုသို့ ပြဿနာမျိုး၌ သူပါတစ်ခါ ဝင်ပါမိ၍ ကားချင်းတိုက် ပစ်။ လူချင်းရိုက်ပွဲတွေဖြစ်ကာ မားသားကြီးက ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လျော်ကြေးပေးရသည့်အထိ ကြုံဖူးသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အများ နှင့်တစ်ယောက်ဖို့ ဟန်စိုး ခံလိုက်ရသည်ဟု သူယူဆပါသည်။

“ပြင်းရှ”

အခန်းဆီရောက်ခါနီးမှ အမောတကောနှင့် ပြေးလိုက်လာ သော မေဂျူခေါ်သံကြောင့် သူက ပျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်တော့...

“စွတ်သွားနေတာပဲ၊ နောက်ကခေါ်တာတောင် မကြား တော့ဘူး၊ ဖုန်းပါလား”

“အင်း...ပါတယ်လေ”

“ခဏပေး...မေဂျူဖုန်းက ဘက်ထရီဒေါင်းသွားလို့၊

ဆရာဝန်ကို ဒီကနေပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး ပင့်လို့ရအောင်”

“အိုကေ...အဲဒါလည်းကောင်းတာပဲ”

ပြင်းရှက ဖုန်းကို မေဂျူလက်ထဲထည့်ပေးရင်း...

“ဒါဆို အရင်ဝင်နှင့်မယ်”

“အင်း...မေဂျူလည်းလာမှာပါ။ သူ့ကို အိပ်ခန်းထဲမှာ ထားထားတယ်”

“အိုကေ”

အခန်းထဲ အပြေးဝင်ရောက်သွားသည့် ပြင်းရှကို ကြည့်ရင်း မေဂျူက အိမ်တံခါးကို အပြင်ဘက်မှ ဆွဲစေကာ တစ်ခါလည်း လော့(ခံ)ပါချပစ်သည်။ အပြင်ဘက်ရှိ ဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲပိတ် ရင်း အပြင်မှ သောခလောက်ကြီးကြီးနှင့် ခတ်ပစ်ကာ...

“ဘိုင့်...ပြင်းရှ”

လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်ရှုံ့နှုတ်ဆက်ပြီး ဓာတ်လှေကား ဆီ တလှမ်းချင်းလျှောက်သော မေဂျူနှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ပီတီပြုံးက ငြိတွယ်လျက်။ မေဂျူက ဓာတ်လှေကားပြန်တက်အလာကို စောင့် ရင်း ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကိုနှိပ်ကာ နားနား၌ ကပ်ထားမိသည်။ ဖုန်းဝင် သွားသောအသံ မရှေးမနှောင်းမှာပင် တစ်ဖက်ကဖုန်းကို ချက်ချင်း ကောက်ကိုင်ပြီး...

“ခင်ဗျားပြောတော့ ခဏဆို၊ ဘယ်လိုလဲ ခြံထဲကပဲ

စောင့်နေရမှာလား”

တစ်ဖက်က ထွက်ပေါ်လာသောအသံက ဂုဏ်ထည်ဝါဆိုတာ မေဂျူသိပြီးသား။ အင်းပေါ့လေ ဖုန်းနံပါတ်က ပြင်းရှုဖုန်းဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရ ကိုင်တာနေမှာပေါ့။ ခြံထဲမှာပဲ စောင့်နေရန် အချိန်းအချက်လုပ်ထားသော ဒီနှစ်ယောက်အကြားက ပတ်သက်မှု။ မေဂျူက ခေါင်းမော့ကာရယ်ပစ်တော့ တစ်ဖက်က အလန့်တကြားနှင့်...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဒါ ပြင်းရှုရဲ့ဖုန်းကို ဒီမှာဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“မေဂျူလေ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား ဂုဏ်ထည်ဝါ”

“မေ...ဂျူ”

“ရိုက်(ထ်) အစစ်ပဲ၊ မေဂျူအစစ်၊ လုံးဝရေမရောဘူး၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

ဂုဏ်ထည်ဝါ ပြန်မေးသံက ဂျစ်တစ်တစ်။

“ဟာ...ဟာ မသိဟန်ဆောင်နေတာလား၊ မသိတာလား ဂုဏ်ထည်ဝါ၊ အတိတ်မှေသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်း တို့မကြားမီပါလား”

တစ်ဖက်မှ ဂျူးဂျူးရဲ့ရဲ့အသံတွေပါ ကြားလာရပြီး...

“ဒီမှာ ပြင်းရှု ဘယ်မှာလဲ၊ ပြင်းရှုနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“အင်း...ခက်တာပဲ၊ မင်းကတွေ့ချင်ပေမဲ့ ပြင်းရှုကတော့ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့၊ မင်းအနားကနေ တို့အနားရောက်လာတာပဲကြည့်လေ၊ ဒီညတော့ တို့နဲ့အတူ ပြင်းရှုရှိနေမှာသေချာတယ်”

“မေဂျူ”

ဒေါသကြောင့် ဖြတ်အော်သောအသံက နားတွေအူသွားသည်။ မေဂျူက ဖုန်းကိုနားမှခွာပြီးမှ နှုတ်ခမ်းဖျားနားအထိကပ်ကာ

“မင်း ကတိတည်ဖို့အချိန်ရောက်ပြီ ဂုဏ်ထည်ဝါ၊ မင်းဆီကထွက်ခွာပြီး ပြန်လာဖို့မသေချာတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အဟွန်း မင်းဘယ်အချိန်အထိစောင့်မှာတဲ့လဲ၊ မင်းအနားကလူကို တို့ခေါ်ထုတ်ပြီးပြီ၊ မေဂျူခေါ်တာနဲ့ အပြေးရောက်လာတဲ့ ပြင်းရှု စိတ်ထဲက တို့နေရာကို မင်းသိရင်”

“တော်ပါတော့ မေဂျူ”

တားမြစ်သံက သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် အသံခပ်ဖျော့ဖျော့ရှိရကာ...

“ထည် ကတိပေးပါ့မယ်”

“အိုကေ...သင့်(ခဲ)ယူနော်၊ မင်း ကုသိုလ်ရပါတယ် ဂုဏ်ထည်ဝါရဲ့၊ ချစ်တဲ့သူချင်း ပေါင်းဖက်ဖို့ ပါရမီဖြည့်ပေးလို့လေ”
မေဂျူက ဖုန်းပိတ်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဓာတ်လှေကားထဲ

ဝင်ရပ်သည်။ မနက်ဖြန်မှာ ဘာဆက်ဖြစ်မယ့် စိတ်မဝင်စားဘဲ ဒီနေ့ဒီညသည် မေဂျူအတွက်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးမို့ မေဂျူက လက်ထဲရှိသောတွဲလေးကို လှုပ်ယမ်းကြည့်ရင်း ဓာတ်လှေကားရပ်သွားတာနှင့် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ စကြိုန်လမ်း တစ်လျှောက် လူသွားလူလာနည်းပါးသော ညအချိန်မို့ မေဂျူခွာမြင့် ဖိနပ်သံက ဆူညံစွာ။ မေဂျူက လုံခြုံရေးဂိတ်တံခါးနားအထိ လျှောက်သွားပြီးမှ အတွင်းက ဝန်ထမ်းကောင်လေးထံ သော့အပ်ရင်း...

“မောင်လေး အခန်း ၁၀၂ နော်၊ မနက်ကိုးနာရီမှ တံခါးဖွင့်ပေး ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါ မင်းအတွက်မုန့်ပိုး”

ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် ချထားပေးပြီး မေဂျူကားပါကင်အထိ လျှောက်လာရင်း ကိုယ့်အခန်း ၁၀၂ ဆီ မုန့်ဆ၍ လည်ပင်းရှည်ကာ ကြည့်မိသေးသည်။

အခုချိန်လောက်ဆို သူ အကြောင်းစုံသိလောက်ပြီထင်ပါ

ရဲ့။
• • •

အခန်း (၃၆)

တံခါးက အပြင်မှ လော့(ခ)ချသွားတာမို့ ပြင်းရှက်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြေးကန်ပစ်လိုက်သည်။ တံခါးမှာချိတ်ဆွဲထားသောစာက တီဗီကိုဖွင့်ပါတဲ့။ အဝင်တုံးက ဟန်စိုးအတွက် ပူပင်ဇောနှင့်မို့ အိပ်ခန်းဟုထင်ရသည့် အခန်းတွေထဲ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်ရှာသည်။ ဟန်စိုးနှင့်တူသော အရိပ်အယောင်မတွေ့ရတာမို့ ဧည့်ခန်းဆီ ပြန်ထွက်လာတော့ တံခါးရွက်၌ ညွှန်ကြားစာကကပ်ပြီးသား။ တံခါးက အတွင်းမှ ဘယ်လိုဖွင့်ဖွင့်မဖွင့်တော့သည့်အခါမှ မေဂျူ ကိုယ့်ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားမှန်း သိသည့်အဖြစ်။ ဘက်ထရီဒေါင်းသွားလို့ဆိုပြီး သူ့ဖုန်းပါတောင်းသွားတော့ ပြင်းရှုမှာဆက်သွယ်မှုဖရိယာပြင်ပသို့ ရောက်နေသူစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ အခုတော့ ဒီအခန်းထဲ ပိတ်မိနေသူအဖြစ် သူမညွှန်ကြားချက်အတိုင်း

ဆောင်ရွက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ ပြင်းရှက် တီဗီနားဆီ လျှောက်သွားတော့ နောက်ထပ်စာရွက်ငယ်လေးတစ်ခု ထပ်တွေ့ရ ကာ...

“အောက်စက်ထဲမှာ အခွေရှိသည်”

တဲ့။ မထူးတော့။ နီးရာဆိုဟာ၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ဝင်ထိုင် ပြီး သူမညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း တီဗီကိုဖွင့်ကြည့်သည်။ အရင် ဆုံးပေါ်လာတာက ဒီအခန်းရဲ့မြင်ကွင်းတွေဖြစ်ပြီးမှ သူမက စည့်ခန်း ရှိ အခုသူထိုင်နေသော ဆိုဟာ၌ ခြေချိတ်ထိုင်လို့။

“ပျင်းနေပြီလား ချိုပြင်းရှု၊ ဆောရီး ကစားပွဲက တဖြည်း ဖြည်း အရှိန်မြင့်လာမှာပါ။ တို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရသလဲ ယူ သိချင်နေမှာပဲနော်”

ဆိုဖာကျောမှီမှာ ပက်ခဲနီချရင်း သူမက ပြုံးပြသည်။

“တို့မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီအကျင့်က မကောင်း မှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဒီအချိန်အထိ တို့ကဖက်တွယ်ထားတုံးပဲ။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ တို့က အားငယ်တဲ့သူသက်က ရပ်တည်ပေးတတ် တာမျိုးပဲ။ မေဂျူက နာမည်အရင်း မေဂျူနီပါ။ ပြင်းရှသိအောင် ထပ်မိတ်ဆက်ရမယ်ဆိုရင် မေဂျူနီက သက်လယ်ရဲ့ညီမတစ်ဝမ်း ကွဲတော်ပါတယ်။ အဟွန်း တုန်လှုပ်သွားပြီလား ပြင်းရှ၊ ဒါမှမဟုတ် သက်လယ်ကို သတိရသွားပြီလား”

မေးခွန်းတွေမေးပြီး ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်နေသော မေဂျူမျက်နှာ အား ပြင်းရှက အေးစက်စွာစိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံပြောဖြစ် တာက

“မင်းထင်တာတစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး မေဂျူ၊ ငါ အခု ရင်ထဲ ရှိတာ ဂုဏ်ထည်ဝါတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ”

“မေဂျူ သိတာပေါ့၊ ရှင် ဂုဏ်ထည်ဝါအပေါ် ငြိတွယ် နေပြီဆိုတာလေ၊ ဂုဏ်ထည်ဝါနဲ့တွေ့မှ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ယူအပြောင်းအလဲတွေက အများကြီးပဲ။ အရင်ဆုံးရှိပြီးသား ရည်းစား တွေကို လက်ကျန်စာရင်းဖြတ်တယ်။ ဂုဏ်ထည်ဝါနဲ့ စိတ်မပါဘဲ လက်ထပ်တယ်။ ယူထင်လို့ပါ။ ချိုပြင်းရှဆိုတဲ့သူဟာ စိတ်မပါရင် နောက်နားမှာ မိုးကြိုးတွေ တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ချတောင် မဆိုင်ဘူးသဘော ထားပြီး ငဲ့မကြည့်တဲ့လူမျိုးလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မေးဆတ်ပြီး လှမ်းမေးပုံက တီဗီဖန်သားပြင်ထက်က ကျော်ထွက်ပြီး သူ့ကို ခန့်နေသည့်အတိုင်း။ ပြင်းရှက တော်လဲသံ လို အသံကျယ်ကြီးပေးပြီး မြည်ဟီးလာတဲ့ ဒေါသတွေကို အံကြိတ် ပြီး ချုပ်ထိန်းထားသည်။ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ဖန်သားပြင်ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လျက် ရှိတော့သည်။

“ခံစားချက်ကို မသိစိတ်က ဖုံးလွှမ်းပစ်တဲ့အခါ ယူ ဂုဏ်ထည်ဝါအပေါ်ထားတဲ့ စိတ်အမှန်က ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီ

အတိုင်းလည်း ကောင်းပါတယ်။ ယူသိပ်မခံစားရဘူးပေါ့။ အဟွန်း
စွန့်ပစ်ခြင်းတွေကိုချည်း ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ ယူအတွက် စွန့်ပစ်ခံရတဲ့
အရသာ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူက ရွံရှာမုန်းတီးပြီး စွန့်ပစ်
မှာကို ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

ပြင်းရှု ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်သည်။ မေဂျူရဲ့ရည်ရွယ်
ရင်းကို သူသဘောပေါက်လာသလိုရှိခဲ့ပြီ။ ဒါဆို မေဂျူက...

“ဘယ်မိန်းကလေးကမှ ကိုယ့်ခင်ပွန်းတခြားမိန်းမ
တစ်ယောက်အိမ်မှာ တစ်ညလုံးရှိခဲ့အဖြစ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်မထင်
ဘူးလေ။ တို့လိုချင်တာ ဒါပါပဲ။ ဪ... မေတော့မလို့
ဂုဏ်ထည်ဝါနဲ့တို့ အပြန်အလှန်ကတိတွေပေးထားခဲ့တယ် သိလား”

အသက်ရှူနှုန်းတွေ မြန်လာသည်။ ဒေါသကြောင့် ဆောင့်
တိုးနေသော သွေးခုန်နှုန်းတို့သည် အရေပြားကို ဖောက်ထွက်တော့
မတတ် ပြင်းထန်စွာ ကခုန်ပေါက်ဆူဝေနေတာ သူအသိဆုံး။
လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားရင်း ဖန်သားပြင်ပေါ်မှ
အကြည့်က မျက်တောင်တခတ်မျှတောင် မသွေဖယ်ရဲတဲ့ ရှိလျက်။

“အဲဒီကတိက ချိုပြင်းရှုကို သူ့အနားက တို့အနားရောက်
အောင် ခေါ်ထုတ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ သူက ယူကို ကွာရှင်းပေးပါ့မယ်
တဲ့”

နားထင်နှစ်ဖက်အား ဆယ်ပေါင်တူနှင့် ထုချခံလိုက်ရသလို

လူက ထိန်းခနဲဒိန်းခနဲ မြည်သွားသည်။ စကားသံတစ်ခွန်းကြား
တိုင်း မေဂျူက နှုတ်ခမ်းဖျားလှုပ်ရုံ ပြောနေပေမဲ့ သူခံစားရတာက
အသွေးအသားတွေ ပဲ့စဉ်ထွက်သွားအောင် အပစ်ခံနေရသည့် အင်
စားလက်နက်လို။

“အဟွန်း... သူက ခိုင်ခိုင်မာမာကို ကတိ
ပဲ။ ယူတို့ကြားထဲက ချည်နှောင်မှုတစ်ခုကို သ
ပေါ့။ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းတာက လေ
တဲ့လူကို သူ ယုံကြည်မှုထားခဲ့တာပဲ။ (၂၇၇)
မေဂျူက ထိုင်ရာမှထကာ

“ဥတ်လယ်(ခဲ)ပါ ချိုပြင်းရှု ပြင်းရှု၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊
ရင်တော့ ဒီအခန်းထဲကရော ခုတာ မင်းတို့ကို အလွယ်တကူမကွဲစေ
လွတ်မြောက်ခွင့်ရမှာပါ” ဟု ကွာရှင်းခွင့်တောင်းရင် မင်းက မေမေ
ဖန်သားပြင်ပေါ်”

နားထင်ဘေးနှစ်ဖက်က ယောက်ျားပါ မားသားရာ၊ လက်နှစ်ဖက်
ရင်း နံရံ၌ နဖူးတိုက် ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော်ထူထောင်လို့ရတယ်။

“မဟုတ် သူ့ကိုပဲပေးလိုက်ပါ”
မဖြစ်ဘူး၊ တကယ်၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပြောရင်း လက်ထဲကစာချုပ်
အားခနဲ ငြိမ် ကမ်းပေးခဲ့သည်။ ကွာရှင်းစာချုပ်နှစ်စောင်
အောက်စက်တွေကို ဘဲထိုးထားပြီးသား။

အခန်းထဲ အုန်းဒိုင်းကြကွဲရှသံတွေကြားမှာ သူကြားနေရတာက

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက အရင်ကွာရှင်းဖို့ တောင်းဆိုတဲ့ အရာသ ဒီအမွေတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး”

မှာကို ဘာလည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်တွေနှင့် ရှေ့နေတွေထံမှာ ကိုယ်စီ

ပြင်းရှသော စာချုပ်စာတမ်းများ။ ပြင်းရှက မပြေနိုင်သော ရှင်းကို သူသဘောမသွေးအကွဲအရှတွေအား ခြေထောက်နှင့် လွဲလွဲ

“ဘယ်ခိန်နဲ့က”

တစ်ယောက်အိမ်မှာ တစ်ညလုံသလို ဖြစ်မလာစေရဘူး မေဂျီ”

ဘူးလေ၊ တို့လိုချင်တာ ဒါ

ဂုဏ်ထည်ဝါနဲ့တို့ အပြန်အလှန်ကတ်

အသက်ရှူနှုန်းတွေ မြန်လာသ

တိုးနေသော သွေးခုန်နှုန်းတို့သည် အရေ

မတတ် ပြင်းထန်စွာ ကဆုန်ပေါက်ဆူး

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထား၊

အကြည့်က မျက်တောင်တခတ်မျှတောင် မင

“အဲဒီကတိက ချိုပြင်းရှကို သူ့အနာ အောင် ခေါ်ထုတ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ သူက ယူကို တဲ့”

နားထင်နှစ်ဖက်အား ဆယ်ပေါင်တူန

အခန်း (၃၇)

“အို...မဖြစ်နိုင်ဘူးနော် ပြင်းရှ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဒီစည်းကမ်းချက်ထုတ်ထားခဲ့တာ မင်းတို့ကို အလွယ်တကူမကွဲစေ ချင်လို့ ပြီးတော့ မင်းအရင်ကွာရှင်းခွင့်တောင်းရင် မင်းက မေမေ အမွေတွေပါ ဆုံးရှုံးရမှာ”

“ကျွန်တော်ယောက်ျားပါ မားသားရာ၊ လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော်ထူထောင်လို့ရတယ်၊ ရသင့်ရထိုက်တာ သူ့ကိုပဲပေးလိုက်ပါ”

ပြင်းရှက ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပြောရင်း လက်ထဲကစာချုပ် ကို ဒေါ်ချိုသင်းရီထံ ကမ်းပေးခဲ့သည်။ ကွာရှင်းစာချုပ်နှစ်စောင် စလုံး၌ သူ့လက်မှတ်ထိုးထားပြီးသား။

“ဂုဏ်ထည်ဝါကို တစ်ခုတော့ပြောပေးပါ မားသား”

နားမလည်ခြင်းများနှင့် ဒေါ်ချိုသင်းရီက သားဖြစ်သူကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ဒီသားဟာ ငယ်ကတည်းက ထင်ရာစိုင်းသော ဗီစတွေထဲမှာ ပဟောဠိအများအပြားနှင့် ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်တဲ့သူ။

“ကျွန်တော် သူ့ကို မမုန်းပါဘူးလို့”

“ဟဲ့...မင်းက မမုန်းဘဲနဲ့ ဒါက ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ပြင်းရှ၊ ဟဲ့နေဦးလေ မအေမေးတာဖြေဦးမှပေါ့၊ ဟဲ့ ပြင်းရှ သား”

မားသားကြီးက နောက်ပါးမှ တကြော်ကြော်အော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ သူကတော့ နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်း ခြေဦးတည့်ရာ ရွက်လွှင့်ရင်း။

တစ်နေ့တော့ ရှိလာမှာပါ ဂုဏ်ထည်ဝါ။ မင်းကိုမပြောရသေးတဲ့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက စကားကြွေးတွေအတွက်။

အခန်း (၃၈)

“ဝေး...မောင်ပြင်းရှ၊ အပေါ်ထပ်ကမောင်လေး ရှိလားဟေ့”

အိမ်ရှေ့ကအော်သံဟာ အိမ်ရှင်အစ်မကြီးရဲ့အသံ ဖြစ်မှန်း သူသိပေမဲ့ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသော ပြင်းရှက ခေါင်းမထူအားဘဲ ခေါင်းအုံးကို နားတစ်ဖက်ပေါ်တင်ပြီး ပြန်စောင်းအိပ်သည်။ ထိုအခိုက် ဆူဆူညံညံအသံတွေနှင့်...

“ဟုတ်ရဲ့လားအေ...ညည်းလူများမှားသလား၊ သူ ဒီအိမ်ငှားတာတစ်ပတ်ကျော်ပြီ၊ တစ်ယောက်တည်းသမားပါအေ”

“အေးလေ...ရှာတုန်းကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပါ၊ သူ့မှာအိမ်ထောင်ရှိတယ်လို့ မပြောဖူးဘဲနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ အစ်မရဲ့၊ ခြေဘို အခု အဲဒီသူငယ် ချင်းကပဲ ဒီကိုလမ်းညွှန်တာ၊ တကယ်ပဲ ကျွန်မက ယောက်ျား မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလို့ပြောပါ့မလား”

ပြင်းရှ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော အသိစိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေ ကျအသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ဒီအိမ်ကို သူငှားခဲ့တာ သူနဲ့အတူ ဟန်စိုးပါလာခဲ့တာပဲ။ ဒါဆို ဟန်စိုး လမ်းညွှန်သူက

“ကျွန်မက သူ့ရဲ့တရားဝင်ဇနီးပါ၊ အခု သူနဲ့အတူတူနေ ဖို့ လိုက်လာခဲ့တာ”

“အိုအေ...ရှပ်ရှပ်ယုက်ယုက် တို့ကငှားတုံးက တစ်ယောက်တည်းသမားဖို့”

“အခုနှစ်ယောက်ဖြစ်သွားတော့လည်း တစ်အိမ်လုံးငှား မယ်ရှင်၊ အဲဒီလိုကောမရဘူးလား”

ပြောရင်းနှင့် ထည်က အိမ်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အိုပါး...အိုပါး”

လို့အော်တော့ ဘေးကအဒေါ်ကြီးတွေက မျက်လုံးအပြူး ပြူးနှင့် လိုက်ကြည့်ပြီး

“အိုပါးတဲ့ဟဲ့”

“ကိုရီးယားလား”

“အိုအေ...ရှပ်ကဗမာရုပ်ပါ”

အချင်းချင်းလက်တို့ကာ ကီးတိုးပြောနေကြချိန်တွင် ပြင်းရှ က လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာတာကိုမြင်တာနှင့် ထည်က ဝမ်းသာ အားရဖြင့်

“အိုပါး မြန်မြန်လာ၊ ဒီမှာ ထည့်အထုပ်တွေလာသယ် ပေးဦး၊ ဟွန်း သူတို့ကမယုံဘူးတဲ့၊ အိုပါးနဲ့ထည်က လင်မယား ဆိုတာကို”

လှည့်ရန်ထောင်ပြီး မျက်စောင်းတွေတာတွေ ထိုးနေသဖြင့် ပြင်းရှက ခြံတံခါးဖွင့်ကာ အထုပ်တွေဆွဲရင်း

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမပါ၊ လာ လာ မင်းအရင်ဝင်”

အိမ်ထဲခေါ်သွင်းတာတောင်

“ဟေ့...နှစ်ယောက်ဆိုရင် တစ်အိမ်လုံးငှားရမှာနော်”

ဆိုပြီး အိမ်ရှင်အစ်မကြီး လှမ်းအော်တာကို သူက အသံ တိတ်လက်ကာပြရင်း အိမ်ထဲရောက်မှ အထုပ်အပိုးတွေချတော့ ဂုဏ်ထည်ဝါက အိမ်ကြီးကို လက်ပိုက်ကာ ဈေးစစ်စစ်ကြည့်ရင်း

“မဆိုးပါဘူး အိုပါးရဲ့၊ အိမ်ကလေးကသန့်သားပဲ၊ ငှားမနေဘဲ ဝယ်လိုက်ကြရအောင်လေ”

ပြင်းရှက နံရံမှာခိုပြီး အဖြူရောင်ဂါဝန်တိုလေးနှင့် သူမ

တစ်ကိုယ်လုံးအား စိမ်ပြေနပြေကြည့်ရင်း

“အင်း...ဝယ်တာပေါ့”

“ပြီးရင် ဒီနားမှာ စတိုးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်လောက် ဖွင့်ရင် ကောင်းမလားဟင်”

“အင်း...ကောင်းသားပဲ၊ ဖွင့်လေ”

“ပြီးတော့”

ထည်က မေးဖျားကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ရင်းက သူ့ဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ရင်း...

“အိုပါးက အကုန်ထောက်ခံနေတော့”

“အင်း...မင်းလုပ်သမျှ အကုန်ခေါင်းညိတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟန်ဆောင်တော့မဟုတ်ဘူး အကုန်အတည်”

“ဟင်..အိုပါး၊ ခင်ဗျားမှာ ရှေ့မတိုးလာနဲ့၊ ကွာရှင်းတုံးက သူပဲအရင်လက်မှတ်ထိုးပြီးတော့”

ထည်က နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်နှာတစ်ဖက်လွဲ၏။

“ပြောခဲ့သားပဲ၊ မင်းကိုမုန်းလို့မဟုတ်ဘူးလို့”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့မေဂျက်”

“အဲဒါ ဟန်ဆောင်တာ”

“ဒါဆို ထည်နဲ့ခင်ဗျားက”

“တကယ်ချစ်တာ”

“အို...ခင်ဗျား”

သူက ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် ထည့်ကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဧည့်ခနဲပါသွားပြီးမှ....

“မင်း တမင်လိုက်လာအောင် တမင်ကွာရှင်းလိုက်တာ”

“အံ့မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါကြောင့် လိပ်စာကို ဟန်စိုးသိ အောင်လုပ်ထားရတာပေါ့”

ထည်က သူ့ကိုရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ..

“ဒီကလည်း ကွာရှင်းတယ်ဆိုတာ စိန်တွေရွေ့တွေထက် ခင်ဗျားကို ပိုလိုအပ်လို့”

“အတူတူပေါ့”

သူက ထည်လက်မောင်းရင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်စေကာ...

“နောက်တစ်ခါဆို ကိုယ့်ကို မချစ်တတ်ဘူးလို့ သိချင်း စောင်းမဆိုနဲ့”

“အံ့မယ်”

“ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တော့မှမညာဘူး၊ ပြီးတော့ မင်း ခံစားသမျှ ကိုယ်သိတယ်”

“ဘာသိတာလဲ ပြော”

ထည်က မျက်နှာလေးမော့ကာ ဆတ်ခနဲမေးတော့
သူ့မျက်နှာက ထည့်နားအထိ ငုံ့မိုးလာရင်း နဖူးချင်းထိတိုက်ပြီးမှ

“မင်း ကိုယ်နဲ့နှစ်ကိုယ်တူ နေချင်နေတဲ့အကြောင်း”

“ကြည့်စမ်း ခင်ဗျားက”

ရန်စွာမည့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေဆိုမှာ သူ့အနမ်းတွေက အချိန်
ကြာမြင့်စွာ နားခိုရင်းက...

တမ်းတမြတ်နိုးခြင်းတွေ ဖြန့်ခင်းသော မျက်နှာနုနုထက်
မှာ အနမ်းမိုးတွေ မစဘဲ ရွာသွန်းခဲ့တာ ချစ်တတ်သူများအတွက်
တော့ နှစ်သက်စဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ရှင်သုန္ဒရီပရိယာဇ္ဇေ ဝါမ္ပိဒုဗ္ဗိတိဗျာဓိဗျာဓိ
ရှင်မြတ်နိုး